

ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทย

ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

นางสาวปรีศนา ประชุมพันธุ์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF USING 7E INSTRUCTIONAL MODEL ON ABILITIES OF USING
THAI LANGUAGE OF SEVENTH GRADE STUDENTS

MISS PRITSANA PROCHUMPHANDHU

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Teaching Thai Language

Department of Curriculum, Instruction and Educational Technology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2010

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อ
ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 1

โดย

นางสาวปริศนา ประชุมพันธุ์

สาขาวิชา

การสอนภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์

คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร ม้าคนอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมลพร บัณฑิตยานนท์)

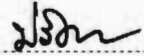
..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ศีริวรรณ ฉายะเกษตริน)

ปริศนา ประชุมพันธุ์: ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 (EFFECTS OF USING 7E INSTRUCTIONAL MODEL ON ABILITIES OF USING THAI LANGUAGE OF SEVENTH GRADE STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผศ.ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์, 161 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E 2) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ 3) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E 4) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 คาบ ต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง และระหว่างทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง และระหว่างทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา การสอนภาษาไทย ..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ปีการศึกษา 2553 .....

5183352027 : MAJOR TEACHING THAI LANGUAGE

KEYWORDS : 7E INSTRUCTIONAL MODEL/ ABILITIES OF USING THAI LANGUAGE

PRITSANA PROCHUMPHANDHU : EFFECTS OF USING 7E INSTRUCTIONAL MODEL ON ABILITIES OF USING THAI LANGUAGE OF SEVENTH GRADE STUDENTS.

ADVISOR : ASST.PROF. KAMONPORN BUNDITYANOND, Ph.D., 161 pp.

This research aims to 1) study abilities of using spoken Thai language of seventh grade students taught by 7E instructional model 2) compare abilities of using spoken Thai language of seventh grade students taught by 7E instructional model with that of seventh grade students taught by conventional approach 3) study abilities of using written Thai language of seventh grade students taught by 7E instructional model 4) compare abilities of using written Thai language seventh grade students taught by 7E instructional model with that of seventh grade students taught by conventional approach. The subjects were 2 classes of seventh grade students in Srinagarindra The Princess Mother School Phuket, in first semester, academic year 2010. The researcher taught each group for 8 weeks, 2 periods a week, total of 16 periods. The experimental instruments were lesson plans of 7E instruction model and lesson plans of the conventional approach. The collecting instruments were the test of abilities of use spoken Thai language and abilities of use spoken Thai language. The collected data were analyzed by using arithmetic mean, standard deviation, One-way ANOVA and t-test.

The research findings were summarized as follows:

1) After the experiment, the students being taught by 7E instructional model have higher abilities of using spoken Thai language than before and between at the .05 level of significance

2) The students being taught by 7E instructional model have higher abilities of using spoken Thai language than those being taught by conventional approach at the .05 level of significance

3) After the experiment, the students being taught by 7E instructional model have higher abilities of using written Thai language than before and between at the .05 level of significance

4) The students being taught by 7E instructional model have higher abilities of using written Thai language than those being taught by conventional approach at the .05 level of significance

Department : Curriculum Instruction and
..... Educational Technology.....

Field of Study : Teaching Thai Language.....

Academic Year : 2010.....

Student's Signature *Pritsana*.....

Advisor's Signature *Kamonporn Bundityanond*.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างสูงของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร บัณฑิตยานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของการวิจัยเป็นอย่างดี ตลอดจนกำลังใจที่มีให้ผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้า คนอง ประธานกรรมการสอบ วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ศิริวรรณ ฉายะเกษตริณ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำ และแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาใช้เวลาตรวจแก้ไข ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิจัย

ขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้ให้การสนับสนุนเงินทุนบางส่วนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองและเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณคณาจารย์กลุ่มสาระภาษาไทยโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือต่างๆ เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณนางสาวเตือนใจ ประชุมพันธ์ พี่สาวผู้เป็นกำลังใจอันสำคัญ ยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณเพื่อนสนิทที่ได้มอบกำลังใจและคำแนะนำดีๆ และขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคนที่ให้กำลังใจแก่กันเสมอมาจนจบการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	10
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	10
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	11
1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	11
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	13
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
2.1 รูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	16
2.1.1 แนวคิดและความเป็นมาของรูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	16
2.1.2 ขั้นตอนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	21
2.1.3 บทบาทครูและนักเรียนในการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียน การสอน 7E.....	22
2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทย.....	25
2.2.1 การใช้ภาษาไทยด้านการพูด.....	26
2.2.1.1 ความหมายของการพูด.....	26
2.2.1.2 ความสำคัญของการพูด.....	27
2.2.1.3 ความสามารถในการพูด.....	30
2.2.1.4 แนวทางในการสอนทักษะการพูด.....	32

2.2.1.5 การประเมินความสามารถในการพูด.....	35
2.2.2 การใช้ภาษาไทยด้านการเขียน.....	42
2.2.2.1 ความหมายของการเขียน.....	42
2.2.2.2 ความสำคัญของการเขียน.....	44
2.2.2.3 ความสามารถในการเขียน.....	45
2.2.2.4 แนวทางในการสอนทักษะการเขียน.....	47
2.2.2.5 การประเมินความสามารถในการเขียน.....	50
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	58
2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน 7E	58
2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย.....	61
2.3.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด.....	61
2.3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน.....	61
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
3.2 การออกแบบการวิจัย.....	68
3.3 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	68
3.4 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	69
3.5 ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
3.6 วิเคราะห์ข้อมูล.....	83
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	97
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	101
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	102
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	112
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	112
รายการอ้างอิง.....	114
ภาคผนวก.....	122
ภาคผนวก ก รายงานผู้ทรงคุณวุฒิ.....	123

ภาคผนวก ข ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากร	125
ภาคผนวก ค แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและ แบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน.....	128
ภาคผนวก ง แผนการจัดการเรียนรู้.....	135
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	161

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงบทบาทของครูและนักเรียนในการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	22
2	แสดงรายละเอียดของขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน.....	70
3	แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด	74
4	แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน	78
5	แสดงการเปรียบเทียบค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอนและหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียน การสอน 7E.....	85
6	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ก่อนได้รับการสอนสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอน เป็นรายคู่.....	86
7	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อน ระหว่าง และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	86
8	แสดงการเปรียบเทียบค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ.....	88
9	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อน ระหว่าง และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	89
10	แสดงการเปรียบเทียบค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่าง กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ.....	90

ตารางที่		หน้า
11	แสดงการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอนและหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E.....	90
12	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ก่อนได้รับการสอนสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอน เป็นรายคู่.....	92

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	การเพิ่มชั้นการเรียนรู้จากรูปแบบการเรียนการสอน 5E เป็นรูปแบบการเรียนการสอน 7E	19

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 37)

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญยิ่งดังกล่าวข้างต้น ในการจัดการศึกษา ชั้นพื้นฐานจึงได้กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งได้แก่ การอ่าน การเขียน การพูด การฟังและการดู การใช้ภาษา และการสนทนา และวรรณคดีและวรรณกรรม ทั้งยังได้กำหนดให้ “ความสามารถในการสื่อสาร ” เป็นหนึ่งในสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักเลือกรับและส่งสาร โดยใช้หลักเหตุผล พร้อมทั้งใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553: 3)

จากความสำคัญข้างต้น ผู้เรียนจึง จำเป็น ต้องฝึกฝน จนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาไทย เพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ และนำไปใช้ในชีวิตรจริง อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551: 1) ซึ่งการใช้ภาษาไทยในการ สื่อสารที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ ในชีวิตประจำวันอย่างยิ่งก็คือ การใช้ภาษาไทยในด้าน การพูดและการใช้ภาษาไทยในด้าน การเขียน

โดยการพูดเป็นพฤติกรรมสื่อสาร ของมนุษย์ที่เกิดจากการเรียนรู้ไม่ใช่สัญชาตญาณตามธรรมชาติ และความจำเป็นทำให้มนุษย์ต้องพูดและพูดได้แต่มนุษย์ไม่สามารถพูดได้เองตามธรรมชาติต้องอาศัยการเรียนรู้จากบุคคลแวดล้อม (ปรัชญา อภากุล และการุณันท์ รัตนแสนวงษ์ 2541: 27)

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าทักษะการพูดจะเป็นทักษะ การใช้ภาษาที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน แต่กลับพบว่า ทักษะการพูดยังคงเป็นปัญหา อยู่ ดังที่ ศิริวรรณ ฉายะเกษตริน (2544: 98) ได้กล่าวถึงปัญหาการพูดในปัจจุบันว่า ได้แก่ ปัญหาการออกเสียงตามอักขรวิธี ปัญหาการใช้คำ พูดติดอ่าง พูดไม่เป็น พูดไม่ตรงประเด็น พูดต่อเนื่องเป็นข้อความยาวๆไม่ได้ พูดเหมือนอ่าน พูดเสียงอ่อน พูดเหน่อ พูดไม่สุภาพหรือใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม พูดไม่ถูกกาลเทศะ พูดในที่ประชุมชนไม่ได้ สอดคล้องกับ พิสมัย อำไพพันธุ์ (2537: 1-2) ที่กล่าวถึงปัญหาการพูด สรุปได้ว่า ผู้เรียนหลายคนไม่ค่อยตระหนักถึงความสำคัญของการพูด เพราะถือว่าการพูดเป็นพฤติกรรมที่ทำอยู่เป็นกิจวัตรและคิดว่าใครๆ ก็พูดได้ เมื่อคิดเช่นนี้ผู้พูดหลายคนจึงแสดงพฤติกรรมการพูดที่บกพร่องปรากฏให้เห็นทั่วไป ด้วยการแสดงความไม่มั่นใจเมื่อต้องแสดงออกทางการพูด ใช้ภาษาในการพูดไม่เหมาะสมรวมไปถึงอาการปฏิกิริยาท่าทางในการพูดที่ไม่สง่างาม การนำเสนอเรื่องขาดสาระ เรื่องไม่ค่อยมีน้ำหนัก ไม่รู้จักเน้นเรื่องตรงที่ควรจะเน้น ขาดศิลปะในการเสนอเนื้อหาที่ดี ไม่มีการลำดับเรื่องในการพูดและขาดกระบวนการคิดก่อนที่จะพูด และปัญหาดังที่กล่าว มานี้ก็ยังเป็นปัญหามาจนถึงปัจจุบัน

ปัญหาการพูดนั้นส่วนหนึ่งมีสาเหตุจากกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งพบว่าในบรรดาการใช้ภาษาทั้งหมดนั้น ครูใช้เวลาในการสอนทักษะการพูดน้อยที่สุดและ ใช้วิธีสอนที่ทำให้ให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนเท่าที่ควร ครูมักจะบรรยายให้ทราบว่าการพูดแบบต่างๆ มีลักษณะอย่างไร แต่มีนักเรียนเพียงจำนวนน้อยที่มีโอกาสได้ฝึกฝน และเนื้อหาที่มีความซ้ำซากแต่การอภิปรายแสดงความคิดเห็นมีน้อย (ปรีชา หิรัญประดิษฐ์, 2532: 254) และในส่วนของผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน O-NET มาตรฐาน ท 3.1 ปีการศึกษา 2551-2552 ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็สามารถแสดงให้เห็นได้ว่านักเรียนไทยกำลังประสบปัญหาด้านการพูด เพราะผลคะแนน ของมาตรฐาน ท 3.1 การพูด ฟังและ ดู มีแนวโน้มลดลง จากร้อยละ 66.17 ลงมาเป็นร้อยละ 53.17 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ , 2552: ออนไลน์) ดังนั้น

การจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกฝนทักษะการพูดให้เกิดผลและมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยหลักวิชาที่มีหลักเกณฑ์ต่างๆ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

การใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร นอกจากการพูด แล้ว การใช้ภาษาไทยด้านการเขียนก็เป็นหัวใจสำคัญเช่นกัน เพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบต่างๆ (D' Angelo, 1980: 4-5; McMahanand Day, 1980: 149) สอดคล้องกับที่สุจิต เพียรชอบ (2538: 95-96) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า “การเขียนเป็นการสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดออกไปในวงกว้าง และคงอยู่ถาวรกว่าการส่งสารด้วยการพูด การเขียนเป็นทักษะสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่างๆ ถ้าเขียนได้ดีก็จะทำกิจการงานต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปโดยรวดเร็ว ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้ใดมากนัก ” สอดคล้องกับบันลือ พุกกะวัน (2533:2) ที่ว่า “การเขียนต้องใช้ความสามารถสูงกว่าทักษะ ด้านอื่นๆ แต่ก็มีได้หมายความว่า การเขียนเป็นกิจกรรมสูงสุดของมนุษย์ มนุษย์เราใช้การพูดในชีวิตประจำวันมากกว่าการเขียน แต่ลักษณะการใช้ผลงานการเขียนย่อมแสดงให้เห็นความโดดเด่นมันคงก ว่าการพูด” จากข้อความข้างต้น จึงกล่าวได้ว่า ทักษะการเขียนเป็น ทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่มีการติดต่อสื่อสารกันอย่างรวดเร็วพร้อมแดน ดังนั้นผู้สอน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถ ในการใช้ทักษะการสื่อสารของผู้เรียน ให้มีประสิทธิภาพอย่างสูงสุดและเต็มศักยภาพเพื่อให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและไม่หยุดยั้ง หากผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนที่ดีแล้ว ก็ย่อมส่งผลให้ทักษะอื่นๆ ได้รับการพัฒนาไปด้วย

แม้ว่าการเขียนจะเป็นทักษะที่สำคัญ แต่การเขียนก็ยังคงเป็นปัญหาอย่างยิ่งดังที่ ศิริวรรณ ฉายะเกษตริน (2544: 98) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนในปัจจุบันว่า ได้แก่ เขียนเรียบเรียงถ้อยคำไม่สละสลวย เขียนไม่ตรงประเด็น เลือกคำมาใช้ไม่เหมาะสม ใช้สำนวนไม่ถูกต้อง เขียน เรียงความไม่เป็น เขียนย่อความไม่ได้ เขียนลำดับความสับสน สอดคล้องกับที่ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552: 75) ได้กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนซึ่งรวบรวมจากประสบการณ์ในการสอน ไว้สองประการสรุปได้ดังนี้ ประการที่หนึ่ง การใช้ภาษาบกพร่อง ได้แก่การเขียนพยัญชนะ คือ เขียนพยัญชนะไม่มีหัว ดัดแปลงรูปแบบพยัญชนะทำให้ อ่านยาก และประการที่สอง การใช้ภาษาไม่เหมาะสม ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำฟุ่มเฟือย การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง

เมื่อพิจารณาถึงการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนแล้วก็พบว่าประสบปัญหา เช่นเดียวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูด ดังที่ กมล โพธิเย็น (2547: 2) ได้ศึกษาปัญหา เกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียนจากผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนทักษะ การเขียนภาษาไทย ได้ข้อสรุปว่า 1) ครูมักจะสอนโดยยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง จึงทำให้นักเรียนไม่มี โอกาสได้แสดงออกและฝึกทักษะด้านการคิด 2) ครูส่วนใหญ่มีวิธีการสอนโดยให้นักเรียนจดจำ อธิบายถึงหลักเกณฑ์การเขียนโดยแยกเป็นส่วนๆ จากนั้นจึงกำหนดหัวข้อเรื่องและขอบเขตที่ จะต้องเขียนให้นักเรียนลงมือฝึกทักษะ 3) ครูมักจะมองว่าการสอนทักษะการเขียนเป็นเรื่องยาก เกินไป ในขณะที่นักเรียนก็มองเห็นว่าการเขียนเป็นงานหนักและยากเกินความสามารถของตน 4) วิธีการสอนของครูส่วนใหญ่มุ่งสอนเพียงเพื่อให้นักเรียนสอบผ่านโดยขาดการเน้นการนำไปใช้ ประโยชน์ในชีวิตจริง ครูยังขาดทักษะในด้านการใช้ภาษา เครื่องคิดเจ้าระเบียบเกินไป มีชั่วโมง สอนมากเกินไป สอนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และประการสำคัญก็คือครู ประเมินผลไม่สม่ำเสมอและเหมาะสม 5) นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการฝึกทักษะการเขียน เกิด ความเบื่อหน่ายที่จะฝึกทักษะมองว่าการฝึกทักษะการเขียนเป็นเรื่องที่ยุงยาก ขาดแรงจูงใจใน การฝึกทักษะการเขียน 6) นักเรียนขาดการส่งเสริมในด้านทักษะการคิด คิดไม่ออก และขาด ความต่อเนื่องทางความคิด ขาดประสบการณ์ในการนำเสนอเนื้อหาสาระที่ แปลกใหม่ที่น่าสนใจ สอดคล้องกับสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2550: 106) ที่ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหา การเขียนว่าเกิดจาก ครูยังใช้วิธีการสอนที่เน้นการบรรยายมากกว่าวิธีที่ให้นักเรียนคิดเอง ทำเอง แก้ปัญหาเอง ครูขาดความเอาใจใส่ในการนำเทคนิควิธีการสอนมากระตุ้นให้นักเรียน เกิดแนวคิด ที่จะเขียน ครูเลือกใช้สื่อการสอนไม่น่าสนใจและใช้วิธีสอนที่ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ หรือฝึกฝนบ่อยๆ ครูไม่ฝึกทักษะในด้านการเขียนให้นักเรียนเท่าที่ควรและครูยังยึดตัวครูเป็น ศูนย์กลาง ทั้งยังสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ (2531: 8) ที่กล่าวถึง ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนมี ข้อบกพร่องในการเขียนความเรียงไว้ว่า "นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนน้อยและนักเรียนมีจำนวนมากทำ ให้นักเรียนทำงานน้อยลง นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในการเขียนไม่มีอิสระในการเลือกทำกิจกรรม ครูไม่มีเวลาตรวจงานเขียน"

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณา ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน O-NET มาตรฐาน ท 2.1 การเขียน ปีการศึกษา 2551-2552 ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็ พบว่า คะแนนในมาตรฐานการเขียนมี แนวโน้มลดลง จากร้อยละ 56.11 ลงมาเป็นร้อยละ 23.17

(สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2552: ออนไลน์) ซึ่งจากผลการทดสอบนี้สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าเด็กไทยกำลังประสบปัญหาด้านการเขียน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดและทักษะการเขียนในปัจจุบันยังประสบปัญหาอยู่ ดังนั้นจึงเป็นบทบาทและหน้าที่โดยตรงของผู้สอนที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้งสองด้านนี้อย่างเร่งด่วนที่สุด โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้นักเรียนค้นหาความรู้ด้วยตนเอง ฝึกปฏิบัติ ฝึกกระบวนการคิด ตลอดจนการ ต่อยอดเชื่อมโยงความรู้ ซึ่งแนวทางการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด และความสามารถในการเขียนที่น่าสนใจวิธีการหนึ่งก็คือ รูปแบบการเรียนการสอน 7E

รูปแบบการเรียนการสอน 7E มีพื้นฐานมาจากแบบวงจรการเรียนรู้ (Learning Cycle) ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนวิทยาศาสตร์ที่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและมีประสิทธิภาพ โดย อาตคิน และ คาร์พลัส (Atkin and Karplus) เป็นผู้เสนอวงจรการเรียนรู้ขึ้นเป็นครั้งแรก ต่อมาในปี 1967 คาร์พลัส (Karplus) ได้นำรูปแบบนี้ไปใช้เป็นพื้นฐานการสอนเพื่อปรับปรุงหลักสูตรวิทยาศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา (SCIS) (Llewellyn, 2002 : 91)

ไบเซนเฮิร์ซ และ แดนโตนีโอ (Beisenherz and Dantonio cited in Llewellyn, 2002 : 91) กล่าวถึงวงจรการเรียนรู้ในระยะแรก สรุปได้ว่าวงจรการเรียนรู้ มีอยู่ 3 ขั้นตอน มีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ผู้เรียนสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ขึ้นได้เอง มีขั้นตอนแรกคือ การสำรวจ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ลงมือทำกิจกรรมเอง ขั้นตอนที่สองคือ การนำเสนอ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้นำเสนอความคิดรวบยอดด้วยตนเอง และขั้นตอนสุดท้ายคือ การประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนจะนำความคิดรวบยอดนั้นไปขยายและต่อยอดในสถานการณ์อื่นๆ โดยทุกๆ ขั้นตอนจะใช้คำถามจากครูเป็นตัวนำทางในการเรียนรู้

ต่อมาในปี 1999 มาร์ติน (Martin), Sexton (เซ็กสตัน) และ เกอร์โลวิช (Gerlovich) ได้เสนอขั้นตอนเพิ่มจาก 3 ขั้นตอนเดิมเป็น 4 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) ขั้นสำรวจ (Exploration) 2) ขั้นอธิบาย (Explanation) 3) ขั้นขยายโมโนทัศน์ (Expansion) และ 4) ขั้นประเมินผล (Evaluation) และภายหลังได้มีการเพิ่มขั้นสร้างความสนใจ (Engagement) ด้วย เนื่องจากมี

การเน้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และเน้นการประเมินความรู้เดิมของผู้เรียน (Llewellyn, 2002: 91)

หลังจากนั้น บายบี และคณะ (Bybee et al cited in Lawson, 1995: 164-165) นักการศึกษา ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและการจัดทำหลักสูตรชีววิทยาของสหรัฐอเมริกา ได้เสนอรูปแบบของวงจรการเรียนรู้แบบ 5E ซึ่งมี 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ซึ่งอาจเกิดขึ้นเองจากความสงสัย หรืออาจเริ่มจากความสนใจของตัวผู้เรียนเองหรือเกิดจากการอภิปรายภายในกลุ่ม โดยมีผู้สอนเป็นคนกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างคำถามกำหนดประเด็นที่จะศึกษาในกรณีที่ยังไม่มีประเด็นที่น่าสนใจ ผู้สอนอาจให้ศึกษาจากสื่อต่างๆ หรือเป็นผู้กระตุ้นด้วยการเสนอประเด็นขึ้นก่อน แต่ไม่ควรบังคับให้ผู้เรียนยอมรับประเด็นหรือคำถามที่ครูเองกำลังสนใจเป็นเรื่องที่จะใช้ศึกษา

2. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ในขั้นนี้จะต่อเนื่องจากขั้นสร้างความสนใจ ซึ่งเมื่อผู้เรียนทำความเข้าใจในประเด็นหรือคำถามที่สนใจจะศึกษาอย่างถ่องแท้ แล้ว ก็มีการวางแผนกำหนดแนวทางการสำรวจตรวจสอบ ตั้งสมมติฐาน กำหนดทางเลือกที่เป็นไปได้ ลงมือปฏิบัติเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อเสนอแนะ หรือปรากฏการณ์ต่างๆ วิธีการสำรวจตรวจสอบอาจทำได้หลายวิธี เช่น ทำการทดลอง ทำกิจกรรมภาคสนาม การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation) ตลอดจนการศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะใช้ในขั้นต่อไป

3. ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) เมื่อผู้เรียนได้ข้อมูลมาอย่างเพียงพอจากการสำรวจตรวจสอบแล้วจึงนำข้อมูล ข้อเสนอแนะที่ได้มาวิเคราะห์ แปลผล สรุปผล และนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่างๆ เช่น บรรยายสรุป สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ หรือรูปวาด สร้างตาราง ฯลฯ การค้นพบในขั้นนี้อาจเป็นไปได้หลายทาง เช่น สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ ได้แย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ หรือไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ได้กำหนดไว้ แต่ผลที่ได้จะอยู่ในรูปใดก็สามารถสร้างความรู้ และช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้

4. **ขั้นขยายความรู้ (Elaborate)** เป็นการนำความรู้ที่สร้างขึ้นไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิม หรือแนวความคิดที่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติม หรือนำแบบจำลอง หรือข้อสรุปที่ได้ไปใช้อธิบายสถานการณ์ หรือเหตุการณ์อื่นๆ ถ้าใช้อธิบายเรื่องต่างๆ ได้มากก็แสดงว่าข้อจำกัดน้อย ซึ่งก็จะช่วยให้เชื่อมโยงกับเรื่องราวต่างๆ และทำให้เกิดความรู้กว้างขวางขึ้น

5. **ขั้นประเมินผล (Evaluate)** เป็นการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่างๆ เพื่อดูว่าผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้าง อย่างไร และมากน้อยเพียงใด

ต่อมาในปี 2003 ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 32-33) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอน 7E โดยกำหนดขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E ไว้ดังนี้

1. **ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit)** เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกำหนดประเด็นคำถาม ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมไปสู่เรื่องที่จะเรียนรู้ใหม่ โดยคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกัน และครูก็ไม่จำเป็นต้องบอกว่าคำตอบของนักเรียนถูกต้องหรือไม่

2. **ขั้นสร้างความสนใจ (Engage)** เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจเนื้อหาที่จะเรียนโดยที่อาจเป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเฉพาะตัวหรือภายในกลุ่ม หรือจากการเสนอแนะของครู นักเรียนเป็นผู้สร้างคำถาม กำหนดประเด็นที่จะศึกษา โดยกลุ่มร่วมกันกำหนดขอบเขตและรายละเอียดของเรื่องที่จะศึกษาให้ชัดเจน

3. **ขั้นสำรวจค้นหา (Explore)** เป็นการค้นคว้าหาคำตอบประเด็นที่จะศึกษาไว้ มีการวางแผน กำหนดแนวทางในการดำเนินการ มีการคาดคะเนคำตอบของประเด็นที่จะศึกษา และลงมือศึกษาค้นคว้าโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย

4. **ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain)** เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการคาดคะเนล่วงหน้า กับที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามาวิเคราะห์ อภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ และนำเสนอข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ในรูปแบบต่างๆ

5. **ขั้นขยายความรู้ (Elaborate)** เป็นการนำข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมหรือบริบทแวดล้อม ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อขยายองค์ความรู้และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

6. **ขั้นประเมินผล (Evaluate)** เป็นการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยกระบวนการต่างๆ โดยสอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอน

7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) เป็นการถ่ายโยงความรู้ใหม่ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับบริบทใหม่

จะเห็นได้ว่า ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 32-33) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน 7E โดยเพิ่มอีก 2 ขั้น แต่ยังคง 5 ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน 5E ไว้ และได้เพิ่มขั้นตอนทบทวนความรู้เดิม (elicit) ให้เป็นขั้นที่ 1 และขั้นต่อยอดความรู้ (extend) เป็นขั้นที่ 7 ให้เป็นขั้นตอนสุดท้ายต่อจากขั้นประเมินผล (Evaluate)

ทั้งนี้ การปรับรูปแบบการเรียนการสอน 5E เป็นรูปแบบการเรียนการสอน 7E นั้น ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 35) ได้ให้เหตุผลในการเพิ่มเติมขั้นตอนทั้ง 2 ขั้นจากรูปแบบการเรียนการสอน 5E เป็นรูปแบบการเรียนการสอน 7E ว่า ไม่มีความประสงค์ที่จะให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนในการจัดการเรียนการสอนแต่ประการใด แต่เป็นการเพิ่มเพื่อให้แน่ใจว่าผู้สอนไม่ละเลยขั้นตอนสำคัญสำหรับการเรียนรู้ โดยอธิบายขั้นตอนทบทวนความรู้เดิม (elicit) ที่เพิ่มขึ้นมาว่ามีจุดประสงค์เพื่อทบทวนความรู้เดิมหรือดึงเอาประสบการณ์เดิมของผู้เรียนออกมา แล้วกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสงสัย โดยนำความรู้เดิมเชื่อมโยงเข้ากับเรื่องที่จะเรียนรู้ใหม่ เริ่มเกิดความไม่สมดุลทางความคิดแล้ว ใช้กระบวนการสำรวจค้นหาคำตอบเพื่อปรับสมดุลทางความคิด ดังนั้น การทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนก่อนที่จะเรียนรู้เนื้อหาใหม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สอดคล้องกับที่ แชนเดอร์สัน (Henderson, 1993:4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนความรู้เดิมสรุปได้ว่า การทบทวนความรู้เดิมโดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันจะทำให้ผู้เรียนลงข้อสรุปกลายเป็นความรู้เดิมเดียวกันได้ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีประสบการณ์และความรู้เดิมที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังทำให้ ผู้เรียนจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องที่จะเรียน แล้วเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ โดยใช้ความรู้เดิมเป็นแนวทาง

สำหรับขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) นั้น ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 35) ได้กล่าวว่า เป็นขั้นตอนการนำความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงและแก้ปัญหาสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนมีความคงทนและยาวนาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นให้ครูให้ความสำคัญต่อการต่อยอดความรู้ (Transfer of Learning) ของนักเรียน และครูต้องตรวจสอบว่ามีการใช้ความรู้ในบริบทใหม่จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน ดังนั้นในการจัดการเรียน

การสอนผู้สอนจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้สร้างขึ้นมาต่อยอดความรู้ด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ สอดคล้องกับที่ วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเภา (2548: 41) ได้เสนอว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีการต่อยอดความรู้ ซึ่งอาจทำได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การเสนอแนวคิดนำเพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ใหม่กับสิ่งที่มีอยู่ในโครงสร้างปัญญา การใช้ผังความคิดรวบยอด หรือให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่าง การถ่ายโยงเป็นหัวใจและเป็นส่วนสำคัญของการแก้ไขปัญหา การคิดสร้างสรรค์และกระบวนการทางความคิด (mental processes) ในขั้นสูงอื่นๆ ทั้งหมด

จากความสำคัญของ ขั้นตอนทวนความรู้เดิม (Elicit) และขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) ที่ส่งผลให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย แสดงให้เห็นว่า ทั้ง 2 ขั้นตอนนี้มีความจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนและช่วยให้การเรียนการสอน 7E มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับ รูปแบบการเรียนการสอน 7E พบว่ามีผู้นำ รูปแบบการเรียนการสอน 7E ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนทางกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจึงขอคำปรึกษาไปยัง ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft) ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (electronic mail, January ,22-26, 2010) ถึงความเหมาะสมในการนำรูปแบบการเรียนการสอน 7E มาจัดการเรียนการสอนการใช้ภาษา ได้รับคำตอบว่า “รูปแบบ 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางและใช้ได้ทุกวิชา แม้ว่าธรรมชาติของขั้นสำรวจ (Explore) อาจจะแตกต่างกัน แต่รูปแบบนี้ก็ยังคงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ได้”

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า ได้มีผู้นำรูปแบบการเรียนการสอน 5E ซึ่งรูปแบบพื้นฐานของรูปแบบ 7E ไปปรับใช้กับกลุ่มสาระอื่นๆ ได้ ดัง งานวิจัยของ สมบัติ การจนารักษ์พงศ์และคณะ (2549 : 13) ที่ได้ทดลองจัดการเรียนรู้ด้วยวงจรการเรียนรู้ 5E ในกลุ่มสาระต่างๆ คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ สุขศึกษาและพลศึกษา ของโรงเรียนพิจิตรพิทยาคมและโรงเรียนสระหลวงพิทยาคม และกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่เรียนด้วยวงจรการเรียนรู้ 5E (Inquiry Cycle) จำนวน 660 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าภาพรวมนักเรียนที่เรียนด้วยวงจรการเรียนรู้ 5E (Inquiry Cycle) มีทักษะการคิดขั้นสูงอยู่ในระดับดีและมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยในประเด็นต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดสูงกว่าก่อนทดลองและระหว่างทดลอง
2. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติ
3. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสูงกว่าก่อนทดลองและระหว่างทดลอง

4. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากฎเกตุ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรจัดกระทำ

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยรูปแบบการจัดการเรียนการสอน 7E
2. การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้วยวิธีปกติ

ตัวแปรตาม

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด
2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

3. เนื้อหาที่ใช้ศึกษา คือ สารการใช้ ภาษาไทยด้าน การพูดและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.5.1 รูปแบบการเรียนการสอน 7E หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดเวลา เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกคิด ฝึกสังเกต สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ต่อยอดได้ โดยผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกำหนดประเด็นคำถามซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อเชื่อมโยงความรู้เดิมไปสู่เรื่องที่จะเรียนรู้ใหม่ โดยคำตอบของนักเรียนแต่ละคนไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกัน และครูก็ไม่จำเป็นต้องบอกว่าคำตอบของนักเรียน ถูกต้องหรือไม่

2. **ขั้นสร้างความสนใจ (Engage)** เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจเนื้อหาที่จะเรียนโดยที่อาจเป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเฉพาะตัว หรือ ภายในกลุ่ม หรือจากการเสนอแนะของครู หรือเป็นเรื่องที่เชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่เพิ่งเรียนรู้ หรือจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในขณะนั้นเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนเป็นผู้สำรวจคำถาม กำหนดประเด็นที่จะศึกษา โดยกลุ่มร่วมกันกำหนดขอบเขตและรายละเอียดของเรื่องที่จะศึกษาให้ชัดเจน

3. **ขั้นสำรวจค้นหา (Explore)** เป็นการค้นคว้าหาคำตอบประเด็นที่จะศึกษาไว้ มีการวางแผน กำหนดแนวทางในการดำเนินการ มีการคาดคะเนคำตอบของประเด็นที่จะศึกษา และลงมือศึกษาค้นคว้าโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย

4. **ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain)** เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการคาดคะเนล่วงหน้ากับที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามาวิเคราะห์ อภิปราย แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ และนำเสนอข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ในรูปแบบต่างๆ

5. **ขั้นขยายความรู้ (Elaborate)** เป็นการนำข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ที่ได้รับมาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมหรือบริบทแวดล้อม ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติเพื่อขยายองค์ความรู้และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

6. **ขั้นประเมินผล (Evaluate)** เป็นการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยกระบวนการต่างๆ โดยสอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอน

7. **ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend)** เป็นการถ่วงโยงความรู้โดยการนำข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับบริบทใหม่

1.5.2 การสอนด้วยวิธีปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้สาระการพูดและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน** ครูนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนโดยการ สนทนา การอภิปรายซักถามหรือจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน

2. **ขั้นสอน** ครูสอนโดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การทำใบงาน การแบ่งกลุ่ม การอภิปรายซักถาม

3. **ขั้นสรุป** สรุปบทเรียน โดยครูหรือนักเรียนหรือทั้งครูและนักเรียนช่วยกันสรุป โดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การสรุปด้วยวาจา การเขียนสรุป การให้นักเรียนตั้งคำถามแล้วช่วยกันตอบ

1.5.3 ความสามารถในการใช้ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารและรับสาร ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้จะศึกษาการสื่อสาร 2 ด้าน คือ ด้านการพูดและด้านการเขียน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1.5.3.1 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดเล่าเรื่องย่อ การพูดสรุปความ การพูดแสดงความคิดเห็น และการพูดรายงาน โดยประเมินจากแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งวัดได้จากคะแนน ตามเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหาสาระ การใช้ภาษา เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง และบุคลิกภาพ

1.5.3.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนเรียงความ เขียนบรรยายประสบการณ์ เขียนแสดงความคิดเห็น และเขียนย่อความ โดยประเมินจากแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งวัดได้จากคะแนนตามเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหา การใช้ภาษา การเรียบเรียงความคิด และกลไกทางภาษา

1.5.4 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากฎเก็ด

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แนวทางแก่ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด และความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนให้แก่ นักเรียน
2. ได้แนวทางแก่ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในการศึกษา ค้นคว้า วิจัยรูปแบบการเรียนการสอนที่จะช่วยพัฒนา ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนให้แก่ นักเรียน
3. ได้แนวทางในการส่งเสริมให้นักเรียน เห็นความสำคัญของ กระบวนการในการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ผู้วิจัยได้ศึกษาตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้นำเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 รูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.1.1 แนวคิดและความเป็นมาของรูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.1.2 ขั้นตอนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.1.3 บทบาทครูและนักเรียนในการเรียนการสอนโดยใช้

รูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทย

2.2.1 การใช้ภาษาไทยด้านการพูด

2.2.1.1 ความหมายของการพูด

2.2.1.2 ความสำคัญของการพูด

2.2.1.3 ความสามารถในการพูด

2.2.1.4 แนวทางในการสอนทักษะการพูด

2.2.1.5 การประเมินความสามารถในการพูด

2.2.2 การใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

2.2.2.1 ความหมายของการเขียน

2.2.2.2 ความสำคัญของการเขียน

2.2.2.3 ความสามารถในการเขียน

2.2.2.4 แนวทางในการสอนทักษะการเขียน

2.2.2.5 การประเมินความสามารถในการเขียน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย

2.3.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย
ด้านการพูด

2.3.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย
ด้านการเขียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.1 รูปแบบการเรียนการสอน 7E

2.1.1 แนวคิดและความเป็นมาของรูปแบบการเรียนการสอน 7E

รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งมีรากฐานสำคัญมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ โดยเพียเจต์ได้อธิบายพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ไว้ว่า พัฒนาการทางเซอว์ปัญญาของบุคคลมีการปรับตัวทางกระบวนการดูดซึม (assimilation) และกระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation) พัฒนาการเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับและซึมซับข้อมูลหรือประสบการณ์เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม หากไม่สามารถสัมพันธ์กันได้จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น (disequilibrium) บุคคลจะพยายามปรับสภาพให้อยู่ในภาวะสมดุล (equilibrium) โดยใช้กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา เพียเจต์เชื่อว่า คนทุกคนจะมีพัฒนาเซอว์ปัญญาเป็นลำดับขั้น จากการมีปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ และประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการคิดเชิงตรรกะและคณิตศาสตร์ รวมทั้งการถ่ายทอดความรู้ทางสังคม วุฒิภาวะและกระบวนการพัฒนาความสมดุลของบุคคลนั้น (ทิสนา แชมมณี, 2545:90-91)

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ตามแนวคอนสตรัคติวิสต์ จึงเน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง โดยผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาได้ โดยจัดสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางปัญญาหรือเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น ซึ่งเป็นสภาวะที่ประสบการณ์ใหม่ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์เดิม ผู้เรียนต้องพยายามปรับข้อมูลใหม่กับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิม แล้วสร้างเป็นความรู้ใหม่ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข, 2548:24)

รูปแบบการเรียนการสอน 7E มีพื้นฐานมาจากรูปแบบวงจรการเรียนรู้ (Learning Cycle) ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนวิทยาศาสตร์ที่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและมีประสิทธิภาพ โดย อาตคิน และ คาร์พลัส (Atkin and Karplus) เป็นผู้เสนอวงจรการเรียนรู้ขึ้นเป็นครั้งแรก ต่อมาในปี

1967 คาร์พลัส (Karpus) ได้นำรูปแบบนี้ไปใช้เป็นพื้นฐานการสอนเพื่อปรับปรุงหลักสูตร
วิทยาศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา (SCIS) (Llewellyn, 2002 : 91)

ไบเซนเฮิร์ซ และ แดนโตนีโอ (Beisenherz and Dantonio cited in Llewellyn, 2002 :
91) กล่าวถึงวงจรการเรียนรู้ในระยะแรก สรุปได้ว่าวงจรการเรียนรู้ มีอยู่ 3 ขั้นตอน มีจุดมุ่งหมายที่
จะทำให้ผู้เรียนสร้างความคิดรวบยอดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ขึ้นได้เอง มีขั้นตอนแรกคือ การสำรวจ
เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ลงมือทำกิจกรรมเอง ขั้นตอนที่สองคือ การนำเสนอ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะ
ได้นำเสนอความคิดรวบยอดด้วยตนเอง และขั้นตอนสุดท้ายคือ การประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่นักเรียน
จะนำความคิดรวบยอดนั้นไปขยายและต่อยอดในสถานการณ์อื่นๆ โดยทุกๆ ขั้นตอน จะใช้
คำถามจากครูเป็นตัวนำทางในการเรียนรู้

ต่อมาในปี 1999 มาร์ติน (Martin), Sexton (เช็กสตัน) และ เกอร์โลวิช (Gerlovich) ได้
เสนอขั้นตอนเพิ่มจาก 3 ขั้นตอนเดิมเป็น 4 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย 1) ขั้นสำรวจ (Exploration)
2) ขั้นอธิบาย (Explanation) 3) ขั้นขยายโมโนทัศน์ (Expansion) และ 4) ขั้นประเมินผล
(Evaluation) และภายหลังได้มีการเพิ่มขั้นสร้างความสนใจ (Engagement) ด้วย เนื่องจากมีการ
เน้นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และเน้น
การประเมินความรู้เดิมของผู้เรียน (Llewellyn, 2002: 91)

หลังจากนั้น บายบี และคณะ (Bybee et al cited in Lawson, 1995: 164-165)
นักการศึกษาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและการจัดทำหลักสูตรชีววิทยาของ
สหรัฐอเมริกา ได้เสนอรูปแบบของวงจรการเรียนรู้แบบ 5E ซึ่งมี 5 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน ซึ่งอาจเกิดขึ้นเองจาก
ความสงสัย หรืออาจเริ่มจากความสนใจของตัว ผู้เรียนเองหรือเกิดจากการอภิปรายภายในกลุ่ม
โดยมีผู้สอน เป็นคนกระตุ้นให้ ผู้เรียนสร้างคำถามกำหนดประเด็นที่จะศึกษาในกรณีที่ยังไม่มี
ประเด็นที่น่าสนใจ ผู้สอนอาจให้ศึกษาจากสื่อต่างๆ หรือเป็นผู้กระตุ้นด้วยการเสนอประเด็นขึ้น

ก่อน แต่ไม่ควรบังคับให้ ผู้เรียนยอมรับประเด็นหรือคำถามที่ครู เองกำลังสนใจเป็นเรื่องที่จะใช้ศึกษา

2. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ในขั้นนี้จะต่อเนื่องจากขั้นสร้างความสนใจ ซึ่งเมื่อผู้เรียนทำความเข้าใจในประเด็นหรือคำถามที่สนใจจะศึกษาอย่างถ่องแท้ แล้วก็มีการวางแผนกำหนดแนวทางการสำรวจตรวจสอบ ตั้งสมมติฐาน กำหนดทางเลือกที่เป็นไปได้ ลงมือปฏิบัติเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อสังเกต หรือปรากฏการณ์ต่างๆ วิธีการสำรวจตรวจสอบอาจทำได้หลายวิธี เช่น ทำการทดลอง ทำกิจกรรมภาคสนาม การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อช่วยสร้างสถานการณ์จำลอง (Simulation) ตลอดจนการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะใช้ในขั้นต่อไป

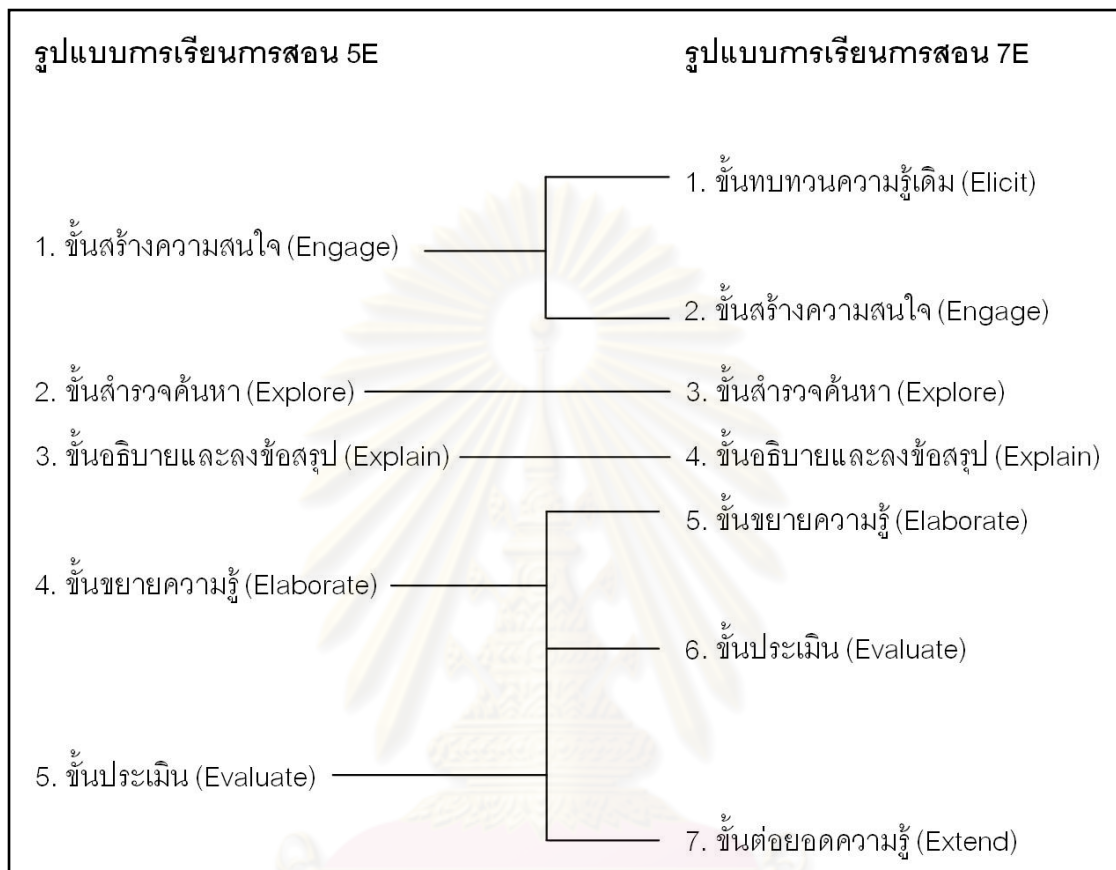
3. ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) เมื่อผู้เรียนได้ข้อมูลมาอย่างเพียงพอจากการสำรวจตรวจสอบแล้ว จึงนำข้อมูล ข้อสังเกตที่ได้มาวิเคราะห์ แปลผล สรุปผลและนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่างๆ เช่น บรรยายสรุป สร้างแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ หรือรูปวาด สร้างตาราง ฯลฯ การค้นพบในขั้นนี้อาจเป็นไปได้หลายทาง เช่น สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ โต้แย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ หรือไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ได้กำหนดไว้ แต่ผลที่ได้จะอยู่ในรูปใดก็สามารถสร้างความรู้ และช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้

4. ขั้นขยายความรู้ (Elaborate) เป็นการนำความรู้ที่สร้างขึ้นไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิม หรือแนวความคิดที่ได้ค้นคว้าเพิ่มเติม หรือนำแบบจำลอง หรือข้อสรุปที่ได้ไปใช้อธิบายสถานการณ์ หรือเหตุการณ์อื่นๆ ถ้าใช้อธิบายเรื่องต่างๆ ได้มากก็แสดงว่าเข้าใจจำกัดน้อย ซึ่งก็จะช่วยให้เชื่อมโยงกับเรื่องราวต่างๆ และทำให้เกิดความรู้กว้างขวางขึ้น

5. ขั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่างๆ เพื่อดูว่าผู้เรียนมีความรู้อะไรบ้าง อย่างไร และมากน้อยเพียงใด

ต่อมาในปี 2003 ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 32-33) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอน 7E โดยเพิ่มอีก 2 ขั้นตอนจาก 5 ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน 5E ได้แก่ เพิ่มขั้นตอนทวนความรู้เดิม (elicit) ให้เป็นขั้นที่ 1 แล้วจึงตามด้วยขั้น สร้างความสนใจ

(Engage) และได้เพิ่มขั้นที่ 7 ขั้นต่อยอดความรู้ (extend) ให้เป็นขั้นตอนสุดท้ายจาก ต่อ
ขั้นประเมินผล (Evaluate) ดังแสดงในภาพประกอบที่ 1

จากการที่ ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft ,2003:32-33) ได้ปรับ 5E ให้เป็น 7E นั้น Eisenkraft ได้ให้เหตุผลในการเพิ่มเติมขั้นตอนทั้ง 2 ขั้นว่า ไม่มีความประสงค์ที่จะให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนในการจัดการเรียนการสอนแต่ประการใด แต่เป็นการเพิ่มเพื่อให้แน่ใจว่าผู้สอนไม่ละเลยขั้นตอนสำคัญสำหรับการเรียนรู้ โดย ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft) อธิบายขั้นทบทวนความรู้เดิม (elicit) ที่เพิ่มขึ้นมาว่า มีจุดประสงค์เพื่อทบทวนความรู้เดิมหรือดึงเอาประสบการณ์เดิมของผู้เรียนออกมาแล้วกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสงสัย เพื่อนำความรู้เดิมเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ เริ่มเกิดความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลแล้วใช้กระบวนการสำรวจค้นหาเพื่อหาคำตอบและปรับสมเหตุสมผล ความคิด ดังนั้น การทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนก่อนที่จะเรียนรู้เนื้อหาใหม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สอดคล้อง กับที่ แฮนเดอร์สัน (Henderson,1993:4-5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนความรู้เดิมสรุปได้ ว่าการทบทวนความรู้เดิมโดยการเปิดโอกาสให้

ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดกันจะทำให้ผู้เรียนลงข้อสรุปกลายเป็นความรู้เดิมเดียวกันได้ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีประสบการณ์และความรู้เดิมที่แตกต่างกัน อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องที่จะเรียน แล้วเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้โดยใช้ความรู้เดิมเป็นแนวทาง

สำหรับขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) นั้น ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 35) ได้กล่าวว่า เป็นขั้นตอนการนำความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงและแก้ปัญหาสถานการณ์ใหม่ๆที่เกี่ยวข้อง ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนมีความคงทนและยาวนาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นให้ครูให้ความสำคัญ ต่อการต่อยอดความรู้ (Transfer of Learning) ของนักเรียน และครูต้องตรวจสอบว่า มีการใช้ความรู้ในบริบทใหม่จากการลงมือปฏิบัติ ด้วยตนเองของผู้เรียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้สร้างขึ้นมาต่อยอดความรู้ด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ สอดคล้องกับที่ วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเผ่า (2548: 41) ได้เสนอว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีการต่อยอดความรู้ซึ่งอาจทำได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การเสนอแนวคิดนำเพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ใหม่กับสิ่งที่มีอยู่ในโครงสร้างปัญญา การใช้ผังความคิดรวบยอด หรือให้ผู้เรียนเห็นตัวอย่างหลายๆ ตัวอย่าง การถ่ายโยงเป็นหัวใจและเป็นส่วนสำคัญของการแก้ไขปัญหา การคิดสร้างสรรค์และกระบวนการทางความคิด (mental processes) ในขั้นสูงอื่นๆ ทั้งหมด

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอน 7E มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งมีรากฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ โดยเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่ๆ จะเกิดการซึบซาบเข้าสู่โครงสร้างทางความคิดที่มีอยู่ แต่ถ้าโครงสร้างทางความคิดที่มีอยู่ไม่สอดคล้องกับประสบการณ์หรือข้อมูลนั้นๆ จะทำให้เกิดภาวะไม่สมดุล จากนั้นผู้เรียนจะค่อยๆปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางความคิดเข้าสู่ภาวะสมดุลอีกครั้ง นอกจากนี้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ยังเน้นที่ความสำคัญของขั้นตอนการทบทวนความรู้เดิมและขั้นตอนของการต่อยอดความรู้เพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนสมบูรณ์ขึ้น

2.1.2 ขั้นตอนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E

รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมากจากรูปแบบการเรียนการสอน 5E โดยเพิ่มขั้นการสอนจาก 5 ขั้น เป็น 7 ขั้น โดยไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 35) ได้เสนอขั้นตอนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E ไว้ มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit) ครูจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเดิมหรือการทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่
2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) ครูจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น กิจกรรมอาจเป็นการทดลอง การนำเสนอข้อมูลข่าว หรือสถานการณ์ เหตุการณ์ ฯลฯ ซึ่งก่อให้เกิดความคิดขัดแย้งกับสิ่งที่นักเรียนเคยรู้ กระตุ้นให้นักเรียนตั้งคำถาม กำหนดประเด็นปัญหาที่จะศึกษาซึ่งนำไปสู่การสำรวจตรวจสอบ
3. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ครูกระตุ้นให้นักเรียนตรวจสอบปัญหา และให้นักเรียนดำเนินการสำรวจตรวจสอบ สืบค้นและรวบรวมข้อมูล โดยการวางแผนการสำรวจตรวจสอบ ลงมือปฏิบัติ เช่น การสังเกต วัด ทดลอง และรวบรวมข้อมูล
4. ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) ครูส่งเสริมให้นักเรียนนำข้อมูลมาวิเคราะห์ จัดกระทำข้อมูลในรูปตาราง กราฟ แผนภาพ ฯลฯ ให้เห็นแนวโน้มหรือความสัมพันธ์ของข้อมูล สรุปผลและอภิปรายผลการทดลอง โดยอ้างอิงหลักการและวิชาการประกอบอย่างเป็นเหตุเป็นผล มีการอ้างอิงหลักฐาน ที่ชัดเจน นอกจากนี้ครูยังมีหน้าที่จัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนอธิบายความคิดด้วยตัวของนักเรียนเอง พร้อมทั้ง ให้นักเรียนแสดงหลักฐาน และ เหตุผลประกอบการอธิบายด้วย
5. ขั้นขยายความรู้ (Elaborate) ครูกระตุ้นให้นักเรียนขยายความความรู้ความเข้าใจผ่านประสบการณ์การทำ กิจกรรมในสถานการณ์ที่แตกต่าง เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น
6. ขั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นการประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งมีทั้งการประเมินการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนและการประเมินการเรียนรู้ของนักเรียนก่อนที่

นักเรียนจะขยายความคิดรวบยอดและค้นพบปัญหาใหม่ โดยครูและนักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมิน

7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) ครูส่งเสริมให้นักเรียนต่อยอดความรู้หรือหัวข้อที่นักเรียนได้เรียนแล้วไปสู่บริบทใหม่

รูปแบบการเรียนการสอน 7E ประกอบด้วยขั้น ตอนทั้งหมด 7 ขั้น โดย เน้นการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตลอดเวลา เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกคิด ฝึกสังเกต สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ตลอดจนนำความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ต่อยอดได้ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

2.1.3 บทบาทครูและนักเรียนในการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E

การนำรูปแบบการเรียนการสอน 7Eไปใช้ ครูควรจัดเตรียมกิจกรรมให้เหมาะสมกับ ความรู้ความสามารถของ นักเรียน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับบทบาทครูและบทบาทนักเรียนเพื่อช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ ลอร์สัน (Lawson, 1995 : 164 – 167) และ ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003 : 32-35) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit)	1. ถามคำถามเพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักเรียน 2. อธิบายความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความรู้ใหม่ที่นักเรียนจะเรียน	1. ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งที่ครูถาม 2. แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน
2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage)	1. สร้างความสนใจ 2. สร้างความอยากรู้อยากเห็น	1. ตอบคำถาม คิดและตั้งคำถามจากสถานการณ์หรือข้อมูล

ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
	3. ตั้งคำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด 4. กระตุ้นให้ผู้เรียนตอบคำถาม เพื่อที่จะทราบว่าผู้เรียนมีความรู้ หรือคิดอย่างไรกับความคิดรวบยอด หรือหัวข้อที่เรียน	ต่างๆด้วยความสนใจและ ออยากเรียนรู้ 2. แสดงความสนใจเกี่ยวกับหัวข้อ ที่เรียน
3. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore)	1. ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน ในการสำรวจค้นหาคำตอบ 2. สังเกตและฟังการโต้ตอบกัน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน 3. ชักถามเพื่อนำไปสู่การสำรวจ ตรวจสอบของนักเรียน 4. ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน	1. คิดอย่างอิสระแต่อยู่ในขอบเขต 2. ลงมือปฏิบัติโดยการคาดคะเน ตั้งสมมติฐาน และทดสอบ สมมติฐาน 3. พยายามหาทางเลือกในการหา คำตอบ และอภิปราย ทางเลือกเหล่านั้นกับคนอื่น ๆ 4. บันทึกการสังเกตและข้อมูล จากการค้นคว้าและให้ ข้อคิดเห็น
4. ขั้นอธิบาย และลงข้อสรุป (Explain)	1. ส่งเสริมให้นักเรียนอธิบาย ความคิดรวบยอดหรือแนวคิด หรือให้คำจำกัดความด้วยคำพูด ของนักเรียนเอง 2. ให้นักเรียนแสดงหลักฐาน ให้เหตุผล และอธิบายให้กระจ่าง 3. ให้นักเรียนให้คำจำกัดความและให้ นิยาม 4. ให้นักเรียนใช้ประสบการณ์เดิมของ	1. อธิบายการแก้ปัญหาหรือ คำตอบที่เป็นไปได้ 2. ฟังคำบรรยายของคนอื่นอย่าง คิดวิเคราะห์ 3. ถามคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อื่น ได้อธิบาย 4. ฟังและพยายามทำความเข้าใจ เกี่ยวกับสิ่งที่ครูอธิบาย 5. ลงข้อสรุป

ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
	<p>ตนเป็นพื้นฐานในการอธิบาย ความคิดรวบยอด</p>	
<p>5. ขยายความรู้ (Elaborate)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. คาดหวังให้นักเรียนได้ใช้ประโยชน์ จากคำจำกัดความและคำอธิบาย ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว 2. ส่งเสริมให้นักเรียนนำสิ่งที่นักเรียน ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้หรือขยาย ความรู้และทักษะในสถานการณ์ ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่ เรียนมาแล้ว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. นำคำจำกัดความ คำอธิบาย และทักษะไปประยุกต์ใช้ใน สถานการณ์ใหม่ที่คล้ายกับ สถานการณ์เดิม 2. ตรวจสอบความเข้าใจกับ เพื่อนๆ
<p>6. ประเมินผล (Evaluate)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สังเกตนักเรียนในการนำความคิด รวบยอดและทักษะใหม่ไป ประยุกต์ใช้ 2. ประเมินความรู้และทักษะของ นักเรียน 3. หาหลักฐานที่แสดงว่านักเรียนได้ เปลี่ยนความคิดหรือพฤติกรรม 4. ให้นักเรียนประเมินตนเองเกี่ยวกับ การเรียนรู้และทักษะกระบวนการ 5. ถามคำถามปลายเปิด เช่น ทำไม นักเรียนจึงคิดเช่นนั้น มีหลักฐาน อะไร นักเรียนเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับสิ่ง นั้น และจะอธิบายสิ่งนั้นอย่างไร 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ตอบคำถามปลายเปิด โดยใช้ การสังเกตหลักฐานและ คำอธิบายที่ยอมรับมาแล้ว 2. แสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิด รวบยอดหรือทักษะ 3. ประเมินความก้าวหน้าหรือ ความรู้ด้วยตนเอง 4. ถามคำถามที่เกี่ยวข้องเพื่อ ส่งเสริมให้มีการสำรวจ ตรวจสอบต่อไป

ขั้นตอน การจัดการเรียนรู้	บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
7. ขั้นต่อยอด ความรู้ (Extend)	1. สร้างสถานการณ์ใหม่ที่โยงไปสู่ สถานการณ์ที่มีความซับซ้อน หรือ สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ ชีวิตประจำวัน 2. ส่งเสริมให้นักเรียนเชื่อมโยงสิ่งที่ได้ เรียนรู้ไปสู่ความรู้อื่นๆ	1. นำสิ่งที่ได้เรียนรู้เชื่อมโยงกับ ความรู้ใหม่ เพื่ออธิบายหรือ นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน 2. นำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาต่อยอด โดยการประยุกต์ใช้ข้อสรุปหรือ ความรู้ใหม่เข้ากับบริบทใหม่

ข้อมูลในตารางข้างต้นสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E นั้น ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่ กระตุ้นให้นักเรียน เกิดความ สนใจ กระตุ้นให้นักเรียน คิดและคอย ส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกและคอยดูแล ส่วนผู้เรียน นั้นจะเป็นผู้ที่มีบทบาท โดยตรงในการเรียนรู้ เพราะผู้เรียนจะเป็นผู้ ดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อสร้าง องค์ความรู้ด้วยตนเอง

2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทย

การใช้ภาษาไทย คือ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งแบ่งเป็น การส่ง สสารและการ รับสาร โดยการส่งสารเป็นการใช้ภาษาที่ผู้ส่งสารเป็นผู้กำหนดสารด้วยตนเองและเป็นการใช้ภาษาที่ใช้ มากที่สุด ประกอบด้วยการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

2.2.1 การใช้ไทยภาษาด้านการพูด

ในกระบวนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การพูดนับว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาท สำคัญยิ่ง เพราะ การพูดเป็น เครื่องมือที่มนุษย์ทุก ชาติและทุกยุคทุก สมัยใช้ในการติดต่อถึงกัน ใช้ สื่อสารกับบุคคลอื่นในชีวิตประจำวัน ตลอดจนใช้เป็นสื่อกลางในการสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

2.2.1.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการ ดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์ใช้ การพูดในการสื่อความรู้สึกนึกคิดถึงกันและกัน นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพูดได้ให้ ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้

สมปราชญ์ อัมมะพันธุ (2529: 3) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า พฤติกรรมตาม ธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่เข้าเป็นเครื่องช่วยในการสื่อความหมายให้เข้าใจกันและกัน โดยใช้ เสียง รหัส สัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น และความต้องการจาก ผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535: 167) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็น การถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวันใน การประกอบอาชีพต่าง ๆ

อ้อม ประนอม (2540: 132) กล่าวว่า “การพูดเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์ เพื่อถ่ายทอด ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ โดยใช้ภาษา น้ำเสียงและการแสดงออกเป็นสื่อ”

นิพนธ์ ศรีนิมิต (2542: 29) กล่าวว่า “การพูด คือ กระบวนการถ่ายทอดความ รู้สึกนึกคิด และ ประสบการณ์ของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาในการสื่อ ความหมาย”

กรมวิชาการ (2546: 297) กล่าวว่า “การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ทศนคติ ประสบการณ์และอื่นๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง โดยผ่านทางถ้อยคำ สีหน้า

แววตา รวมทั้งน้ำเสียงและอากัปกิริยาที่แสดงประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง ทั้งทางวจนภาษาและอวจนภาษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดวางไว้”

วัฒนะ บุญจับ (2551: 44) กล่าวว่า “การพูด เป็นการสื่อความหมายด้วยเสียงที่มีความสำคัญยิ่งอย่างหนึ่ง ในการสื่อสารด้วยการพูดนั้น อาจมีการใช้ท่าทางประกอบการพูดด้วยเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น การพูดนั้นสามารถถ่ายทอดได้ทั้งความรู้ ความคิด ทัศนคติ และความรู้สึกต่าง ๆ จากผู้พูดไปยังผู้ฟัง การพูดนับเป็นศาสตร์ในฐานะที่ให้ความรู้ ความจริง และเป็นศิลปะ ในแง่ของการให้อารมณ์ ให้ความรู้สึกต่าง ๆ ศิลปะการพูดเป็นสิ่งชักจูงโน้มน้าวให้ผู้ฟังเห็นคล้อยตามได้ ทั้งศาสตร์และศิลปะในการพูดนั้นสามารถเพิ่มพูนทักษะได้ด้วยการฝึกอย่างสม่ำเสมอ และด้วยการศึกษาเรื่องราวของการพูด ทั้งในด้านความสำคัญ องค์ประกอบและประเภทของการพูดต่าง ๆ เพื่อจะได้ฝึกพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

กล่าวโดยสรุป การพูดเป็นการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังผ่านถ้อยคำ สีหน้า แววตา รวมทั้งน้ำเสียงและอากัปกิริยาที่แสดงประกอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

2.2.1.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะการพูดเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะช่วยให้บุคคลเข้าใจกันและสานต่อกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างราบรื่น นักวิชาการได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการพูดไว้ ดังนี้

วิจิตร อวระกุล (2527: 2) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดมีความสำคัญและมีบทบาทมากในชีวิตประจำวัน เพราะมีส่วนช่วยเสริมความเจริญก้าวหน้าแก่บุคคลทั่วไปใน

วงการต่างๆ มานับเป็นพันๆ ปี ไม่ว่าผู้้นจะมีอาชีพอะไร อยู่ในตำแหน่งงานใหญ่หรือเล็กแค่ไหน ล้วนแต่มีความจำเป็นต้องฝึกให้มีความสามารถทางการพูดอย่างมีประสิทธิภาพทั้งสิ้น

อุดม บัวเพียร (2533: 5) ได้ให้ความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญในชีวิตประจำวันที่มนุษย์สื่อสาร และถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกให้กับผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจตามที่ผู้พูดต้องการ ในบางครั้งการพูดยังช่วยปลดปล่อยจิตใจให้คนที่มีความทุกข์ คนที่ท้อแท้เกิดกำลังใจในการสร้างสรรค์สังคม ก่อประโยชน์แก่ตัวเองและสังคมโดยรวมอีกด้วย

พิสมัย อ่ำไพพันธ์ (2537: 7) ได้ให้ความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์เรามาก เนื่องจากการพูดเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารช่วยให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสะดวก ช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อีกทั้งยังช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและหน้าที่การงาน

สุจิต เพียรชอบ (2538:123) กล่าวว่า “ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้เป็นอันมากทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีทักษะการพูดดีนั้นจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีเป็นที่นิยมของบุคคลอื่น จะประกอบกิจการงานใดๆ ก็ประสบความสำเร็จ”

นิพนธ์ ทิพย์ศรีนิมิต (2542: 29-34) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดมีความสำคัญยิ่งต่อมนุษย์ เพราะมนุษย์ใช้การพูดเป็นแกนกลางในการทำความเข้าใจ เพื่ออธิบาย โน้มน้าวใจ หรือเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่น ทั้งนี้เพราะการพูดเป็นเรื่องของการใช้ศาสตร์และศิลป์ในการสื่อความหมาย ซึ่งอาจกล่าวให้เห็นความสำคัญได้ดังนี้

1. การพูดมีความสำคัญต่อตนเอง เพราะมนุษย์จำเป็นต้องมีการคบหาสมาคมซึ่งกันและกัน ต้องมีการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของศาสนา การเมือง ปร ะเพณี วัฒนธรรม หรือแม้แต่วิธีแห่งการดำรงชีวิต การเรียนรู้ดังกล่าวต้องใ้ การพูดในการติดต่อเพื่อสื่อความหมายให้

เข้าใจซึ่งกันและกัน อันจะส่งผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ เกิดการพัฒนา รวมทั้งสามารถนำประสบการณ์ต่างๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

2. การพูดมีความสำคัญต่อผู้ฟังหรือผู้เกี่ยวข้อง การได้รับรู้หรือได้รับฟังข้อมูลที่ดีและมีประโยชน์ นอกจากจะทำให้ผู้ฟังหรือผู้เกี่ยวข้องมีความรู้ เกิดความคิดและเกิดความสบายใจแล้วยังอาจนำความรู้ความคิดดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวมได้อีกด้วย ในทางกลับกันถ้าได้รับรู้รับฟังข้อมูลที่ผิดพลาดอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดหรือนำไปปฏิบัติในทางที่ผิด

3. การพูดมีความสำคัญต่อการประกอบอาชีพ เพราะการพูดเป็นเครื่องมือสำหรับการประกอบอาชีพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นแพทย์ พยาบาล นักธุรกิจ นักบริหาร วิศวกร หรือนักการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพครูซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพูดโดยตรง ทั้งนี้เพราะอาชีพครูต้องใช้การพูดถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้เรียน

4. การพูดมีความสำคัญต่อสังคม สังคมจะอยู่ได้ก็เพราะสมาชิกของสังคมมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดจากการพูดติดต่อสื่อสารเพื่อการดำเนินชีวิต ประกอบอาชีพ อบรมสั่งสอน ปลูกฝังประเพณีวัฒนธรรม รวมทั้งความเห็นอกเห็นใจต่อกัน

5. การพูดมีความสำคัญต่อประเทศชาติ ในด้านการบริหารประเทศ การติดต่อกับต่างประเทศ เพื่อผลประโยชน์ในด้านต่างๆ หรือเพื่อความร่วมมือต่อกันอีก การเจรจาที่มีประสิทธิภาพย่อมก่อให้เกิดความเข้าใจกันและเกิดผลในสิ่งที่มุ่งหวัง

กรมวิชาการ (2546: 297) กล่าวว่า “ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่งซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้ที่มีทักษะการพูดดีมักจะเป็นที่นิยมยกย่องของผู้อื่น ผู้ที่มีทักษะการพูดดีย่อมสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้ที่มาเกี่ยวข้องด้วยได้เป็นอย่างดี ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกัน”

วัฒน์ บุญจับ (2551: 44) กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า เป็นกระบวนการ สื่อความหมายของมนุษย์ที่ใช้เสียงและอากัปกริยาเป็นส่วนประกอบ การพูดมีความสำคัญหลาย ประการ อาทิ

1. การพูดช่วยในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะในการติดต่อสื่อสาร นั้นจะใช้การพูดมากที่สุดมากกว่ากระบวนการใช้ภาษาอย่างอื่น
2. การพูดสามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี
3. การพูดสามารถสร้างความสำเร็จในอาชีพได้ ไม่ว่าจะประกอบอาชีพรับราชการหรือธุรกิจ การพูดที่มีศิลปะจะสามารถทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึที่ดีและคล้อยตามการพูดได้ ทำให้เกิดการยอมรับ อาทิ คนเป็นครูหน้าที่หลักคือการสอน หากให้ความสามารถในการพูดได้ อย่างดีก็จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ให้ผู้เรียนอย่างได้ผล

จากความคิดเห็นของนัก วิชาการดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญ ยิ่งในปัจจุบัน เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสารใน ชีวิตประจำวัน สามารถสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสร้างความเข้าใจและความสงบสุขร่วมกันของคนในสังคมอีกด้วย

2.2.1.3 ความสามารถในการพูด

การพูดเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญทักษะหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลให้ เข้าใจตรงกัน ซึ่งต้องอาศัยทั้งการเรียนรู้หลักเกณฑ์และ การฝึกฝนจึงจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการพูดได้ นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการพูดไว้ดังนี้

วาสนา โกวิทยา (2525: 52) ได้กล่าวถึงความสามารถในการพูดว่าประกอบด้วย ความสามารถหลัก 2 ประการ คือ

1. ความสามารถเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา ซึ่งประกอบด้วย ระบบเสียง ศัพท์ และ ไวยากรณ์ โดยพิจารณาว่า สามารถออกเสียง สระ พยัญชนะ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียงสูงต่ำ

ตลอดจน จังหวะการออกเสียงได้ถูกต้อง มีความรู้ความสามารถในการใช้ศัพท์ และไวยากรณ์ ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา

2. ความสามารถในการสื่อความหมายด้วยการพูด โดยพิจารณาจากการพูด ให้ผู้อื่นเข้าใจโดยคำนึงถึงคุณลักษณะต่างๆ ของการพูดที่มีประสิทธิภาพ เช่น มีความรู้ในเรื่องที่จะพูด มีจุดประสงค์ที่แน่ชัดในการพูด และสามารถพูดได้ตรงประเด็น รู้จักคัดเลือกเนื้อหาสาระ ถ้อยคำ สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนจังหวะการพูดได้อย่างเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส คำนึงถึงมารยาทในการพูด และมีความคล่องแคล่วในการพูด

เสาวลักษณ์ รัตนวิษฐ์ (2531: 77) ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูด สรุปได้ว่าหลังจากนักเรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ครูควรพยายามหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดจริง ๆ ในชั้น ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยิน หรือพูดอย่างอิสระ นักเรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มี โอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูด และควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนได้ฟังมาก่อน เพราะจะทำให้นักเรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอดทางภาษาที่นักเรียนพัฒนาจากการฟังพร้อมทั้งเสียงต่างๆ ที่ได้ยิน เมื่อ นักเรียนพร้อมที่จะพูดนักเรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความสามารถในการพูด หมายถึง การที่นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง โดยผ่านทางถ้อยคำ สีหน้า แววตา รวมทั้งน้ำเสียงและอากัปกิริยาที่แสดงประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนองทั้งทางวจนภาษาและอวจนภาษาได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ผู้พูดวางไว้

2.2.1.4 แนวทางในการสอนทักษะการพูด

การจัด กิจกรรม การเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ และความสามารถ ในด้านการพูด มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะ การเลือก ใช้กิจกรรมการเรียน การสอน ในการ พัฒนา ความสามารถในการพูดที่เหมาะสมกับผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนกล้าที่จะแสดงออก มีความมั่นใจใน

การพูดและสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้สามารถพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้ การสอนการพูดมีหลากหลายแนวทาง นักวิชาการได้เสนอแนะแนวทางในการสอนการพูดไว้ ดังนี้

ประกาศรี สีหาอำไพ (2524:322) ได้เสนอแนะกิจกรรมฝึกทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. ฝึกสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
2. ฝึกตอบคำถามง่ายๆ สั้นๆ รายบุคคล
3. ฝึกเรียงความปากเปล่าและเล่าเรื่อง
4. ฝึกการกล่าวแนะนำบุคคล
5. ฝึกตีความสำนวนโวหารหรือข้อความจากวรรณคดี
6. วิจารณ์การพูดของเพื่อนเพื่อแก้ไขและวางเกณฑ์การพูด
7. แบ่งกลุ่มนักเรียนฝึกอภิปรายและโต้วาที
8. ฝึกเป็นโฆษกวิทยุหรือพิธีกร
9. ฝึกการแสดงบทบาท การพูดในการแสดงละคร
10. ประกวดสุนทรพจน์
11. ฝึกวิจารณ์บทความ ข่าว เหตุการณ์ต่างๆ
12. ฝึกการสัมภาษณ์
13. ฝึกการพูดโทรศัพท์
14. ฝึกการพูดในโอกาสต่างๆ

สมพร มั่นตะสูตร (2526: 128-129) ได้เสนอแนะวิธีการสอนเพื่อเพิ่มพูน ความสามารถในการพูดไว้หลายประการ ได้แก่

1. ทำให้นักเรียนเชื่อมั่นว่าการฝึกพูดและการทดสอบการพูดของนักเรียนนั้นไม่ใช่การแข่งขันระหว่างเพื่อนที่มีพรสวรรค์ในการพูดแตกต่างกัน แต่เป็นการแข่งขันกับตัวเอง เมื่อเริ่มต้นฝึกพูดครั้งต่อไปให้นักเรียนพยายามแก้ไขข้อบกพร่องเดิมให้หมดสิ้น และพยายามฝึกเทคนิคใหม่ๆ เพื่อคิดว่าแต่ละคนมีพัฒนาการทางการพูดมากขึ้นน้อยเพียงใด

2. ให้เริ่มต้นพูดในสิ่งที่นักเรียนรู้และสนใจเป็นเรื่องรอบตัวและเรื่องของตนเอง
3. ค่อยเสริมทักษะด้วยการให้พูดเรื่องที่ยากขึ้นและยาวขึ้น
4. ให้สังเกตการพูดของผู้อื่นทั้งในด้านการใช้ และการเรียบเรียงคำ การแสดงท่าทางประกอบการพูด
5. ให้รวบรวมคำพูดคมๆ จากนักพูดที่มีชื่อเสียงแล้วลองมาผูกเป็นเรื่องราวที่ต้องใช้ถ้อยคำเหล่านั้นอยู่ด้วย
6. หลีกเลี่ยงการกำหนดหัวข้อให้นักเรียนพูด แต่คอยชี้แนะวิธีการที่เหมาะสม
7. การฝึกทักษะควรทำเป็นกลุ่มก่อนรายบุคคล เพราะในการฝึกพูดรายกลุ่มนี้นักเรียนที่ไม่ชำนาญการพูดจะเป็นผู้ฟังที่ดีในระยะเริ่มแรก และจะค่อยเห็นว่ามีใช่เป็นเรื่องยากนักที่จะพูดด้วยตนเอง
8. ส่งเสริมการพูดในที่ชุมชนทุกโอกาสที่มี
9. จัดกิจกรรมการพูดในสถานการณ์จริงในห้องเรียนเสมอ

สุจริต เพียรชอบ (2538:126) ได้เสนอแนะหลักสำคัญในการสอนพูด ดังนี้

1. ครูควรจะฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเอง กล่าวพูดกล้าแสดงความคิดเห็นในโอกาสต่างๆ ในเรื่องนี้ผู้สอนเป็นบุคคลสำคัญในการสอน ตัวผู้สอนต้องเป็นผู้มีบุคลิกลักษณะดี หน้าตา ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นมิตรและเป็นกันเองกับเด็ก ยินดีตอบข้อข้องใจและคำถามของเด็ก
2. ในด้านของศิลปะในการพูดนั้น ครูควรจะได้ชี้แจงและยกตัวอย่างต่างๆ ให้เด็กเห็นว่าการพูดที่มีศิลปะนั้นเป็นเช่นไร ข้อสำคัญคือครูเอง ควรจะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก และลองเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดเสมอๆ และหมั่นเลือกสรรถ้อยคำสำนวนที่นำมาพูดให้ถูกต้อง
3. ในด้านมารยาทในการพูด ครูควรจะได้แนะนำมารยาทในการพูดที่เหมาะสมว่า การพูดที่ถูกต้อง ตามกาลเทศะ บุคคล และสังคมควรจะเป็นอย่างไรหรือให้เด็กได้อภิปรายกันได้ว่า บุคลิกลักษณะของผู้พูดที่ดีควรเป็นอย่างไร
4. ฝึกการพูดอย่างมีเหตุผล การพูดที่มีเหตุผลนั้นย่อมมีน้ำหนัก น่าฟัง น่าเชื่อถือ ทำให้บุคลิกของผู้พูดเด่นขึ้น เพราะฉะนั้นผู้สอนควรจะต้องฝึกเด็กในด้านนี้ด้วย ครูอาจทำได้ด้วยการให้เด็กอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่ เมื่อแสดงข้อคิดเห็นในเรื่องใดก็

ควรมีเหตุผลมีตัวอย่างประกอบ การซัก และตอบคำถามระหว่างครูกับนักเรียน หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเองก็ควรใช้เหตุผลประกอบให้ดีเป็นหลัก ฐาน นอกจากนี้ การเปิดให้นักเรียนได้วิจารณ์เหตุการณ์การกระทำหรือลักษณะนิสัยของตัวละครจากวรรณคดี ก็ช่วยให้นักเรียนได้พูดอย่างมีเหตุผลมากขึ้น

5. ในด้านน้ำเสียงและความชัดเจนชัดคำ ครูควรฝึกในด้านนี้ให้มากๆ คือ นักเรียนควรจะพูดได้ชัดถ้อยชัดคำ ตัว ร ล หรือควบกล้ำต่างๆ ชัดเจน ไม่พูดติดอ่าง หรืออึกอัก พูดห้วนๆ หรือลากเสียงยืดยาดจนเกินไป ไม่พูดดังหรือค่อยจนเกินไป จังหวะและวรรคตอนในการพูดดี รู้จักเน้นเสียงสูงต่ำ เน้นตรงใจความสำคัญ ไม่พูดในระดับเสียงเดียวกันตลอด

6. ในการสอนพูดนั้นครูควรจะได้คำนึงถึงความสามารถแตกต่างระหว่างบุคคล เด็กบางคนมีความสามารถในการพูดดีเพราะมีความสามารถพิเศษ พื้นฐานทางบ้านดี หรือมีโอกาสได้พูดอยู่เสมอ เด็กบางคนขี้อาย ไม่กล้าพูดหรืออ้อมคำพูด ครูควรสอนทักษะการพูดให้แก่เด็กโดยทั่วหน้ากัน ไม่ควรฝึกแต่เฉพาะเด็กที่มีความสามารถเท่านั้น สำหรับเด็กที่มีปัญหาในด้านการพูดควรจะได้รับช่วยเหลือเป็นพิเศษด้วย

7. ควรให้เด็กได้รู้จักประเมินผล การพูดของตนเองและของผู้อื่น และปรับปรุงการพูดของตนเองให้ดีขึ้น การวัดผลการพูดของตนเอง อาจทำได้โดยอัดเสียงที่เด็กพูดลงในเทปบันทึกเสียง แล้วให้เด็กเปิดฟังหาข้อบกพร่องในการพูดของตนเอง ในการวัดผลการพูดของผู้อื่น ก็ควรจะได้ช่วยกันวัดผลและวิจารณ์การพูดของเพื่อนในชั้น

8. เพื่อให้เด็กได้มีทักษะในการพูดเป็นอย่างดี ครูควรฝึกให้เด็กได้พูดหลายๆ แบบ หลายๆ อย่าง และจัดกิจกรรมที่จะฝึกทักษะการพูดให้แก่เด็กมากๆ

สรุปได้ว่า การสอนพูดนั้น ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การฝึกให้ผู้เรียนได้พูดบ่อยๆ ในห้องเรียนเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางด้านการพูดและเสริมสร้างความมั่นใจ การให้ผู้เรียนฝึกพูด อภิปราย แสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่เรียน ตลอดจนการจัดการประกวดกิจกรรมการพูดในรูปแบบต่างๆ

2.2.1.5 การประเมินผลความสามารถในการพูด

การประเมินผลความสามารถในการพูดเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึง นอกเหนือจากการสอนพูด เพราะการประเมินผลที่มีเกณฑ์การประเมินที่ครอบคลุมและชัดเจนจะช่วยให้ประเมินความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมปราชญ์ อัมมะพันธุ (2529: 93-94) ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพและอากัปกริยาท่าทาง โดยสังเกตว่าผู้พูดมีการแต่งกายเป็นอย่างไร สีหน้าท่าทาง ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับบรรยากาศโดยทั่วไป การประสานสายตา กับผู้ฟัง และการเคลื่อนไหวร่างกายเป็นอย่างไร
2. การออกเสียง โดยสังเกตจาก ความดังของเสียง ระดับเสียง อัตราความเร็วในการออกเสียงและท่วงทำนองในการพูด
3. ภาษา โดยสังเกตจาก การใช้ถ้อยคำภาษา สำนวนที่สุภาพ ใช้ภาษาที่กระชับรัดกุม ภาษามีความหมายดี สำนวนโวหารคมคายสละสลวย คำพูดถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา ใช้ภาษาดี สามารถจูงใจให้ผู้ฟังสนใจ
4. เนื้อหาสาระ โดยสังเกตจาก เนื้อหาสาระว่ามีจุดมุ่งหมายเรื่องที่น่าสนใจ มีความรู้ มีประโยชน์ มีตัวอย่าง มีรายละเอียดหรือมีหลักสูตร อ้างอิงถูกต้อง และมีความคิดอ่านเป็นของตนเอง
5. สัมพันธภาพ โดยสังเกตจากความกลมกลืนของการพูด ตั้งแต่อารัมภบท การกล่าวคำนำ การเริ่มเรื่อง การดำเนินเรื่อง การกล่าวสรุป พิจารณาถึงการลำดับความสำคัญ ความสอดคล้องและมีลักษณะต่อเนื่องของเนื้อเรื่องทั้งหมด

จันทิมา พรหมโชติกุล (2530 : 49) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด โดยพิจารณาจากหัวข้อ ต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพ ได้แก่ การแต่งกาย กริยาท่าทาง เสียงและการใช้เสียง

2. เนื้อหา ได้แก่ การเริ่มเรื่อง การลำดับความ การขยายความ การสรุปเรื่อง ลักษณะของเนื้อหาที่ตรงตามความหมายของหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้

3. ถ้อยคำสำนวนภาษา ได้แก่ การใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาเหมาะกับผู้ฟัง เรื่องและโอกาส ความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย น่าสนใจ และน่าประทับใจ

กุสุมา รัชมณี (2533: 134) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดว่า ผู้ประเมินจะต้องอาศัยความรู้พื้นฐานทางวิชาการพูดเพื่อนำมาพิจารณาการพูด สรุปได้ดังนี้

1. ความพร้อม โดยสังเกตดูความกระตือรือร้น และความพร้อมของผู้พูดที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ฟัง

2. การปรับตัว โดยสังเกตดูความสามารถ ของผู้พูดในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟังและบรรยากาศทั่วไปของสถานที่พูด

3. เนื้อหาสาระ โดยวิเคราะห์ จุดมุ่งหมาย เนื้อเรื่อง สาระหรือคุณค่า

4. การจัดระเบียบเรื่อง โดยพิจารณาลำดับขั้นตอน การโยงความคิด และสามารถสรุปได้อย่างรัดกุม

5. การใช้ภาษา โดยพิจารณาความสามารถในการใช้ภาษาได้กระชับ ชัดเจนเด่นชัด และมีรสนิยมที่ดีในการใช้ภาษา

6. การออกเสียง โดยสังเกตท่วงทำนอง สีลาการใช้เสียง สามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน

7. อากัปกริยา โดยสังเกตดูความเหมาะสมของการใช้กิริยาท่าทางประกอบการพูด

8. การสื่อสารสายตา โดยสังเกตดูการประสานสายตาของผู้พูดกับผู้ฟัง

9. การรักษาเวลาที่กำหนดให้พูด โดยพิจารณาการใช้เวลาในการพูด เช่น พูดจบก่อนเวลา เกินเวลา พอดีกับเวลาที่กำหนด

10. ความสนใจของผู้ฟัง โดยสังเกตดูความสนใจของผู้ฟัง และจำนวนผู้ฟัง

11. มารยาทผู้ฟัง โดยสังเกตผู้ฟังว่า คอยกัน นั่งหลับ หรือลุกออกไปกลางคัน

12. การตั้งคำถามของผู้ฟัง โดยพิจารณาคำถามของผู้ฟัง ลองภูมิหรือให้ข้อคิด

13. ผลสำเร็จของการพูด โดยพิจารณาผลการพูดจากปฏิกิริยาของผู้ฟังเป็นสำคัญ

14. สรุปผลรวมทั้งหมดของการพูด โดยพิจารณาระดับการพูด ดีมาก ดี พอใช้ ยังต้องปรับปรุง หรือยังใช้ไม่ได้

พิสมัย อัมไพพันธุ์ (2537: 91-92) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการประเมินการพูด ดังนี้

1. ท่าทีการปรับตัวโดยทั่วไป พิจารณาจากการปรากฏตัวของผู้พูดว่ามีความประหม่าหรือไม่ ผู้พูดมีความมั่นใจในตนเองหรือไม่ ตลอดจ นมีลักษณะที่แจ่มใส คล่องแคล่ว ว มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับบรรยากาศต่างๆ ไปหรือไม่

2. เสียง พิจารณาความดังของเสียง คุณภาพของเสียงว่าน่าฟังหรือไม่ อัตราความเร็วของเสียงที่พูดเหมาะสมหรือไม่ ท่วงทำนอง การพูดเหมือนการสนทนาหรือการอ่านหนังสือ พูดตะกุกตะกักหรือไม่ และพูดห้วนเกินไปหรือไม่

3. การออกเสียง พิจารณาว่าผู้พูดพูดได้ชัดเจนและถูกต้องเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

4. อากัปกริยาท่าทาง พิจารณาว่าผู้พูดใช้สายตาเหมาะสมหรือไม่ การควบคุมการเคลื่อนไหวของอวัยวะต่างๆ ของร่างกายได้ดี หรือแสดงพฤติกรรมการพูดเป็นอย่างไร

5. ภาษา พิจารณาว่าผู้พูดได้ใช้ภาษาสุภาพแสดงถึงความเป็นผู้มีรสนิยมดีหรือไม่ ใช้ภาษากระชับ รัดกุม มีความหมายดี และใช้ภาษาที่ทำให้ผู้ฟังมองเห็นภาพพจน์หรือไม่

6. ความคิดและเนื้อหาสาระ พิจารณาว่าผู้พูดพูดเรื่องที่มีสาระ มีจุดมุ่งหมาย มีข้อเท็จจริง มีการขยายความ มีผลความ มีลักษณะสร้างสรรค์ มีความคิดอ่านเป็นของตนเอง และมีความสำคัญหรือไม่

7. การประมวลเรื่อง พิจารณาการอรัมภบท การลำดับข้อความตามความสำคัญ การเปลี่ยนจากความคิดหนึ่งไปสู่อีกความคิดหนึ่งและวิธีสรุป

ลักษณะ สตะเวทิน (2537: 67-68) กล่าวถึงการประเมินผลการพูดไว้ว่า การประเมินผลการพูดหรือการวิจารณ์การพูดนั้น ผู้ประเมินหรือผู้วิจารณ์จะต้องมีความรู้และหลักการที่เที่ยงธรรมในการประเมินการพูด โดยพิจารณาจากประเด็นสำคัญ ดังนี้

1. เนื้อหาสาระ พิจารณาว่าผู้พูดพูดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือตรงประเด็นหรือไม่ เรื่องที่พูดมีความเหมาะสม มีคุณค่าสาระเป็นที่น่าสนใจ รวมทั้งมีการจัดลำดับขั้นตอนได้อย่างเหมาะสมเพียงใด

2. การใช้เสียงและภาษา มีความชัดเจนหรือไม่

3. มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง สถานที่ และโอกาสที่พูดเพียงใด

4. การใช้ลีลาและท่าทางประกอบการพูด มีความเหมาะสมหรือไม่ เช่น การใช้สายตา การใช้มือประกอบการพูด การทรงตัว ฯลฯ

5. มีความกระตือรือร้นและความพร้อมในการพูดเพียงใด

6. มีการรักษาเวลาในการพูดเพียงใด

7. การใช้ไสตัทศนูปกรณ์ประกอบการพูดเป็นอย่างไร ในกรณีที่ผู้พูดมีไสตัทศนูปกรณ์

ประสงค์ รายละเอียด (2538: 124-125) ได้เสนอแนะเกณฑ์ประกอบการพิจารณาการพูด ดังนี้

1. การปรากฏตัวและบุคลิกภาพทั่วไป พิจารณาผู้พูดตั้งแต่เริ่มปรากฏตัวสู่สายตาผู้ฟัง นับแต่การแต่งกายสะอาด สุกภาพ เหมาะสมหรือไม่ การเดินเข้าสู่จุดที่พูดเป็นอย่างไร สีหน้า บุคลิกภาพทั่วไปน่าเชื่อถือหรือไม่

2. การกล่าวเริ่มเรื่อง พิจารณาตั้งแต่การทักทายผู้ฟังว่าเหมาะสมหรือไม่ การกล่าวคำนำหรืออารัมภบทเข้าสู่เรื่องเป็นไปอย่างน่าสนใจ ระวังใจ ชวนให้น่าติดตามเพียงใด

3. การดำเนินเรื่อง พิจารณาว่าดำเนินเรื่องไปตามลำดับหรือสับสน มีลักษณะฉับไวหรือเยิ่นเย้อ

4. การขยายความ พิจารณาว่าผู้พูดขยายความได้ชัดเจนแจ่มแจ้งหรือไม่

5. การกล่าวสรุป พิจารณาว่าผู้พูดกล่าวสรุปได้เข้าใจ ประทับใจเพียงใด นอกจากนี้ควรดูด้วยว่าผู้พูดกล่าวสรุปจบได้พอดีเวลาหรือไม่

6. สาระและคุณค่าของเรื่อง พิจารณาว่าเนื้อเรื่องมีสาระและให้ประโยชน์แก่ผู้ฟังหรือสังคมส่วนรวมเพียงใด

7. การใช้สีหน้า ท่าทาง และสายตา พิจารณาว่าผู้พูด ใช้สีหน้าประกอบการพูดได้ สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูดหรือไม่ เพียงใด การใช้ท่าทางประกอบการพูด เช่น การใช้มือ แขน ศีรษะ และไหล่ เป็น ไปอย่างเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด การใช้สายตา ทัวถึงหรือไม่ แสดง ความจริงใจและจริงจังขณะพูดเพียงใด รวมทั้งการใช้สายตาได้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องและสอดคล้อง กับท่าทางประกอบหรือไม่ เพียงใด

8. การใช้เสียงและการออกเสียง พิจารณาว่าผู้พูดใช้เสียงในการพูดได้เหมาะสมกับ เนื้อเรื่องหรือไม่ มีการเน้นน้ำหนักของเสียง การทอดเสียง การเว้นจังหวะการพูดหรือไม่ เพียงใด รวมถึงการออกเสียงพูด เช่น เสียงควบกล้ำชัดเจนหรือไม่

9. การใช้ถ้อยคำและสำนวนโวหาร พิจารณาว่าผู้พูดรู้จักเลือกสรรถ้อยคำภาษาได้ เหมาะสมกับเนื้อหาและกลุ่มของผู้ฟังหรือไม่ เพียงใด การใช้สำนวนโวหาร ชวนให้สนใจและ ประทับใจเพียงใด

10. ปฏิกริยาของผู้ฟัง พิจารณาดูปฏิกริยาของผู้ฟังต่อผู้พูด นับแต่ผู้พูดเริ่มพูดตลอดเวลา ที่เริ่มพูดและเมื่อการพูดยุติลง ว่ามีความน่าสนใจ พอใจเพียงใด ถ้าปฏิกริยาของผู้ฟังบ่งถึงความ พอใจก็ถือว่าผู้พูดพูดได้ดี

ปรัชญา อากาศ (2541 : 79-80) ได้เสนอแนะหัวข้อที่ใช้ในการประเมินผลการพูด ดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่อง ประกอบด้วย

1.1 เนื้อเรื่อง พิจารณาจากการอารัมภบท และเนื้อเรื่องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ความยาวของเนื้อเรื่อง ตลอดจนการดำเนินเรื่อง ความประทับใจในและการฝากข้อคิดในการสรุป

1.2 สาระและเหตุผล พิจารณาจากการใช้สาระและเหตุผลที่เหมาะสม

1.3 การใช้ภาษา พิจารณาจากความชัดเจนในการใช้ภาษา การใช้ถ้อยคำที่

สุภาพ และความถูกต้องตามหลักภาษา

2. ผู้พูด พิจารณาการเตรียมความพร้อมของผู้พูด ความเชื่อมั่นใจตนเอง การควบคุมตนเอง ความกระตือรือร้น การออกเสียง การใช้สายตากับผู้ฟัง ตลอดจนการใช้ลีลาในการพูดที่สัมพันธ์สอดคล้องกับเรื่องที่พูด

3. ผู้ฟัง พิจารณาจากความสนใจและมารยาทในการฟังของผู้ฟัง

4. ผลสำเร็จในการพูด พิจารณาจากผลสำเร็จในการพูดว่าได้รับผลสำเร็จเพียงใด ทั้งหมดคำนึงถึงปฏิกริยาของผู้ฟังเป็นสำคัญ

นอกจากนี้ ปรัชญา อภากุล (2541 : 81-82) ยังได้เสนอแบบประเมินการพูดไว้ ดังนี้

1. เสียงและอากัปกิริยา (5 คะแนน) พิจารณาจาก ความดัง เน้นหนักเบาเหมาะสม อากัปกิริยา แจ่มใส กระตือรือร้น ท่าทางดี ใช้สายตาเหมาะสม ผู้ฟังแสดงปฏิกริยาตอบสนองในทางที่ดี

2. มารยาท (5 คะแนน) พิจารณาจากมารยาทสุภาพ ตรงต่อเวลา แต่งกายสุภาพ เคารพสถานที่ ให้เกียรติผู้ฟัง

3. เนื้อหาสาระและแนวคิด (5 คะแนน) พิจารณาจากความน่าสนใจของเนื้อเรื่อง ความมีประโยชน์ ความสำคัญ มีสิ่งแปลกใหม่ ให้ความรู้กว้างขวางให้ความคิดที่รอบคอบ ไม่มีอคติ มีตัวอย่าง รายละเอียดและหลักฐานอ้างอิง

4. การใช้ภาษา (5 คะแนน) พิจารณาจากเหมาะสมกับผู้ฟัง พูดน่าฟัง มีปฏิภาณ มีคารมคมคาย มีข้อเปรียบเทียบเหมาะสม พูดถูกหลักภาษาและความนิยม

5. อื่นๆ (5 คะแนน) พิจารณาจากความดีเด่นอื่นๆ มีลักษณะเฉพาะของตนเอง

วิรัช ภิรัตน์กุล (2543 : 406-408) ได้ให้หลักเกณฑ์การประเมินผลการพูด ไว้ดังนี้

1. เนื้อหาสาระของเรื่อง

วิเคราะห์ดูว่าเนื้อหาสาระของเรื่องที่จะพูดมีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แน่นอนหรือไม่ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงการเลือกเรื่องด้วยว่าเหมาะสมเพียงใดและมีสาระหรือคุณค่าพอหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาเนื้อหาของเรื่องด้วยว่าถูกต้องตามข้อเท็จจริงเพียงใดน่าสนใจหรือไม่ มีความคิดและมีลักษณะสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใด

2. การจัดระเบียบเรื่อง

พิจารณาและวิเคราะห์ดูถึงการจัดระเบียบเรื่องที่พูด การขึ้นคำนำ อารัมภบท รู้จักวิธี เชื่อมโยงความคิดจากจุดหนึ่งไปสู่อีกจุดหนึ่งได้อย่างแยบคาย และสรุปจบลงได้อย่างรัดกุม

3. ท่วงทำนอง สีสลา การใช้ภาษา

พิจารณาความกระชับ ชัดเจน ความเด่นชัดในความหมายของ ภาษาที่ใช้ว่าสามารถ สื่อความหมายให้เข้าใจได้ชัดเจนมากน้อยเพียงใด

4. ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง

พิจารณาว่าผู้พูดสามารถปรับตัวให้เข้ากับลักษณะของผู้ฟังและบรรยากาศต่างๆ ไปได้

5. ความกระตือรือร้นและความพร้อม

พิจารณาว่าผู้พูดมีความกระตือรือร้นหรือไม่ และผู้พูดมีลักษณะพร้อมที่จะสื่อสารกับผู้ฟังมากน้อยเพียงใด

6. การใช้กิริยาท่าทางประกอบ

พิจารณาการใช้ท่าทางในขณะที่พูดเพื่อส่งเสริมหรือประกอบความเข้าใจ

7. การประสานสายตากับผู้ฟัง

พิจารณาว่าผู้พูดใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงใด

8. การใช้เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง

พิจารณาว่ามีความชัดเจนและออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่

9. การรักษาระยะเวลาที่พูด

พิจารณาว่าสามารถรักษาระยะเวลาพูดได้ดีเพียงใด

10. สรุปผลโดยสังเขป

สุจิต เพียรชอบ (2538:135) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการพูด สรุปได้ว่า การประเมินผลการพูดมีหลายวิธี และผู้พูดที่จะทำการประเมิน ก็จะต้องมีหลายฝ่ายด้วยกัน ในการประเมินผลนั้นก็ควรจะมีเกณฑ์ที่แน่นอนและถ้าจะให้ดีก็ควรมีการประเมินผลทุกครั้งที่มีการฝึกพูด และได้เสนอเกณฑ์การประเมินผลการพูด ซึ่งประกอบไปด้วย 1) น้ำเสียง 2) ท่วงทำนอง 3) เนื้อหาสาระ 4) การเสนอความคิด 5) เวลาที่ใช้ 6) การใช้อุปกรณ์ 7) มารยาท 8) ความถูกต้อง 9) จังหวะใน

การพูด 10) ภาษาสำนวนที่ใช้ และ 11) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง โดยกำหนดระดับคะแนนในแต่ละรายการของเกณฑ์ไว้ ดังนี้ คือ 5 คะแนน หมายถึง ดีที่สุด 4 คะแนน หมายถึง ดี 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง 2 คะแนน หมายถึง ไม่ดี และ 1 คะแนน หมายถึง ไม่ดีเลย

สรุปได้ว่า การประเมินผลความสามารถในการพูด จะพิจารณาจากองค์ประกอบที่สำคัญในการพูด ได้แก่ การปรากฏตัว เนื้อหา การใช้ภาษา บุคลิกภาพ ตลอดจน การใช้สายตาและท่าทางประกอบการพูด อย่างไรก็ตามผู้ประเมินจะต้องประเมินให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอน เพื่อ ประเมินความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.2.2 การใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

ในบรรดาทักษะที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารด้วยภาษานั้นทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและมีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะในการเขียนต้องอาศัยความรู้ ตลอดจนข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากทักษะการฟัง การพูดและการอ่านเป็นพื้นฐานและนำข้อมูลเหล่านั้นมาเรียบเรียงและถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือเพื่อใช้ในการสื่อสาร

2.2.2.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออกทางความคิดในขั้นสูงที่ผู้ส่งสารใช้ในการสื่อ ความคิด และความรู้สึกรที่มีอยู่ในใจออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ ผ่านการเรียบเรียงความคิดแล้วสื่อสารผ่านตัวอักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนา นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกรเขียนได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

ตรีศิลป์ บุญขจร (2538 : 706) กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นการสื่อสารที่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นการสื่อแนวคิดหรือข้อมูลทั้งหมดของผู้เขียน โดยถ่ายทอดออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรโดยไม่มีการใช้ท่าทางประกอบ หรือไม่มีกรใช้น้ำเสียงช่วยในการสื่อสาร การสื่อสารด้วยการเขียนใช้วิธีการเดียว คือ การถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเท่านั้น

วรรณิ โสมประยูร (2539) กล่าวว่า “การเขียนหมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์หรือตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์”

สุจิต บัวผัน (2540: 13) กล่าวถึงความหมายของการเขียน ไว้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามความต้องการของผู้เขียน

อัจฉิมา เกิดผล (2540: 73-74) กล่าวว่า “การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งในทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นการสื่อความหมายไปยังผู้อ่านโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้อ่านทราบความรู้ ความคิดความรู้สึกของผู้เขียน”

ปรัชญา อาภากุลและ การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2541: 131) กล่าวว่า “การเขียน หมายถึง การแสดงออกเพื่อการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยใช้สัญลักษณ์ ภาษา ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ ความรู้สึก ประสบการณ์ ของตนให้ผู้อื่นทราบ”

จตุติมา นาควรรณ (2544: 24) ได้ให้ความหมายของการเขียน สรุปได้ว่า การเขียน คือ การสื่อความหมายโดยการเรียบเรียงความรู้ ความคิดและความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียนโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านให้มีความเข้าใจตรงกัน เพราะฉะนั้นการเขียนต้องใช้วิธีเรียบเรียงใจความตามลักษณะโครงสร้างของหลักภาษาที่ใช้ให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหารได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารอย่างหนึ่งด้วยการแสดงออกทางภาษาที่ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในด้านการบูรณาการด้านความรู้ ความคิดและความสามารถด้านการใช้

ภาษามาเรียบเรียงเป็นตัวอักษรอย่างมีระเบียบถูกต้องตามหลักภาษา ตามความนิยม และสามารถใช้อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง

2.2.2.2 ความสำคัญของการเขียน

การเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่มีการสื่อสารโดยเสรี เพราะการเขียนเป็น เสมือนสื่อกลาง ในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ ไปยังบุคคลอื่น และสามารถอยู่ คงทนถาวร กว่า การสื่อสารโดยการพูด อีกทั้งยังใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการเขียนได้ให้ความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ (2538 : 95) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า “การเขียนเป็นการสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดออกไปในวงกว้าง และคงอยู่ถาวรกว่าการส่งสารด้วยการพูด การเขียนเป็นทักษะสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ ในวิชาชีพ ถ้าเขียนได้ดีก็จะทำกิจการงานต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปโดยรวดเร็วไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้ใดมากนัก”

สุจิต บัวผัน (2540: 14) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์เรา เนื่องจากใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เขียน และสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ นอกจากนี้การเขียนยังเป็น ทักษะสำคัญที่ต้องใช้ควบคู่กับทักษะการอ่าน การฟังและการพูดอีกด้วย

วิวัฒน์ บุญจับ (2541: 128) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ไว้ดังนี้

1. การเขียนทำให้เกิดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ
2. การเขียนทำให้เกิดอาชีพและการพัฒนาอาชีพ
3. การเขียนทำให้ทราบความต้องการของคนและสังคม
4. การเขียนเป็นสื่อทำให้เกิดนันทนาการ
5. การเขียนทำให้สังคมสงบสุข
6. การเขียนเป็นเครื่องมือแสดงภูมิปัญญาของมนุษย์

7. การเขียนหากยึดเป็นอาชีพก็เป็นอาชีพที่ได้รับการยกย่องมากอาชีพหนึ่ง
8. การเขียนเป็นเครื่องมือระบายอารมณ์อย่างหนึ่งของมนุษย์

แม็คมาน และ เดย์ (McMahan and Day, 1980:149) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารในชีวิตประจำวันเพราะเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนสัญญาต่างๆ การเขียนบันทึก การเขียนรายงาน การเขียนจดหมายธุรกิจ การเขียนจดหมายส่วนตัวรวมถึงการเขียนบทความหรือเรียงความ ตามแต่วัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ เช่น การให้คำนิยาม การแบ่งแยกประเภท การวิเคราะห์ปัญหาและการแสดงเหตุผล

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การเขียนเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเขียนเป็นเครื่องมือแสดงความรู้ ความเข้าใจสิ่งที่ได้เรียนและศึกษาค้นคว้า เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่คนทุกเพศทุกวัย ตลอดจนเป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต

2.2.2.3 ความสามารถในการเขียน

การเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้านเพื่อที่จะพัฒนามาเป็นความสามารถในการเขียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนสามารถเขียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักวิชาการหลายคนได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการเขียน ดังนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526 : 55) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียน สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความตั้งใจ ผู้เขียนที่มีความรู้และประสบการณ์มากจะสามารถเขียนข้อความเพื่อเสนอความคิดอย่างมีเหตุผล รู้จักวิเคราะห์ วิจารณ์ สิ่งต่าง ๆ รอบตัว หรือมีประเด็นที่เขียนมากขึ้น

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 3-4) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนซึ่งเป็นหนึ่งในความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic or Grammatical Competence) คือการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ หรือหรือหลักไวยากรณ์

2. ความสามารถทางสังคมศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) คือ สามารถใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ให้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ ของข้อความ (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบ วิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์ และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่น ๆ แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น เพื่อเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม

สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล (2543: 17) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการเขียน ว่าเป็นความสามารถในการรวบรวมข้อมูลมาลำดับความคิดและเรียบเรียงถ้อยคำ โดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกการเขียน เพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

โรนัลด์ (Ronald, 1980: 89) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าจะต้องประกอบด้วยความสามารถ ดังต่อไปนี้

1. ความถูกต้องของภาษา (Correction of Form) คือ ผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และหลักการต่างๆ ทางภาษา

2. ความเหมาะสมของสำนวนภาษา (Appropriateness of style) คือ ผู้เขียนสามารถเขียนงานนั้นด้วยสำนวนภาษาที่เหมาะสมต่อเนื้อกับเรื่องที่เขียน มีการเลือกคำและภาษาที่สละสลวย

3. ความเป็นเอกภาพของแก่นเรื่องและชื่อเรื่อง (Unity of Theme and Topic) คือ ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิดและเรียบเรียงข้อความได้สัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่จะเขียน โดยนำความรู้ของผู้เขียนถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง

จอห์นสัน (Johnson, 1986 : 93) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถที่นักเรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นข้อความสั้นๆ เพื่อสื่อความหมายได้

เบิร์น (Byrne, 1988 : 1) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนความเรียงว่าไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึง กระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ จัดลำดับความคิดให้เหมาะสมเพื่อให้สามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน เป็นกระบวนการในการแสดงออกทางความคิด ซึ่งผู้เขียนใช้ความสามารถทางภาษาเรียบเรียงเป็นเรื่องราวเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของตนได้อย่างชัดเจนถูกต้องตรงกัน

2.2.2.4 แนวทางการสอนทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนและมีความยุ่งยากมากกว่าทักษะอื่น ๆ แต่ทักษะการเขียน ก็เป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียนในทุกระดับชั้น ครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญ ใส่ใจที่จะสร้างเสริม และพัฒนาให้ผู้เรียน ให้มีความสามารถในการเขียน และสามารถสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองได้ ดังนั้น การสอนการเขียนจึงเป็นบทบาทสำคัญและภาระงานที่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยทุกคนจะต้องสรรหาวิธีการสอนที่ดี อันจะช่วยให้ผู้เรียนของตนประสบความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถด้านทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

การสอนทักษะการเขียนนั้น ได้มีนักวิชาการ เป็นจำนวนมากที่ให้ความสำคัญและได้เสนอแนะแนวทางเอาไว้ ดังนี้ต่อไปนี้

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2520 : 20) ได้เสนอหลักการในการสอนทักษะการเขียนไว้ว่า ครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เขียนเรื่องที่คิดขึ้นมาเองได้อย่างเสรีโดยคำนึงถึงจิตวิทยาและ พัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละวัยเป็นอย่างดี เพราะผู้เรียนจะมีความสนใจต่างกันและครูจะต้องเข้าใจถึงจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการสอนทักษะการเขียนว่าเป็นวิชาที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จในชีวิตและเป็นการส่งเสริมความก้าวหน้าของชีวิตตน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 82-84) ได้นำเสนอวิธีการสอนทักษะการเขียนเอาไว้ว่า เรื่องที่ให้ผู้เรียนเขียนนั้น ควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ และเหมาะสมกับตนเอง จากนั้นครูก็ต้องช่วยๆ หรือเฝ้าใจให้ผู้เรียนได้คิดว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะน่าสนใจ ครูควรสรรหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการเขียนได้เป็นอย่างดี และประการสำคัญก็คือ ครูจะต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักขั้นตอนของทักษะการเขียนในขั้นร่าง และขั้นเรียบเรียง จากนั้นครูจึงมีการตรวจให้คำแนะนำเพื่อการปรับปรุงผลงานการเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สมพร มั่นตะสูตร (2526 : 150-152) ได้เสนอแนะการสอนทักษะการเขียนไว้ คือครูผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง จากนั้นจึงช่วยๆ ให้ผู้เรียนเกิดความคิดที่อยากจะแสดงออกผ่านการเขียน โดยครูจะนำตัวอย่างงานเขียนในประเภทนั้น ๆ มาให้นักเรียนได้เห็น แล้วจึงให้ผู้เรียนได้คิดวางโครงเรื่องแล้วจัดลำดับเรื่องราวให้เหมาะสม จากนั้นผู้เรียนจึงลงมือเขียนเรื่องตามความคิดของตนที่ได้วางไว้ แล้วครูจึงคัดเลือกผลงานการเขียนที่ดีของผู้เรียนมานำเสนอหน้าชั้นเรียนเพื่อเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจ

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2535: 111) ได้กล่าวถึงหลักในการสอนเขียนไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ครูต้องชี้แนะให้นักเรียนได้เห็นถึงประโยชน์และคุณค่าของการเขียน ตลอดจนการใช้ภาษาเขียนที่เหมาะสม และให้นักเรียนทราบหลักเกณฑ์ และครูจะต้องวัดผลด้วย

2. ครูควรฝึกให้นักเรียนได้หัดเขียนบ่อย ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน โดยให้นักเรียนหาข้อมูลจากข้อเท็จจริง หรือจากประสบการณ์มาประกอบการเขียน
3. เรื่องที่ให้เขียนควรเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน
4. ครูต้องให้นักเรียนได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างงานเขียนที่ดีที่ใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ
5. ครูต้องให้คำแนะนำ และตรวจแก้ไขงานเขียนให้

สุจริต เพียรชอบ (2538 : 1-12) ได้เสนอแนวทางในการสอนทักษะการเขียนเอาไว้กล่าวคือ ครูควรศึกษาความพร้อมของผู้เรียนก่อนด้วยการทดสอบความสามารถด้านการเขียนของผู้เรียน จากนั้นจึงมอบหมายงานให้แตกต่างกันไปตามความสามารถ และควรดำเนินการสอนด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย สร้างบรรยากาศในการเรียนให้เกิดความเป็นกันเอง และทำให้ผู้เรียนมองเห็นโอกาสในความสำเร็จของการเรียน พยายามส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเสรี อีกทั้งสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนรู้สึกอยากที่จะเขียน

เฉลิม เพชรแก้ว (2543 : 28) กล่าวถึง แนวการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยในปัจจุบันว่า มุ่งส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน โดย มุ่งเน้นด้านความคิดเป็นหลัก มิได้มุ่งที่เนื้อหาวิชาเป็นสำคัญดังแต่ก่อน เพราะฉะนั้นหากมีหนทางใดที่จะเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาของผู้เรียนแล้วก็ควรพยายามส่งเสริมให้เต็มที่ และได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าประสบการณ์เป็นปัจจัยสำคัญก่อให้เกิดการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นผู้สอนทั้งหลายจึงควรพยายามหาโอกาสที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในด้านภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การเรียนภาษาไทย โดยเฉพาะการใช้ภาษาไทยที่ใช้ตำราเป็นหลักนั้นยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้ดี ด้วยเหตุนี้ผู้สอนควรมุ่งจัดกิจกรรมหรือหาสิ่งที่มาช่วยสร้างสถานการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อเป็นสิ่งเร้าที่ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่สร้างขึ้นนั้น และเป็นการแนะแนวทางให้ผู้เขียนรู้จักคิดและแสดงออกถึงความคิดโดยการเขียนได้อย่างกว้างขวางอีกด้วย

วิดโดว์สัน (Widdowson, 1987: 44) ได้เสนอ การสอนทักษะการเขียน สรุปได้ ว่าในการสอนทักษะการเขียน ผู้สอนควรจัดเตรียมสถานการณ์ในการเขียน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่า

ผู้อ่านคือใครและเขียนเพื่ออะไร หากขาดสถานการณ์ดังกล่าวก็มิใช่การเขียนเพื่อสื่อสาร แต่จะเป็นเพียงแบบฝึกหัดทางภาษาเท่านั้น ในการสอนด้วยวิธีนี้ผู้สอนจะต้องกำหนดบทบาทของผู้เขียนสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นและผู้อ่านให้แก่ผู้เรียนทุกครั้งที่มอบหมายงานเขียน

จากการที่นักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนะแนวทางในการสอนทักษะการเขียนเอาไว้สรุปได้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน ดังนั้นผู้สอนควรเลือกวิธีสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม เช่น ครูผู้สอนจะต้องชี้แนะนักเรียนให้เห็นถึงประโยชน์และคุณค่าของการเขียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เขียนเรื่องที่เกิดขึ้นมาเองได้อย่างเสรี ให้นักเรียนได้หัดเขียนบ่อยๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน และพยายามหาโอกาสที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีประสบการณ์ในด้านภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.2.2.5 การประเมินความสามารถในการเขียน

การประเมินผลความสามารถในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่คุณครูจะต้องคำนึงถึง นอกเหนือจากการสอนเขียน เพราะการประเมินผลความสามารถในการเขียนเป็นกระบวนการที่จะทำให้ทราบความสามารถในการเขียนที่แท้จริงของนักเรียน ดังนั้น การประเมินผลการเขียนจำเป็นจะต้องมีเกณฑ์ที่มีประสิทธิภาพเพื่อใช้ในการตรวจผลงาน ได้มีนักวิชาการทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่สนใจศึกษาในเรื่องนี้และได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์ในการตรวจประเมินผลงานการเขียน ดังต่อไปนี้

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2526: 12) ได้ให้หลักเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ไว้ว่า การตรวจให้คะแนนควรพิจารณาจากหัวข้อต่อไปนี้

1. สาระของความเรียง เรื่องที่สามารถอธิบายสาระครอบคลุมหัวใจของเรื่องได้มากจะได้รับการตัดสินจากผู้ตรวจให้เป็นความเรียงที่มีผลสัมฤทธิ์สูง
2. การเสนอความคิดเห็น ความเรียงที่ได้คะแนนสูงจะเสนอความคิดเห็นสอดคล้องในขณะอธิบายประสบการณ์ต่างๆของผู้เขียน ความเรียงที่มีข้อคิดเห็นดีจะได้คะแนนสูง
3. สำนวนภาษาและวิธีการเขียนความเรียง สามารถเขียนได้สละสลวย ต่อเนื่องชวนอ่านและน่าสนใจ
4. สะอาด ลายมือดี ตัวสะกดการันต์ถูกต้อง

สุนันท์ ศลโกสุม (2526 : ภาคผนวก) กำหนดเกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนการเขียนเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง ให้พิจารณาว่าเขียนเรื่องประเภทใด ต้องเขียนให้ตรงตามเกณฑ์เฉพาะอย่างของงานเขียนประเภทนั้น มีการเสนอเรื่องอันประกอบด้วยสาระ ความรู้ ความถูกต้อง ข้อเท็จจริงเสริมความคิดเห็นตามสมควรและมีเนื้อความอันแสดงทิศทางในการเขียนที่ชัดเจน โดยให้น้ำหนักคะแนน 50 คะแนน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง ให้พิจารณาการเรียงเรียงเนื้อหา ความมีระเบียบเกี่ยวเนื่องกันไปตลอด มีการลำดับความคิดที่ไม่สับสน ไม่วกวน ไม่ย้อนไปย้อนมา (มีเอกภาพ) เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วแสดงความสามารถของผู้เขียน ในการวางโครงเรื่องที่ดี คือมีความสัมพันธ์กันโดยตลอด ทั้งการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง โดยให้น้ำหนักคะแนน 15 คะแนน

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ให้พิจารณา 2 ด้าน คือ ด้านอักขรวิธี พิจารณาจากการเขียนสะกดการันต์ ไม่ควรฉีกคำหรือแยกคำในที่อันไม่ควร และด้านการใช้คำ วลี ประโยค ให้พิจารณาการใช้ว่ามีความชัดเจนสื่อความหมายได้ตรงประเด็นและให้เนื้อความชัดเจน อ่านแล้วรู้เรื่อง นำอ่าน ไม่หยาบคาย โดยให้น้ำหนักคะแนน 20 คะแนน

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน ให้พิจารณาการเขียนเว้นวรรคตอน การย่อหน้าในที่อันควร การแบ่งย่อหน้าอันเป็นการรักษารูปแบบการเขียนเรียงความนั้นว่ามีความสำคัญ เพราะการแย่งสัดส่วนของย่อหน้าจะช่วยให้เนื้อหาชัดเจนและนำอ่าน โดยให้น้ำหนักคะแนน 5 คะแนน

ส่วนที่ 5 การใช้ข้อลงการหรืออารมณ์ หมายถึง การใช้ภาษาอันเป็นเครื่องประดับให้เรียงความน่าอ่าน เช่น การใช้คำที่มีน้ำหนัก การใช้สำนวนโวหาร การเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง การอ้างอิงสำนวน คำพังเพย สุภาษิต คำคม ข้อคิด บทกวี และบทธรรมต่าง ๆ โดยให้น้ำหนักคะแนน 10 คะแนน

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2529 : 204) กล่าวถึง การประเมินผลการเขียนไว้ว่า การวัดผลทักษะ การเขียนแต่ละครั้งจำต้องตั้งจุดมุ่งหมายและเกณฑ์เอาไว้ให้แน่นอนเป็นเชิงพฤติกรรมว่าต้องการ วัดความสามารถทางการเขียนอะไร จะมีเกณฑ์การ วัดสิ่งนั้นได้อย่างไร ควรแจ้งให้นักเรียนได้ ทราบด้วยเสมอ แม้เวลาสอนครูจะสนสัมผัสพันธืทักษะ ครูควรได้ดูพัฒนาการแต่ละทักษะใน การแสดงออกของนักเรียนในการเขียนครั้งหนึ่ง ๆ ด้วย เช่น คำที่เคยเขียนผิดเขียนผิดอีกหรือไม่ พัฒนาในด้านลายมือ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การแต่งประโยค การเรียบเรียงถ้อยคำมี แบบอย่างของตนเองที่น่าสนับสนุนหรือแก้ไขอย่างไร ครูต้องแยกให้ออกกว่าการที่นักเรียนบกพร่อง ในด้านใดด้านหนึ่งนั้นมีสาเหตุมาจากอะไรเพื่อที่ครูจะได้แก้ไขได้ถูกต้อง การให้คะแนนควรดู พัฒนาการเฉพาะบุคคล หรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และควรมีการวัดผลเพื่อเก็บคะแนน หลายๆ ครั้ง แต่ละครั้งต้องกำหนดให้แน่นอนว่าจะวัดความสามารถทางการเขียนด้านใดเป็น สำคัญก็ให้คะแนนเฉลี่ยตามน้ำหนักที่วางเอาไว้ เช่น

1. ให้ความถูกต้องของการสะกดการันต์	1 ส่วน
2. ความชัดเจนแจ่มแจ้งในการสื่อความหมาย	3 ส่วน
3. ความสะอาดเรียบร้อยและลายมืออ่านง่าย	1 ส่วน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 109-110) กล่าวถึงเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียนไว้ ดังนี้

1. มีความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง
2. มีความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนที่ใช้สามารถสื่อ ความตรงวัตถุประสงค์และประเภทของการเขียน มีความชัดเจน กระชับ ได้ใจความ ไม่อ้อมค้อม เยิ่นเย้อ
3. มีจุดเน้นของความคิดและมีการนำเสนอที่ชัดเจน
4. มีความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและมีความสมดุลของการนำเสนอ
5. มีการใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลที่เป็นนามธรรมและที่เป็นรูปธรรมที่ เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การใช้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

6. การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ
7. การดำเนินเรื่องมีสัมพันธภาพกัน
8. การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็นหรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุปมีความหมายและมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญๆ

พวงเล็ก อุตรระ (2539 : 189) ได้กล่าวถึงการตรวจการเขียนไว้ว่า การตรวจผลงานจะให้คะแนนจากผลของการปฏิบัติ การตรวจผลงานนั้นนอกจากการให้คะแนนเก็บเป็นคะแนนระหว่างภาคเรียนแล้ว ครูควรมีคำติชมวิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องให้ชัดเจนด้วย เพื่อให้นักเรียนได้ทราบผลการทำงานของตนเองอย่างละเอียด เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขผลงานให้ดีขึ้น ซึ่งหลักการตรวจผลงาน ประกอบด้วย

1. กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาผลงานให้ชัดเจนแล้วแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์นั้น เช่น ความถูกต้อง ความสวยงาม ความประณีต การใช้สำนวนโวหาร ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การใช้จินตนาการ ฯลฯ

2. ตรวจโดยใช้การจัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) พิจารณาคุณภาพของงานตามเกณฑ์ที่กำหนดและแบ่งเป็น 3 กอง สูง กลาง ต่ำ หรืออาจแบ่งมากกว่านั้น เช่น สูงมาก สูงค่อนข้างสูง ปานกลาง ค่อนข้างต่ำ ต่ำ อันดับแรกของกลุ่มกลางมาต่อท้ายกลุ่มสูง อันดับแรกของกลุ่มต่ำมาต่อท้ายกลุ่มปานกลางเสร็จแล้วตรวจสอบอีกครั้ง ถ้าคลาดเคลื่อนไปก็เรียงลำดับใหม่

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2540: 1-7) ได้ให้แนวทางการตรวจให้คะแนนการเขียนพิจารณา ดังนี้

1. องค์ประกอบของการเขียนต้องมีความถูกต้องตามลักษณะการเขียน
2. เนื้อหาสาระของเรื่องต้องสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง มีประเด็นสำคัญ ครบถ้วนและชัดเจน มีข้อมูลสนับสนุนเนื้อเรื่องอย่างสมบูรณ์
3. สำนวนภาษา ต้องใช้ถ้อยคำภาษาสุภาพเหมาะสมกับบุคคล การใช้สำนวนโวหารตรงตามความหมาย การใช้คำเชื่อมประโยค เชื่อมข้อความถูกต้อง การเรียบเรียง ถ้อยคำต่อเนื่องเป็นลำดับเข้าใจง่าย
4. อักษรวิธี ต้องมีการสะกดคำ การใช้อักษรย่อ การใช้สัญลักษณ์ เครื่องหมายวรรคตอน เป็นไปตามหลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทย

5. ความสะอาดเรียบร้อย ต้องเขียนเป็นระเบียบอ่านง่าย สะอาด ไม่มีรอยลบ
ขีดฆ่า

เจคอบส์ (Jacobs, 1981:89-96) ได้เสนอการตรวจการเขียนโดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL. Composition Profile ซึ่งเกณฑ์นี้ผู้ตรวจต้องตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่าผู้เขียนสื่อความคิดและความหมายไปยังผู้อ่าน ได้ตรงกับที่มุ่งหวังหรือไม่ ถ้าได้แสดงว่าผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูล เรียบเรียงเรื่องราว โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลายๆ ส่วนสอดคล้องกัน การตรวจวิธีนี้ได้ให้แนวการตรวจในแต่ละองค์ประกอบไว้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียง (Organization)	20 คะแนน
3. การใช้คำ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ไวยากรณ์ (Grammar)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5 คะแนน

นอกจากนี้ ในแต่ละระดับยังมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน เพื่อผู้ตรวจจะได้ใช้คำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่า ผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารนั้น เช่น ในส่วนของเนื้อหา ถ้าผู้เขียนเขียนได้ดีในระดับดีมากถึงดีเยี่ยมนั้น หมายความว่า ผู้เขียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน เขียนได้อย่างมีแกนสาร ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์สัมพันธ์กับหัวเรื่องที่กำหนดให้

เจคอบส์ (Jacobs, 1981:89-96) ได้ให้แนวการตรวจในแต่ละองค์ประกอบไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านเนื้อหา พิจารณาจาก

1.1 การมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง มีความเข้าใจในหัวข้อเรื่องที่เขียน เลือกใช้ข้อมูลที่เป็นจริงหรือตรงกับหัวข้อเรื่อง มีเนื้อหาถูกต้อง และมีความสัมพันธ์กันภายในเนื้อหาด้วย

1.2 เขียนได้ใจความ หมายถึง สามารถเขียนใจความสำคัญของเนื้อหา และรายละเอียดของเนื้อหาได้ชัดเจน สามารถออกถึงรายละเอียดได้ด้วยการอธิบาย มีตัวอย่างประกอบมีการเปรียบเทียบ การให้นิยาม เป็นต้น

1.3 เขียนขยายความต่อเนื่อง หมายถึง สามารถเขียนขยายหัวข้อเรื่องออกไปจนกว้างและครบถ้วน มีการให้เหตุผลในลักษณะของการเปรียบเทียบ การยกข้อเท็จจริง การให้ตัวอย่างประกอบ

1.4 เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หมายถึง ข้อมูลที่นำมาเขียนถูก ต้อง ชัดเจน ตรงกับหัวข้อเรื่อง

2. องค์ประกอบด้านการเรียบเรียงความคิด พิจารณาจาก

2.1 เขียนได้สละสลวย หมายถึง การแสดงความคิดสั้นไหล มีการกล่าวนำและกล่าวสรุป เลือกใช้ถ้อยคำ วลี ประโยคที่สามารถขยายใจความสำคัญของเรื่องและสามารถเชื่อมความคิดถึงกันทั้งภายในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า

2.2 แสดงความคิดชัดเจนประกอบด้วยเหตุผล หมายถึง การแสดงความคิดตรงกับหัวข้อเรื่องและสัมพันธ์กันตลอดเรื่อง ประโยคใจความสำคัญแต่ละย่อหน้าสนับสนุนกันและอยู่ในขอบเขตของหัวข้อเรื่อง

2.3 ความกะทัดรัด หมายถึง การแสดงความคิดตรงจุด กระชับตลอดเรื่อง โดยไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

2.4 เรียบเรียงความคิดดี หมายถึง สามารถแสดงถึงความสัมพันธ์ของความคิดได้อย่างชัดเจน ทั้งความคิดในย่อหน้าและความคิดที่เชื่อมต่อกันระหว่างย่อหน้า

2.5 ลำดับความสมเหตุสมผล หมายถึง สามารถลำดับเหตุผลได้ถูกต้อง มีพัฒนาการทางการใช้เหตุผล

2.6 ความต่อเนื่อง หมายถึง แต่ละย่อหน้าแสดงถึงจุดประสงค์เดียว และต่อเนื่องตลอดทั้งเรื่อง

3. องค์ประกอบด้านการใช้ถ้อยคำ พิจารณาจาก

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำถูกต้อง หมายถึง มีการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้อง ตรงกับความคิดที่ต้องการแสดงออก สามารถเลือกสรรถ้อยคำเพื่อนำมาใช้อย่างถูกต้อง ตรงกับตำแหน่งหน้าที่ของคำ ใช้ถ้อยคำเหมาะสมถูกต้องกับบริบท เลือกใช้คำเหมือน คำตรงข้ามได้ ถูกต้องกับความหมาย ใช้คำได้หลายระดับความหมายในการแสดงความคิด

3.2 สื่อความหมายชัดเจน หมายถึง ใช้ถ้อยคำเหมาะสมกับเรื่อง เหมาะสมกับระดับผู้อ่าน ตรงกับจุดมุ่งหมายของเรื่อง ใช้คำเข้าใจง่ายและเป็นที่คุ้นเคย และสามารถเลือกใช้ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

4. องค์ประกอบทางการใช้ไวยากรณ์ พิจารณาจาก

4.1 การใช้รูปประโยคในการเขียน หมายถึง ประโยคที่ใช้ไม่ว่าจะเป็นประโยคซับซ้อน หรือประโยคแบบง่าย ๆ จะมีรูปแบบที่สมบูรณ์ สามารถใช้ประโยคซับซ้อนได้ดี ใช้คำขยายได้ถูกต้อง วลีและประโยคขยายเหมาะสมกับหน้าที่ และวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้อง มุขยประโยค และอนุประโยคเชื่อมกัน โดยการใช้อนุประโยคอย่างถูกต้อง มีการใช้คำสรรพนามได้อย่างถูกต้องกับคำนามที่ใช้แทน

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หมายถึง สามารถใช้คำต่าง ๆ ได้ อย่างถูกต้อง มีความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ประธานกับกริยา คำนามกับลักษณนาม คำกริยากับคำวิเศษณ์

5. องค์ประกอบด้านกลไกทางการเขียน พิจารณาจาก

5.1 ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์การเขียน หมายถึง สามารถสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการเขียน มีการแสดงความคิดที่ต่อเนื่องจากย่อหน้าหนึ่งไปยังอีกย่อหน้าหนึ่ง

5.2 ลายมือ หมายถึง ลายมืออ่านง่าย ไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

ไอค์ (Ike, 1990: 43) เสนอรูปแบบการตรวจให้คะแนน การประเมินการเขียนไว้ สรุปได้ดังนี้ คือ รูปแบบการให้คะแนนจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน คือ เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด จำนวนภาษาและความถูกต้องของกลไกการเขียน ซึ่งจะต้องมีการกำหนดสัดส่วนของคะแนนในแต่ละด้านให้เหมาะสมว่าควรจะให้เท่าไรจากคะแนนเต็ม เช่น ถ้าคะแนนเต็มทั้งหมด 40 คะแนน อาจจะให้ด้านเนื้อหา 10 คะแนน การเรียบเรียงความคิด 5 คะแนน จำนวนภาษา 15 คะแนน และกลไกในการเขียน 10 คะแนน

ครอสส์ (Cross, 1991: 204-205) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนงานเขียนไว้ 4 วิธี สรุปได้ดังนี้

1. การตรวจโดยให้ใบแสดงรายการ การตรวจวิธีนี้ผู้ตรวจจะทำใบรายการตรวจสอบขึ้นมาสำหรับใช้ตรวจงานเขียนแต่ละชิ้น โดยตั้งคำถามที่สามารถตอบได้ว่า ใช่ หรือไม่ใช่ให้ครบทุกประเด็นตามที่กำหนดให้เขียน

2. การตรวจโดยใช้ตารางตรวจให้คะแนน การตรวจวิธีนี้จะแบ่งการให้คะแนนออกเป็นด้านต่างๆ ได้แก่ ความเหมาะสม ของเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค ซึ่งในแต่ละด้านจะมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน นักเรียนบางคนอาจจะใช้ไวยากรณ์ ผิดแต่สามารถสื่อความหมายได้ดี ในขณะที่นักเรียนอีกคนหนึ่งอาจจะเขียนได้แต่ประโยคสั้นๆ ที่ถูกต้องแต่ขาดความราบรื่นของข้อความ

3. การตรวจโดยให้น้ำหนักคะแนน การตรวจวิธีนี้จะให้น้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านไม่เท่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ประเมินว่าต้องการเน้นด้านใด เช่น คะแนนความเหมาะสมด้านเนื้อหา 40 คะแนน คำศัพท์และตัวสะกด 20 คะแนน โครงสร้างประโยค 20 คะแนน และการเรียบเรียงความคิด 20 คะแนน

4. การตรวจโดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ การตรวจวิธีนี้ผู้ตรวจจะเริ่มอ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างคร่าวๆ ก่อน เพื่อดูว่าเสร็จสมบูรณ์หรือไม่ จากนั้นจึงอ่านครั้งที่สองเพื่อดูว่าอ่านง่ายเพียงใดและมีข้อผิดพลาดมากน้อยเพียงใด งานเขียนที่มีคุณภาพและสามารถสื่อสารได้ดีจัดอยู่ในระดับดี งานเขียนต้องมีข้อผิดพลาดเรื่องคำศัพท์หรือโครงสร้างบ้างแต่สามารถสื่อความคิดออกมาได้ดีจัดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนงานเขียนที่ผิดพลาดมากและไม่สามารถสื่อความคิดได้จัดว่าไม่ผ่าน

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการเขียนจะพิจารณาจาก องค์ประกอบสำคัญในการเขียน ได้แก่ เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด องค์ประกอบของการเขียน การใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษา และกลไกทางภาษา อย่างไรก็ตามผู้ประเมินจะต้อง ประเมินให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอน เพื่อที่จะประเมินความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน 7E

พฤษฯ โปรงสำโรง (2549: 65-66) ได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ในวิชาฟิสิกส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฟิสิกส์และ คะแนนเฉลี่ยร้อยละของ ความสามารถในการแก้ปัญหา สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ สูงกว่าร้อยละ 70 และมีคะแนนเฉลี่ย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฟิสิกส์ และความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีระพล ภาวะเวช (2550: 77) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยา 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรื่องการแบ่งเซลล์ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะความรู้ (7E) ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนร้อยละ 82.22 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การแบ่งเซลล์ ตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การแบ่งเซลล์แบบ ไมโทซิส และแบบไมโอซิส หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้เรียนมีพฤติกรรมการทำงานเป็นกลุ่มและมีความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะความรู้อยู่ในระดับพึงพอใจมาก

อรอุมา บวรศักดิ์ (2550: 111-112) ได้เปรียบเทียบผลการเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น โดยใช้เทคนิคการรู้คิด และ การเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้น ที่มีต่อแนวความคิดเกี่ยวกับมโนคติฟิสิกส์ : งาน พลังงาน และโมเมนตัม และการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีเพศต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนโดยส่วนรวมและจำแนกตามเพศ ที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 โดยใช้เทคนิคการรู้คิดส่วนใหญ่มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์มากที่สุด นักเรียนโดยส่วนรวม และจำแนกตามเพศ ที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้นโดยใช้เทคนิคการรู้คิด มีคะแนนเฉลี่ยการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ทั้งโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้านเพิ่มขึ้นจากก่อน

เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น โดยใช้เทคนิคการรู้คิด มีการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์โดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้น นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์หลังเรียนแบบสืบเสาะโดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น โดยใช้เทคนิคการรู้คิด มีการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์โดยรวมและเป็นรายด้าน 5 ด้าน มากกว่านักเรียนที่เรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและรูปแบบการเรียน ต่อการมีการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์โดยรวมและเป็นรายด้าน

อนงค์ คำแสงทอง (2550: 116-119) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง ไฟฟ้ากลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่าง การสอนวิทยาศาสตร์ตามรูปแบบสมองครบส่วน (สคส.) การสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (7E) กับ การสอนปกติ ผลการวิจัย พบว่า การเรียนโดยวิธีการเรียนรู้แบบการสอนแบบสมองครบส่วน (สคส.) การสอนแบบ 7E และการสอนแบบปกติมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ แตกต่างกัน และวิธีการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ (7E) เป็น การเรียนการสอนที่สนองต่อการเรียน เรื่อง ไฟฟ้า กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ได้มากกว่ากว่าวิธีการเรียนรู้แบบปกติและแบบสมองครบส่วน (สคส.)

พิสิทธิ์ ภาษี (2552: ออนไลน์) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดวิเคราะห์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น (7E) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

รุจามา ประถมวงษ์ (2551: 79) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ขั้นพื้นฐาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้น (5E) กับจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น (7E) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้น กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ขั้นพื้นฐาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น มีทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ขั้นพื้นฐานสูงกว่านักเรียนที่ด้วยวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุภาพร พลพุกธา (2552: 105) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ตามวงจรการเรียนรู้แบบ 7E ในรายวิชาฟิสิกส์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เจตคติต่อการเรียนวิชาฟิสิกส์และความสามารถในการสืบเสาะหาความรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสืบเสาะหาความรู้ตามวงจรการเรียนรู้แบบ 7E ในรายวิชาฟิสิกส์หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ซอมเมอร์ส (Somers, 2005: 30-32) ได้ใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ในการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาเรื่องพืชชายฝั่งของรัฐหลุยส์เซียน่าสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการพูด

อำไพ บุญสร้าง (2539:99-100) ศึกษาผลของการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า การสอนโดยการฝึกการถอดความส่งผลให้ความสามารถในการพูดภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และการสอนโดยการฝึกการถอดความส่งผลให้ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธรรมโชติ เขียววัฒนะ (2551: 91) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมากขึ้นหลังจาก ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสม และหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียน

ศิริวรรณ ฉากแก้ว (2536 : 51) ได้ศึกษาผลของการสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อยมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการอภิปรายกลุ่มย่อยมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยในด้านเนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ถ้อยคำสูงกว่า การเรียนแบบปกติอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยด้านไวยากรณ์ และกลไกทางภาษาของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มไม่แตกต่างกัน ความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์ ความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวิภา ไชติช่วง (2538: 62) ได้ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 75 2) ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนแต่ละระดับจากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ที่พบว่ามีค่าสูงสุดคือ ระดับที่ 1 การถ่ายโอนรองลงมาคือระดับการสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ตามลำดับ และค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นตามขนาดโรงเรียนที่พบว่ามีค่าสูงสุดคือ โรงเรียนขนาดเล็กรองลงมาคือ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ และโรงเรียนขนาดกลาง ตามลำดับ

ดารณี สมบูรณ์อนุกุล (2539 : 113) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์ และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัฒนา บั๊นงา (2540: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลของการสอนโดยใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุจิต บัวผัน (2540: 90) ได้เปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังและกิจกรรมการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังและกิจกรรมการอ่านมีความสามารถในการเขียนสรุปความไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เด่นดาว ชลวิทย์ (2543: 76-77) ได้ศึกษาผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการสามวิธีที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีต่างกัน 3 วิธีมีคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยก่อน การทดลอง โดยมีคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยหลังการทดลองเท่ากับ 75.17 73.25 และ 71.32 ตามลำดับซึ่งเมื่อเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ถือว่าอยู่ในระดับ ดี 2) นักเรียนทั้ง 4 ห้องมีเจตคติทางบวกต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนแต่ละวิธี 3) นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะและวิธีเขียนคำวิจารณ์ไว้ด้านข้างหรือตอนท้ายมีคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะและวิธีเขียนคำวิจารณ์ไว้ด้านข้างหรือตอนท้าย มีคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีแก้ไขพร้อมเขียนสิ่งที่ถูกให้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) นักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะสูงกว่าคะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีเขียนคำวิจารณ์ไว้ด้านข้างหรือตอนท้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 6) นักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะไม่สูงกว่า คะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีแก้ไขพร้อมเขียนสิ่งที่ถูกให้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 และ 7) นักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีเขียนคำวิจารณ์ไว้ ด้านข้างหรือตอนท้ายและคะแนนเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีแก้ไขพร้อมเขียนสิ่งที่ ถูกให้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รุ่งทิพย์ วัฒนเสน (2543:70-71) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียน โดยครู เพื่อน และตนเอง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยเพื่อน มีค่ามัธยเลข คณิตสูงที่สุด ร้อยละ 68.25 รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู ร้อยละ 67.83 และกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง ร้อยละ 65.95 ตามลำดับ

สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล (2543: 52-53) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการ เสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน สันติราษฎร์วิทยาลัย ปีการศึกษา 2543 ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนความ เรียงภาษาไทยโดยได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้มีความสามารถในการเขียนความ เรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนความเรียงภาษาไทยโดยไม่ได้รับการ เสริม การเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามประเภท ของการเขียนความเรียงภาษาไทย ได้แก่ การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนเรียงความ การเขียนย่อ ความ และการเขียนรายงาน พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนความเรียงภาษาไทยโดยได้รับการ เสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย แต่ละ ประเภทสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนความเรียงภาษาไทยโดยไม่ได้รับการเสริม การเขียน แบบบันทึกการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จตุติมา นาควรรณ (2544: 107-114) ได้ศึกษาผลของการสอนเขียนโดยใช้เทคนิค ระดมสมองและผังความคิดที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลวิจัยพบว่า คะแนน ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถม มศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ เทคนิคระดมสมองและผังความคิดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 ระดับความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ระดับความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเองโดยภาพรวมของแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

- 3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 3.2 การออกแบบการวิจัย
- 3.3 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.4 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 วิเคราะห์ข้อมูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำความรู้ที่ได้รับมาประยุกต์ใช้ในการวิจัยซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสารวารสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนการสอน 7E

3.1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารระตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้การพูดและการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 1 และหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาไทย เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา

3.1.3 ศึกษาเอกสาร ตำราและวิธีการสร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดและ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

3.2 การออกแบบการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองจัดการเรียนการสอนด้วย รูปแบบการเรียนการสอน 7E และกลุ่มควบคุม จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ เพื่อดูความสามารถในการใช้ ภาษาไทย (ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดและ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการเก็บข้อมูลทั้งสองกลุ่ม ก่อนทดลอง ระหว่างทดลอง และหลังทดลอง) แบบการวิจัยแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การออกแบบการวิจัย

RA	C1, E1	X	C2, E2	X	C3, E3
RB	C1. E1		C2, E2		C3, E3

A แทน กลุ่มทดลอง

B แทน กลุ่มควบคุม

R	แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
X	แทน	การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E
C1	แทน	การวัดความสามารถในการพุดก่อนทดลอง
C2	แทน	การวัดความสามารถในการพุดระหว่างทดลอง
C3	แทน	การวัดความสามารถในการพุดหลังทดลอง
E1	แทน	การวัดความสามารถในการเขียนก่อนทดลอง
E2	แทน	การวัดความสามารถในการเขียนระหว่างทดลอง
E3	แทน	การวัดความสามารถในการเขียนหลังทดลอง

3.3 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต ผู้วิจัยสนใจศึกษากลุ่มประชากร ของสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต เนื่องจากพบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย ในการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของเขตการศึกษานี้ มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า ร้อยละ 50 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2552: ออนไลน์)

3.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต อำเภอเมืองภูเก็ต จ.ภูเก็ต ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง คือกลุ่มที่สอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E และกลุ่มควบคุมที่สอนด้วยวิธีปกติ ผู้วิจัยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเลือกโรงเรียน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โรงเรียนที่เลือกมีลักษณะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดี เนื่องจากมีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1.1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต เป็นโรงเรียนสหศึกษาเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และมีการจัดห้องเรียนแบบลดความสามารถ

1.2 ผู้บริหาร อาจารย์ นักเรียนและบุคลากรของโรงเรียนให้ความร่วมมือ และสนับสนุนในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

2. การเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีวิธีการและขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทย ประจำกลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โดยพิจารณาห้องที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใกล้เคียงกันที่สุด แล้วนำค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของทั้งสองห้องไปทดสอบความแปรปรวน (F-test) ของคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่าคะแนนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 จากนั้นให้นักเรียนทั้งสองห้องทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาไทยด้านการ พูดยุทธและแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ฉบับทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แล้วนำค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ความสามารถในการเขียนของทั้งสองห้องมาทดสอบหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยการ ทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการ พูดยุทธและ คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้อง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 การสร้างเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือการวิจัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือ ที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มทดลอง ใช้ รูปแบบการเรียนรู้ 7E จำนวน 8 แผน แต่ละแผนประกอบด้วย การสอน 7 ขั้น ได้แก่ ขั้นทบทวน ความรู้เดิม (Elicit) ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ขั้นอธิบายและลง ข้อสรุป (Explain) ขั้นขยายความรู้ (Elaborate) ขั้นประเมินผล (Evaluate) และขั้นต่อยอด ความรู้ (Extend) และกลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนแบบปรกติ จำนวน 8 แผน แต่ละแผนประกอบด้วย ขั้นตอนการสอน 3 ขั้น คือ ขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

3.4.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ช่วงชั้นที่ 3 สาระการเรียนรู้ภาษาไทยของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3.4.1.2 ศึกษารายละเอียดเนื้อหาการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและด้านการเขียน ซึ่งประกอบด้วยเรื่อง การ พูดเล่าเรื่องย่อ การพูดสรุปความ การพูดแสดงความคิดเห็น การพูด รายงาน การเขียนย่อความ การเขียนบรรยายประสบการณ์ การเขียนเรียงความ และการเขียน แสดงความคิดเห็น เพื่อใช้ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

3.4.1.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้การใช้ภาษาไทย ด้านการพูดและการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมในการที่จะนำไปสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วปรับปรุงแก้ไขตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำ

3.4.1.4 ผู้วิจัยเขียนแผนการจัดการเรียนรู้อำนวน 16 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มทดลองจำนวน 8 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มควบคุมจำนวน 8 แผน ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยสอนแต่ละกลุ่มสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์ กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ซึ่งมีรายละเอียดของขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
<p>1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit) ครูจัดกิจกรรมหรือตั้งคำถามเพื่อให้ นักเรียนแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมหรือความรู้เดิมที่นักเรียนมีอยู่ เกี่ยวกับเรื่องที่จะเรียน</p>	
<p>2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) ครูสร้างความสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากรู้ อยากเห็น เพื่อจะนำไปสู่การกระตุ้นให้นักเรียนสร้างคำถาม กำหนดประเด็นที่ ต้องการจะศึกษา</p>	<p>1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูนำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาอภิปรายซักถามหรือจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน</p>
<p>3. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) นักเรียนดำเนินการค้นคว้าและ รวบรวม ข้อมูลเพื่อตอบคำถามประเด็นที่ต้องการศึกษา</p>	<p>2. ขั้นสอน ครูสอนโดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การแบ่งกลุ่ม การทำแบบฝึกหัด การอภิปราย</p>

กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
<p>โดยการทำงานเป็นกลุ่ม มีการวางแผนในการดำเนินการ มีการคาดคะเนคำตอบประเด็นที่ศึกษา และการลงมือศึกษาหาข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงและจากแหล่งข้อมูลต่างๆ</p>	<p>ซักถาม การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูดและการเขียน</p>
<p>4. ชั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลมาวิเคราะห์อภิปราย แล้วแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน นำคำตอบที่ได้และคำตอบที่คาดคะเนไว้ในขั้นที่ 3 มาหาข้อสรุป และนำเสนอข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ที่ได้รับ</p>	<p>3. ชั้นสรุป สรุปบทเรียน โดยครูหรือนักเรียนหรือทั้งคู่ และนักเรียนช่วยกันสรุป โดยจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การสรุปด้วยวาจา การเขียนสรุป การให้นักเรียนตั้งคำถามและช่วยกันตอบ</p>
<p>5. ชั้นขยายความรู้ (Elaborate) นักเรียนนำ ข้อสรุปหรือความรู้ใหม่ ไปใช้ทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขวาง และลุ่มลึกยิ่งขึ้น</p>	
<p>6. ชั้นประเมินผล (Evaluate) ครูประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งมีทั้งการประเมินการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนและการประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน โดยแทรกการประเมินอยู่ในทุกขั้นตอน</p>	
<p>7. ชั้นต่อยอดความรู้ (Extend) นักเรียนต่อยอดความรู้โดยการประยุกต์ใช้ข้อสรุปหรือความรู้ใหม่เข้ากับบริบทใหม่</p>	

3.4.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.4.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจพิจารณาในด้านความตรงตามจุดประสงค์ ตลอดจนด้านความเหมาะสมของกิจกรรม

การเรียนการสอนและเนื้อหาตรงตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4.1.7 ผู้วิจัยนำคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขจากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณา ความถูกต้องเหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่เสร็จสมบูรณ์ ชุดละ 1 แผนไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเวลา แล้วจึงนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างประชากร

3.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดและแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

3.4.2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการพูด ดังนี้

3.4.2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด

3.4.2.1.2 สร้างแบบ ทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด จำนวน 3 ฉบับ โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบฉบับที่ 1 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ของนักเรียนก่อนการทดลอง และใช้แบบสอบฉบับที่ 2 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนระหว่างทดลอง และใช้แบบสอบฉบับที่ 3 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดหลังการทดลอง

3.4.2.1.3 นำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ฉบับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา

3.4.2.1.4 นำแบบสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดที่แก้ไขแล้วทั้ง 3 ฉบับไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร บันทึก ภาพและ เสียงการทดสอบ

ความสามารถในการพูดของ นักเรียนไว้ สำหรับเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูด นั้น ผู้วิจัยได้ปรับมาจากเกณฑ์การพูดของ สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์ (2529: 93-94)และเกณฑ์การพูดของ ปรีชญา อากาศ (2541 : 81-82) ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดไว้ 5 ประการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เกณฑ์การพูดของ สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์ (2529: 93-94) มีรายละเอียดดังนี้

1. บุคลิกภาพและอากัปกิริยาท่าทาง
2. การออกเสียง
3. ภาษา
4. เนื้อหาสาระ
5. สัมพันธภาพ

เกณฑ์การพูดของ ปรีชญา อากาศ (2541 : 81-82) มีรายละเอียดดังนี้

1. เสียงและอากัปกิริยา	5 คะแนน
2. มารยาท	5 คะแนน
3. เนื้อหาสาระและแนวคิด	5 คะแนน
4. การใช้ภาษา	5 คะแนน
5. อื่นๆ (ลักษณะเฉพาะตัว)	5 คะแนน

ผู้วิจัยนำเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดทั้ง 2 เกณฑ์มาปรับแก้ไข พร้อมทั้งดำเนินการขอความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาไทย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพ 1 ในเรื่อง สัดส่วนของการให้คะแนนและเพื่อให้เกณฑ์ดังกล่าวมีความครอบคลุมและตรงกับงานวิจัยมากที่สุด

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)

1. เนื้อหาสาระ		
น้ำหนักร 4 ส่วน	ระดับ 1-5 คะแนน	คะแนนเต็ม 20 คะแนน
2. การใช้ภาษา		
น้ำหนักร 3 ส่วน	ระดับ 1-5 คะแนน	คะแนนเต็ม 15 คะแนน
3. เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง		
น้ำหนักร 2 ส่วน	ระดับ 1-5 คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน

4. บุคลิกภาพ

หน้าหนัก 1 ส่วน ระดับ 1-5 คะแนน คะแนนเต็ม 5 คะแนน

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
1. เนื้อหาสาระ	4	5	มีความรู้ในเรื่องที่พูดดีมาก พูดได้ใจความครบ เนื้อหาทั้งหมดมีความต่อเนื่องและสมเหตุสมผล
		4	มีความรู้ในเรื่องที่พูดดี เนื้อหาสำคัญบางส่วนขาดหายไป เนื้อหาส่วนใหญ่ต่อเนื่องและสมเหตุสมผล
		3	มีความรู้ในเรื่องที่พูดพอสมควร เนื้อหาสำคัญขาดหายไปส่วนขาดหายไปมากกว่าครึ่ง ความต่อเนื่องของเนื้อหาและความสมเหตุสมผลมีน้อย
		2	มีความรู้ในเรื่องที่พูดอย่างจำกัด พูดได้ใจความน้อย เนื้อหาขาดความต่อเนื่องและมีความสมเหตุสมผลน้อย
		1	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่พูดน้อยมาก พูดไม่ได้ใจความและขาดความสมเหตุสมผล
2. การใช้ภาษา	3	5	ใช้รูปประโยคในการเขียนได้อย่างสมบูรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคมีความถูกต้องสมบูรณ์ ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและน่าสนใจดีมาก สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก เข้าใจง่าย ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและเหมาะสมดีมาก
		4	ใช้รูปประโยค ใช้คำขยาย ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 1-2 ครั้ง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 1-2 คำ
		3	ใช้รูปประโยค ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 3-4 ครั้ง แต่ยังพอสื่อความหมายได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 3-4 คำ

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
		2	ใช้รูปประโยค ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 5-6 ครั้ง และมีความรู้ในการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 5-6 คำ
		1	ใช้รูปประโยค ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 7 ครั้งขึ้นไป และมีความรู้ในการใช้คำศัพท์น้อยมาก
3. เสียงและ ความชัดเจนใน การออกเสียง	2	5	ออกเสียงถูกต้องชัดเจนตามอักขรวิธี พุดเสียงดังฟังชัด และใช้ระดับเสียงที่ดึงดูดความสนใจผู้ฟังได้ดี และเหมาะสมกับเรื่องที่พูดดีมาก
		4	ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 1-2 ครั้ง พุดเสียงดังฟังชัด และใช้ระดับเสียงที่เหมาะสมกับเรื่องที่พูดได้ดี
		3	ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 3-4 ครั้ง ออกเสียงไม่ดังเท่าที่ควร และใช้ระดับเสียงที่เหมาะสมกับเรื่องที่พูดได้พอสมควร
		2	ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 5-6 ครั้ง เสียงเบา และใช้น้ำเสียงระดับเดียวกันเป็นส่วนมากในการพูด
		1	ออกเสียงไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี 7 ครั้งขึ้นไป เสียงเบามากและใช้น้ำเสียงราบเรียบระดับเดียวกันตลอดการพูด
4. บุคลิกภาพ	1	5	ควบคุมตนเองให้อยู่ในอาการสงบได้ดีมาก วางมือและใช้มือประกอบการพูดได้สัมพันธ์กับเรื่องที่พูดได้ดีมาก และประสานสายตากับผู้ฟังตลอดเวลา
		4	ควบคุมตนเองให้อยู่ในอาการสงบได้ดี วางมือและใช้มือไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่พูด 1-2 ครั้ง และประสานสายตากับผู้ฟังบ่อยครั้ง
		3	ควบคุมตนเองให้อยู่ในอาการสงบได้พอสมควร

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
			วางมือและใช้มือไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่พูด 3-4 ครั้ง และประสานสายตากับผู้ฟังในบางครั้ง
		2	ควบคุมตนเองให้อยู่ในอาการสงบได้น้อย วางมือและใช้มือไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่พูด 5-6 ครั้ง และไม่ค่อยประสานสายตากับผู้ฟัง
		1	ควบคุมตนเองให้อยู่ในอาการสงบได้น้อย วางมือและใช้มือไม่สัมพันธ์กับเรื่องที่พูด 7 ครั้งขึ้นไป และไม่ประสานสายตากับผู้ฟังเลย

3.4.2.1.5 นำแถบบันทึกเสียงการวัด ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดฉบับที่ 1 พร้อมเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดไปให้ผู้ช่วยวิจัยอีก 2 ท่าน ซึ่งผู้ช่วยวิจัยในครั้งนี้คืออาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยทั้งในระดับมัธยมศึกษาซึ่งจบการศึกษาทางด้านการสอนภาษาไทยโดยตรง มาทำการตรวจให้คะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนพร้อมกับผู้วิจัย และนำผลการตรวจของผู้ช่วยวิจัยและผู้วิจัยมาคำนวณหาค่าความสอดคล้องภายในของแบบวัด ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดฉบับที่ 1 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) โดยกำหนดเกณฑ์ไม่ต่ำกว่า .80 ซึ่งผลการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนปรากฏว่ามีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัย กับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 เท่ากับ 0.87 ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.84 และระหว่างผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 กับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.85 ซึ่งถือว่ามีค่าความสอดคล้องกันระดับสูงใน ทุกคู่

3.4.2.1.6 ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงในการตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของผู้ตรวจแต่ละคน (Intra-rater Reliability) ได้แก่ ความเที่ยงในการตรวจของผู้วิจัยเองและของผู้ช่วยวิจัย โดย นำเทปบันทึกภาพและเสียง ที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด เดิมมาทำการตรวจอีกครั้ง โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จากการตรวจครั้งแรก นำคะแนนที่ได้จากการตรวจการพูดทั้ง 2 ครั้งของผู้วิจัยและของผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเที่ยงในการตรวจ ให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทย

ด้านการพูด โดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product-Moment Correlation) โดยกำหนดเกณฑ์ไม่ต่ำกว่า .80 พบว่า ค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยอยู่ในระดับ .94 ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 อยู่ในระดับ .89 และผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 อยู่ในระดับ .86 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงในการตรวจอยู่ในระดับสูง

3.4.2.1.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.4.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน และเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียน ดังนี้

3.4.2.2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เกี่ยวกับการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

3.4.2.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน จำนวน 3 ฉบับ โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบฉบับที่ 1 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนก่อนการทดลอง และใช้แบบสอบฉบับที่ 2 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนระหว่าง การทดลอง และใช้แบบสอบฉบับที่ 3 เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนหลังการทดลอง

3.4.2.2.3 นำแบบ ทดสอบ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ฉบับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา

3.4.2.2.4 นำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนที่แก้ไขแล้วทั้ง 3 ฉบับไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร

สำหรับเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนนั้น ผู้วิจัยได้ปรับมาจากเกณฑ์ การตรวจงานเขียนของจาคอบส์ (Jacobs, 1981:89-96) ซึ่งได้กำหนด

หลักเกณฑ์ในการประเมิน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ไว้ 5 ประการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียง (Organization)	20 คะแนน
3. การใช้คำ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ไวยากรณ์ (Grammar)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5 คะแนน

ผู้วิจัยนำเกณฑ์ การประเมิน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนมาปรับแก้ไข พร้อมทั้งดำเนินการ ขอความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาไทย สังกัดสำ นักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพ 1 ในเรื่อง สัดส่วนของการให้คะแนนและเพื่อให้เกณฑ์ดังกล่าวมีความครอบคลุมและตรงกับงานวิจัยมากที่สุด

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)

1. ด้านเนื้อหา		
น้ำหนัก 4 ส่วน	ระดับ 1-5คะแนน	คะแนนเต็ม 20 คะแนน
3. ด้านการใช้ภาษา		
น้ำหนัก 3 ส่วน	ระดับ 1-5คะแนน	คะแนนเต็ม 15 คะแนน
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด		
น้ำหนัก 2 ส่วน	ระดับ 1-5คะแนน	คะแนนเต็ม 10 คะแนน
4. ด้านกลไกทางภาษา		
น้ำหนัก 1 ส่วน	ระดับ 1-5คะแนน	คะแนนเต็ม 5 คะแนน

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
1.เนื้อหา	4	5	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดีมาก เขียนได้ใจความครบถ้วน เนื้อหาทั้งหมดมีความต่อเนื่องและสมเหตุสมผล

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
		4	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนดี เนื้อหาลำคัญบางส่วนขาดหายไป เนื้อหาส่วนใหญ่มีความต่อเนื่องและสมเหตุสมผล
		3	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนพอสมควร เนื้อหาลำคัญขาดหายไปเป็นจำนวนมาก ความต่อเนื่องของเนื้อหาและความสมเหตุสมผลมีน้อย
		2	มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างจำกัด เขียนได้ใจความน้อย เนื้อหาขาดความต่อเนื่องและมีความสมเหตุสมผลน้อย
		1	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนน้อยมาก เขียนไม่ได้ใจความและขาดความสมเหตุสมผล
2.การใช้ ภาษา	3	5	ใช้รูปประโยคในการเขียนได้อย่างสมบูรณ์ ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคมีความถูกต้องสมบูรณ์ ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและน่าสนใจดีมาก สื่อความหมายได้ชัดเจนดีมาก เข้าใจง่าย ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและเหมาะสมดีมาก
		4	ใช้รูปประโยค ใช้คำขยาย ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 1-2 ครั้ง แต่ยังสื่อความหมายได้ชัดเจน ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 1-2 คำ
		3	ใช้รูปประโยค ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 3-4 ครั้ง แต่ยังพอสื่อความหมายได้ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 3-4 คำ
		2	ใช้รูปประโยค ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 5-6 ครั้ง และมีความรู้ในการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง 5-6 คำ

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
		1	ใช้รูปประโยค ใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาไม่ถูกต้อง 7 ครั้งขึ้นไป และมีความรู้ในการใช้คำศัพท์น้อยมาก
3.การเรียบเรียง	2	5	เขียนได้อย่างสละสลวย แสดงความคิดชัดเจน เขียนได้ใจความกะทัดรัด เรียบเรียงความคิดได้ดี สมเหตุสมผลและต่อเนื่องตลอดทั้งเรื่อง
		4	เขียนแสดงความคิดได้ดีแต่ขาดความสละสลวย เขียนได้ใจความ มีข้อบกพร่องเล็กน้อยในการเรียบเรียงความคิดและการแสดงเหตุผล
		3	เขียนแสดงความคิดไม่ต่อเนื่องในบางครั้ง เรียบเรียงความคิดได้พอสมควรและยังสามารถสื่อสารจับใจความสำคัญได้และมีเหตุผลรองรับ
		2	เขียนแสดงความคิดไม่ต่อเนื่องเป็นส่วนใหญ่ เรียบเรียงความคิดได้ไม่ดีนักแต่ยังสื่อสารใจความสำคัญของเรื่องได้และมีเหตุผลรองรับในบางประเด็น
		1	เขียนแสดงความคิดสับสนไม่ต่อเนื่อง ขาดการเรียบเรียงความคิด เขียนไม่สื่อความ และเขียนน้อยมากไม่มีรายละเอียดสนับสนุน
4.กลไกทางภาษา	1	5	เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบของงานเขียน ไม่มีข้อผิดพลาดทางการเขียนเรื่องตัวสะกดตัวการ์นต์ เครื่องหมายวรรคตอน ลายมืออ่านง่ายไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร
		4	เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบของงานเขียนเพียงเล็กน้อย มีข้อผิดพลาดทางการเขียนในเรื่องตัวสะกดตัวการ์นต์ เครื่องหมายวรรคตอน 1-2 แห่ง ลายมืออ่านง่าย

องค์ประกอบ	สัดส่วน น้ำหนัก	คะแนน	เกณฑ์
		3	เขียนไม่ถูกต้องตามรูปแบบของงานเขียนในบางส่วน มีข้อผิดพลาดทางการเขียนในเรื่องตัวสะกด ตัวการ์นต์ เครื่องหมายวรรคตอน 3-4 แห่ง แต่ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ลายมืออ่านค่อนข้างยาก
		2	เขียนไม่ถูกต้องตามรูปแบบของงานเขียนเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดทางการเขียนในเรื่องตัวสะกด ตัวการ์นต์ เครื่องหมายวรรคตอน 5-6 แห่ง ลายมืออ่านยาก
		1	ขาดความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ทางการเขียน มีข้อผิดพลาดเรื่องตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน 7 แห่งขึ้นไป ลายมืออ่านยากเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

3.4.2.2.5 นำงานเขียนของนักเรียนมาถ่ายสำเนาพร้อม เกณฑ์การตรวจให้ คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน แล้วนำไปให้ผู้ช่วยวิจัย จำนวน 2 คน และ ผู้วิจัยตรวจตามเกณฑ์ การตรวจให้ คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน แล้ว นำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) โดยกำหนดไว้ว่าค่า สหสัมพันธ์ที่ได้ต้องมีค่า 0.8 ขึ้นไป ซึ่งผลการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการให้ คะแนนปรากฏว่ามีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 เท่ากับ 0.94 ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.88 ระหว่างผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 กับผู้ช่วย วิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.82 ซึ่งถือว่ามีค่าความสอดคล้องกันระดับสูงในทุกคู่

3.4.2.2.6 ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาไทยด้านการเขียน ของผู้ตรวจแต่ละคน (Intra-rater Reliability) ได้แก่ ความเที่ยงในการ ตรวจของผู้วิจัยเองและของผู้ช่วยวิจัย โดยนำงานเขียนที่ได้จากการวัด ครั้งแรกมาตรวจอีกครั้ง โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จากการตรวจครั้งแรก นำคะแนนที่ได้จากการตรวจการเขียน ทั้ง 2 ครั้งของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเที่ยงในการตรวจ โดยใช้สูตรการหาค่า สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) และกำหนด

เกณฑ์ไม่ต่ำกว่า .80 พบว่า ค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของ ผู้วิจัยอยู่ในระดับ .95 ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 อยู่ในระดับ .91 และผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 อยู่ในระดับ .85 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงในการตรวจอยู่ในระดับสูง

3.4.2.2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรในการทำวิจัยครั้งนี้ต่อไป

3.5 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

3.5.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยถึงผู้อำนวยการโรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต อำเภอเมือง ภูเก็ต จ.ภูเก็ต เพื่อขออนุญาตทำการทดลองการสอน

3.5.2 เลื่อนนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.5.3 วัดความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้าน การพูดและ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนก่อนทดลอง

3.5.4 ก่อนทดลองสอน ผู้วิจัยปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสองกลุ่ม โดยแจ้งเกี่ยวกับจุดประสงค์การเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล ระยะเวลาที่ทดลองสอนและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน

3.5.5 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น โดยใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 คาบต่อสัปดาห์ รวม 8 สัปดาห์

3.5.6 ผู้วิจัยวัดความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้านการพูด และวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนระหว่างทดลองในสัปดาห์ที่ 4

3.5.7 เมื่อสอนครบตามกำหนดการสอน ผู้วิจัยวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน แล้วตรวจให้คะแนน

3.5.8 ผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากแบบ ทดสอบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้านการพูดและแบบ ทดสอบวัดความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อน ทดลอง ระหว่าง ทดลอง หลัง ทดลอง มาวิเคราะห์ สรุปผล และอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 วิเคราะห์คะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูด ผู้วิจัย ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.6.1.1 คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดของกลุ่มทดลอง แล้วเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดก่อนได้รับการสอน ระหว่าง ได้รับการสอน และหลัง ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอน 7E และวิเคราะห์ความแปรปรวน One-way ANOVA เพื่อดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความสามารถในการใช้ภาษาไทย ด้านการพูดก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลัง ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียน การสอน 7E

3.6.1.2 คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดฉบับหลังเรียน ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ คะแนน ความสามารถในการใช้ ภาษาไทยด้านการพูดของทั้งสองกลุ่มโดยทดสอบค่าที (t-test)

3.6.2 วิเคราะห์คะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.2.1 คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากแบบ ทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ของกลุ่ม ทดลอง แล้วเปรียบเทียบคะแนน ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ก่อนได้รับการ สอน ระหว่างได้รับการสอน และหลัง ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอน 7E และ วิเคราะห์ความแปรปรวน one-way ANOVA เพื่อดูความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความสามารถในการ ใช้ภาษาไทยด้านการพูดก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลัง ได้รับการสอนด้วย รูปแบบการเรียนการสอน 7E

3.6.2.2 คำนวณค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัด ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียน ฉบับหลังเรียน ของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ คะแนน ความสามารถในการ ใช้ ภาษาไทยด้านการเขียนของทั้งสองกลุ่มโดยทดสอบค่าที (t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E ดังแสดงในตารางที่ 5, 6 และ 7

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ดังแสดงในตารางที่ 8

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E ดังแสดงในตารางที่ 9, 10 และ 11

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ดังแสดงในตารางที่ 12

ตอนที่ 5 ข้อมูลเชิงคุณภาพผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างการสอน และหลังการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E เพื่อให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนแต่ละครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variances) แบบจำแนกทางเดียว : One-way ANOVA ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ดังแสดงในตารางที่ 5, 6 และ 7

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	3312.404	3312.404	321.940	.000*
ภายในกลุ่ม	126	10.289			

ตารางที่ 5 สรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วย รูปแบบการเรียนการสอน 7E แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอน เป็นรายคู่

เปรียบเทียบคะแนนการวัดความสามารถเป็นรายคู่		ความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	Sig.
ก่อนได้รับการสอน	ระหว่างได้รับการสอน	-15.93	.000*
ก่อนได้รับการสอน	หลังได้รับการสอน	-18.16	.000*
ระหว่างได้รับการสอน	หลังได้รับการสอน	-2.23	.000*

ตารางที่ 6 เมื่อทดสอบคะแนนเฉลี่ยการวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนเป็นรายคู่พบว่า คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนก่อนได้รับการสอน แตกต่างกับ ระหว่างได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนก่อนได้รับการสอน แตกต่างกับ หลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E และคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนระหว่างได้รับการสอน แตกต่างกับ หลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการพูดของและหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E

การวัดความสามารถ	ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	F-test	Sig.
ก่อนได้รับการสอน	16.09	2.59	321.940	.000*
ระหว่างได้รับการสอน	21.37	2.94		
หลังได้รับการสอน	30.29	2.24		

*p< .05

ตารางที่ 7 สรุปได้ว่าคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 16.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ

2.59 คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนระหว่าง ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียน การสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 21.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.94และคะแนน ความสามารถ หลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 30.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.24 เมื่อคำนวณค่าความแปรปรวนของค่ามัชฌิมเลข คณิตของคะแนนความสามารถก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอนและหลังได้รับการสอนได้ ค่า F-test เท่ากับ 321.940

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คะแนนความามารถในการพูดหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อน ได้รับการสอน และระหว่างได้รับการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

คุรุวิทยาลัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ เพื่อให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้ทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t (t-test) ของคะแนนความสามารถในการพูดของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

กลุ่มทดลอง (n = 50)	ค่ามัชฌิมเลข คณิต ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่า t (t - test)	Sig.
กลุ่มทดลอง	33.22	3.94	4.24	.000*
กลุ่มควบคุม	30.29	2.24		

*p < .05

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 33.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.94 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 30.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.24 เมื่อคำนวณค่า t (t - test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้เท่ากับ 4.24

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E สูงกว่านักเรียน ที่ได้รับการสอน ด้วยวิธี ปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการ เขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างการสอน และหลังการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E เพื่อให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการ เขียนของนักเรียนแต่ละครั้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variances) แบบจำแนกทางเดียว : One-Way ANOVA ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ดังแสดงในตารางที่ 9,10 และ 11

ตารางที่ 9 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถ ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2	3777.652	1888.826	97.658	.000*
ภายในกลุ่ม	126	2436.987	19.341		

ตารางที่ 9 สรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการ การเขียน ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยวิธีรูปแบบการเรียนการสอน 7E แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ก่อนได้รับการสอนสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอน เป็นรายคู่

เปรียบเทียบคะแนนการวัดความสามารถเป็นรายคู่		ความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	Sig.
ก่อนได้รับการสอน	ระหว่างได้รับการสอน	-11.54	.000*
ก่อนได้รับการสอน	หลังได้รับการสอน	-16.02	.000*
ระหว่างได้รับการสอน	หลังได้รับการสอน	-4.48	.000*

ตารางที่ 10 เมื่อทดสอบคะแนนเฉลี่ยการวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนเป็นรายคู่พบว่า คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนก่อนได้รับการสอน แตกต่างกับ ระหว่างได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนก่อนได้รับการสอน แตกต่างกับ หลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E และ คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักเรียนระหว่างได้รับการสอน แตกต่างกับ หลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05*

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอน และหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E

การวัดความสามารถ	ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	F-test	Sig.
ก่อนได้รับการสอน	18.35	3.30	97.658	.000*
ระหว่างได้รับการสอน	22.15	4.40		
หลังได้รับการสอน	31.25	5.27		

*p < .05

ตารางที่ 11 สรุปได้ว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนก่อนได้รับการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 18.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.30 คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนระหว่างได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 22.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.40 และคะแนนความสามารถหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิม เลขคณิตเท่ากับ 31.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.27 เมื่อคำนวณค่าความแปรปรวนของค่า มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถก่อนได้รับการสอน ระหว่างได้รับการสอนและหลังได้รับ การสอนได้ค่า F-test เท่ากับ 97.658

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คะแนนความามารถใน การเขียนหลังได้รับการสอนสูงกว่า ก่อนได้รับการสอน และระหว่างได้รับการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติเพื่อให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ จึงได้ทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

กลุ่มทดลอง (n = 50)	ค่ามัชฌิมเลข คณิต ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าที (t-test)	Sig.
กลุ่มทดลอง	31.25	5.27	3.796	.000*
กลุ่มควบคุม	27.37	4.13		

*p< .05

ตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 31.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.27 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 27.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.13 เมื่อคำนวณค่าที (t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้เท่ากับ 3.796

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ข้อมูลเชิงคุณภาพผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยนำข้อมูลมาจากการสังเกตการสอน และการเขียนแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ หลังจากได้รับการสอนด้วย รูปแบบการเรียนการสอน 7E ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของ ผู้เรียนและการแสดง ความคิดเห็นของผู้เรียนดังกล่าว ได้แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียน การสอน 7E สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและด้านการเขียนได้ มี รายละเอียดดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้ เป็นขั้นการสอนที่ผู้เรียนได้มีโอกาสดึงความรู้เดิมของตนเองออกมา ผ่านการตั้งคำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนโดยผู้สอน หลังจากนั้นผู้เรียนก็จะเขียนตอบ แล้ว แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อน ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ในระหว่างการทดลองว่า ผู้เรียนจะให้ความสนใจ ต่อคำถามของผู้สอนและพยายามรวบรวม ความรู้เดิมเพื่อเขียนตอบแล้วนำคำตอบไปแลกเปลี่ยน กับเพื่อนที่นั่งข้างๆ โดยที่ผู้สอนไม่เฉลยคำตอบ ซึ่งพฤติกรรมของผู้เรียนจากการทำกิจกรรมนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้ดึงความรู้เดิมออกมาใช้ในการเรียนรู้ และกำลังเกิดความไม่สมดุลทาง ความคิดว่าสิ่งที่ตัวเองคิดนั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเรียนในเรื่องที่ กำลังจะเรียนได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า กิจกรรมการตอบคำถามทบทวนความรู้ในขั้นนี้ เป็นการเริ่มต้น ของการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดและด้าน การเขียนได้เป็นอย่างดี เห็นได้จากที่ผู้ เรียนได้ คิดทบทวนความรู้เดิม แล้วความรู้ที่นำมา เขียนด้วยประโยคสั้นๆ และได้ ใจความ แล้วนำคำตอบที่เขียนนั้นไปพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ทำให้ผู้เรียนได้ ฝึกฝนการเขียนและการพูดไปในขณะเดียวกัน ดังนั้นการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน จึงน่าจะเป็น ส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาความสามารถใน การใช้ภาษาไทยด้าน การพูด และ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนได้

2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) เป็นขั้นที่ผู้สอน กระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจ ใน เนื้อหาที่จะเรียน แล้วร่วมกันกำหนดประเด็นที่จะศึกษา ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ในระหว่างการทดลอง ว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการกระตุ้นความสนใจแล้ว ผู้เรียนส่วนใหญ่ก็ จะแสดงความสนใจในเรื่องที่ เรียนและมี ความกระตือรือร้นที่จะร่วมกันกำหนด ประเด็นที่ต้องการศึกษา ซึ่งกิจกรรมการสร้าง

ความสนใจดังกล่าว สามารถสร้างความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดและกำหนดประเด็น ที่จะศึกษาได้ สอดคล้องกับที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นไว้ว่า ผู้เรียนรู้สึกชอบที่ผู้สอนมีกิจกรรมนำเข้าสู่ เรื่องที่จะเรียนที่หลากหลาย รู้สึกชอบที่ผู้สอนแสดงให้เห็นความสำคัญของสิ่งที่กำลังจะ เรียนผ่านกิจกรรมในชั้นสร้างความสนใจ และเห็นว่าการใช้กิจกรรมกระตุ้นความสนใจช่วยให้ ผู้เรียนสามารถกำหนดประเด็นที่จะศึกษาได้ง่ายขึ้น

3. ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) เป็นขั้นที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันคาดคะเนคำตอบที่ได้ กำหนดประเด็นไว้เมื่อขั้นที่แล้ว และลงมือ ศึกษาค้นคว้า ในส่วนของการคาดคะเนคำตอบนั้น ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การคาดคะเนคำตอบช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเรียนรู้มากขึ้น ทั้งนี้ เพราะต้องการทราบว่าสิ่งที่ตนเองคาดคะเนนั้นเป็นคำตอบที่ถูกต้องหรือไม่

ในส่วนของการค้นคว้าหาข้อมูล จากแหล่งเรียนรู้ ที่หลากหลาย เช่น ห้องสมุด แฟ้มข้อมูล และอินเทอร์เน็ต ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่า ผู้เรียนรู้สึกตื่นเต้นที่ได้เรียนรู้จากสื่อที่ นอกเหนือจากหนังสือเรียน และรู้สึก พึงพอใจที่ตนเองเป็นผู้หาคำตอบด้วยตัวเอง สอดคล้องกับที่ ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นว่า รู้สึกชอบที่ไม่ต้อง อยู่นิ่งเรียนเฉพาะในห้องเรียน และ รู้สึกชอบที่ได้ มี โอกาสได้ใช้อินเทอร์เน็ตให้เป็นประโยชน์ในการเรียนอย่างจริงจัง

นอกจากนี้ ในการบันทึกผลการค้นคว้า ของผู้เรียนหลังจากที่ได้ค้นคว้ามาแล้ว ผู้วิจัย พบว่า ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการเขียนในการทำกิจกรรม ดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอ ดังนั้น การที่ผู้เรียน ได้ฝึกฝนการเขียนเช่นนี้อยู่บ่อยๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและช่วยให้ความสามารถในการใช้ ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนเกิดการพัฒนาขึ้นได้

4. ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) เป็นขั้นที่ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผ่านกิจกรรม วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ จากการคาดคะเนกับข้อมูลจากการ ค้นคว้า แล้วสรุปผลและ อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่มและภายในห้องเรียน กิจกรรมการนำข้อมูลมา อภิปรายในขั้นนี้ นั้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนได้ฝึกใช้กา รพูดแสดงเหตุผล อย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้ ผู้เรียนเกิดทักษะในการพูดและช่วยให้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของผู้เรียนเกิด การพัฒนา ดังที่ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้เรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมในขั้นนี้ว่า ผู้เรียนใน แต่ละกลุ่มจะผลัดกันพูดแสดงความคิดเห็นและ ช่วยกันอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปของกลุ่ม สอดคล้องกับที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นไว้ว่า การได้ฝึกพูดแสดงความคิดเห็นในกลุ่มย่อยทำให้ ผู้เรียนกล้าพูดและกล้าแสดงความคิดเห็น และมีความมั่นใจในการพูดมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า หลังจากที่ผู้เรียนวิเคราะห์และอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้เพื่อหาข้อสรุปของกลุ่มแล้ว ผู้เรียน ได้นำข้อสรุปของกลุ่มเขียนบันทึกลงในใบงาน “ข้อสรุปของกลุ่ม” ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการเขียน ในการบันทึก และต้องทำทุก ครั้งของการจัดการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเขียนในทุกๆครั้ง ของกิจกรรมในชั้นนี้ สอดคล้องกับที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นไว้ว่า การสรุปความรู้ด้วยตัวเองช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้การเขียนบ่อยขึ้น และทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเขียนมากขึ้นด้วย

5. ขั้นขยายความรู้ (Elaborate) ผู้วิจัยพบว่าในชั้นนี้ ผู้เรียนได้นำความรู้ หลักการพูดและหลักการเขียนที่เรียนรู้แล้วมาประยุกต์ใช้ ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้มากยิ่งขึ้น ในด้านการพูด ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่าการให้ผู้เรียนนำความรู้หลักการพูด มาประยุกต์ใช้ในการพูด ทั้งในรูปแบบกลุ่มและรายบุคคลช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการพูดที่ดี

ด้านการเขียน ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่า การให้ผู้เรียนนำความรู้หลักการเขียนมาประยุกต์ใช้ในการเขียนทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียน เช่นกัน นอกจากนี้ การที่ผู้เรียนได้ฟังข้อเสนอแนะจากผู้สอนและเพื่อนๆในห้องหลังจากออกมานำผลงานของตนเอง ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจหลักการเขียนและสามารถนำข้อเสนอแนะเหล่านั้นไปปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้นได้

6. ขั้นประเมินผล (Evaluate) เป็นการประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยกระบวนการต่างๆ โดยสอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอน ซึ่งในระหว่างการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยพบว่า การใช้วิธีการประเมินผลที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การซักถาม การตรวจผลงาน และการประเมินผลในทุกๆ ชั้นของกิจกรรมทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมในทุกขั้นตอนและมีความตั้งใจในการทำงานร่วมกับผู้อื่น สอดคล้องกับที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นไว้ว่า ผู้เรียนรู้สึกพอใจที่ผู้สอนให้คะแนนในการทำกิจกรรมต่างๆ อย่าง เพราะเพื่อนๆในกลุ่มจะให้เห็นความสำคัญของทุกกิจกรรมและให้ความร่วมมือในการทำงานมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังแสดงความคิดเห็นว่า การประเมินผลตลอดกระบวนการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการค้นคว้าด้วยตนเองและให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้

7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) เป็นชั้นที่ผู้เรียนได้นำความรู้เดิมไปต่อยอดกับความรู้ใหม่ๆ ซึ่งในระหว่างการจัดการเรียนการสอนผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนได้นำความรู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเองจากชั้นการสอนต่างๆ มา ต่อยอด โดยนำหลัก การพูดและหลัก การเขียน มาประยุกต์ใช้ในการทำ

กิจกรรมที่มีความยากมากขึ้นและแตกต่างกับขั้นขยายความรู้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ในขั้นนี้ผู้เรียน จะใช้เวลาในการทำกิจกรรมเต็มเวลา เพราะเป็นกิจกรรมที่แตกต่างไปจากบริบทที่ผู้เรียนเคยทำใน ขั้นขยายความรู้ สอดคล้องกับที่ ผู้เรียนได้ ได้แสดงความคิดเห็นว่า ขั้นต่อยอดความรู้เป็นขั้นที่ ทำทายความสามารถ เพราะนอกจากจะนำความรู้ที่เรียนมาฝึกปฏิบัติในขั้นขยายความรู้แล้ว ยัง ต้องนำความรู้ที่เรียนมาปฏิบัติในบริบทที่แตกต่างออกไปอีกด้วย

ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนและการแสดงความคิดเห็นของผู้เรียน ภายหลังการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E แสดงให้เห็นแล้วว่า การจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด และด้านการเขียนให้สูงขึ้นได้

คุนยวิทยทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ภาษาไทยในประเด็นต่อไปนี

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E
4. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ มุกดาหาร อำเภอเมืองมุกดาหาร จ.มุกดาหาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 43 คน ผู้วิจัยเลือกกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โดยพิจารณาห้องที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใกล้เคียงกันที่สุด แล้วนำค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของทั้งสองห้องไปทดสอบความแปรปรวน (F-test) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่าคะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากนั้นให้นักเรียนทั้งสองห้องทำ แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน ฉบับทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แล้วนำค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนความสามารถในการเขียนของทั้งสองห้องมาทดสอบหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดและคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้องไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีสองประเภท ได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ 7E จำนวน 8 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้โดยวิธีปกติ จำนวน 8 แผน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและแบบวัด ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด จำนวน 3 ฉบับ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ก่อนเรียน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนก่อนการ สอน ใช้แบบทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ระหว่างเรียน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนระหว่าง การสอน และใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด หลังเรียน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดหลังการ สอน เมื่อผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดแล้ว จึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา หลังจากนั้นจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตาม

เนื้อหา และความถูกต้องของภาษา หลังจากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดที่แก้ไขแล้วทั้ง 3 ฉบับไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร

จากนั้นนำ แบบทดสอบ วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดมาทำการตรวจให้คะแนนความสามารถในการพูดของนักเรียนพร้อมกับผู้ ช่วยวิจัยอีก 2 ท่าน แล้วจึงนำผลการตรวจของผู้ช่วยวิจัยและผู้วิจัยมาคำนวณหาค่าความสอดคล้องภายใน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) พบว่า มีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 เท่ากับ 0.87 ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.84 และระหว่างผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 กับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.85 ซึ่งถือว่ามีค่าความสอดคล้องกันระดับสูงในทุกคู่ หลังจากนั้นนำมาหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจแต่ละคน (Intra-rater Reliability) ได้แก่ ความเที่ยงในการตรวจของผู้วิจัยเองและของผู้ช่วยวิจัย โดยนำเทปบันทึกภาพและเสียงที่ได้จากการ วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูดครั้งแรกมาทำการตรวจอีกครั้ง โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จากการตรวจครั้งแรก นำคะแนนที่ได้จากการตรวจ ทั้ง 2 ครั้งของผู้วิจัยและของผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเที่ยงในการตรวจการพูดโดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) พบว่าค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยอยู่ในระดับ .94 ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 อยู่ในระดับ .89 และผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 อยู่ในระดับ .86 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงในการตรวจอยู่ในระดับสูง

2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนจำนวน 3 ฉบับ ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนก่อนเรียน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนของนักเรียนก่อน การสอน และใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนระหว่างเรียน เพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนของนักเรียนระหว่าง การสอน และใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนหลังเรียน เพื่อทดสอบความสามารถในการ เขียนหลังการสอน หลังจากนั้นนำแบบวัด

ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การเขียนทั้ง 3 ฉบับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา หลังจากนั้นจึงนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา แล้วจึงนำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วทั้ง 3 ฉบับไปทดลองใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร จากนั้นนางานเขียนของนักเรียน มาถ่ายสำเนาพร้อมเกณฑ์การตรวจงานเขียน แล้วนำไปให้ผู้ช่วยวิจัย จำนวน 2 คน และผู้วิจัยตรวจตามเกณฑ์การตรวจงานเขียน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) ซึ่งผลการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนปรากฏว่ามีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 เท่ากับ 0.94 ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.88 และระหว่างผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 กับผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 เท่ากับ 0.82 ซึ่งถือว่ามีค่าความสอดคล้องกันระดับสูงในทุกคู่ หลังจากนั้นผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของการตรวจการเขียนของผู้ตรวจแต่ละคน (Intra-rater Reliability) ได้แก่ ความเที่ยงในการตรวจการเขียนของผู้วิจัยเองและของผู้ช่วยวิจัย โดยนางานเขียนที่ได้จากการวัดเดิม มาทำการตรวจอีกครั้ง โดยเว้นระยะเวลาประมาณ 1 สัปดาห์จากการตรวจครั้งแรก นำคะแนนที่ได้จากการตรวจการเขียนทั้ง 2 ครั้งของผู้วิจัย และของผู้ช่วยวิจัยมาหาค่าความเที่ยงในการตรวจการเขียนโดยใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) พบว่าค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของ ผู้วิจัยอยู่ในระดับ .95 ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 อยู่ในระดับ .91 และผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 อยู่ในระดับ .85 ซึ่งถือว่ามีค่าความเที่ยงในการตรวจอยู่ในระดับสูง

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเอง โดยกลุ่มทดลองสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E กลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีสอนแบบปกติ โดยผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบ ทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้าน การพูด และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนก่อนสอน แล้วจัดการเรียนการ

สอนสัปดาห์ละ 2 คาบ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนระหว่างการสอน ในสัปดาห์ที่ 4 และวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนหลังการสอนเมื่อจัดการเรียนการสอนเสร็จสิ้นแล้ว และนำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของทั้งสองกลุ่มมาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ก่อน การสอน ระหว่างการ สอนและหลังการ สอน และเพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดหลัง ทดลอง สูงกว่าก่อน ทดลอง และระหว่าง ทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนหลัง ทดลอง สูงกว่าก่อนทดลอง และระหว่างทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ด้านความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด

นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E มีคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดหลังได้รับการสอนสูงกว่าก่อน ทดลองและระหว่างทดลอง และสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักเรียนดีขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งอาจเป็นไปด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอน 7E เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาไทยด้านการพูดในชั้นการสอนต่างๆของกระบวนการเรียนรู้ ขั้นการสอนของรูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่ช่วยพัฒนาความสามารถทางด้านการพูดนั้นได้แก่ ขั้นสร้างความสนใจ ขั้นสำรวจค้นหา และขั้นอธิบายและลงข้อสรุป ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะร่วมกันกำหนดประเด็นที่จะศึกษา คาดคะเนคำตอบประเด็นที่ตั้งไว้ ศึกษาค้นคว้าหาคำตอบประเด็นที่ตั้งไว้ ลงมือค้นคว้าข้อมูลตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้ นำคำตอบที่ได้จากการคาดคะเนกับคำตอบที่ได้จากการค้นคว้ามามีวิเคราะห์ อภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อหาข้อสรุปของกลุ่ม และนำเสนอข้อสรุปของกลุ่ม จากกิจกรรมดังที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าในแต่ละขั้นการสอนนั้นผู้เรียนจะได้ฝึกฝนการใช้ภาษาไทยด้านการพูดอยู่อย่างสม่ำเสมอ ทั้งการพูดกันภายในกลุ่มตลอดจนการออกมาพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน สอดคล้องกับสนิท ตั้งทวี (2531:18) ที่กล่าวว่า ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้วยการพูดอยู่เสมอ ผู้เรียนจะเกิด

ความกล้า กล้าที่จะพูด กล้าที่จะถาม กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น และกล้าที่จะแสดงตัวต่อที่
 ชุมชนอย่างมั่นใจ โดยธรรมชาติของเด็กวัยรุ่น เขาอยากที่จะแสดงตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคมอยู่
 แล้ว ถ้าครูได้หา ทางส่งเสริมสนับสนุนด้วยการจัดให้มีกิจกรรมการพูดอยู่เสมอๆ วิธีนี้นอกจากจะ
 เป็นไปตามหลักจิตวิทยาวัยรุ่นแล้ว ยังได้ชื่อว่าเป็นกา รส่งเสริมสมรรถภาพในการใช้ภาษา ทำให้
 ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข และต รงกับความต้องการที่จะนำไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ในระหว่าง
 การทดลอง ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนกล้าพูด กล้าแสดงออกมากขึ้นทั้งภายในกลุ่มย่อย และหน้าชั้นเรียน
 สอดคล้องกับที่ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การเรียนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนไม่รู้สึกกลัวที่จะพูด
 หรือแสดงความคิดเห็น เพราะได้มีโอกาสพูดอยู่บ่อยครั้งทั้งภายในกลุ่มและหน้าชั้นเรียน และยังได้
 นำความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้อีกด้วย

2. การสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และ
 สร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการใช้ทักษะทางภาษาครบทุกทักษะ ซึ่งการเรียนภาษาโดยผู้เรียนได้
 เรียนรู้ทุกทักษะไปพร้อมๆ กันจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี ส่งผลให้ผู้เรียนมี
 ความสามารถในการพูดที่ดีขึ้นได้ ดังที่ศศิวรรณ พชรพรรณพงษ์ (2548: 189) กล่าวว่า “ในการ
 จัดการเรียนการสอนครูไม่ควรแยกการสอนแต่ละทักษะเนื่องจากในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อ
 การสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะรวมกัน” สอดคล้องกับ อัลเลน และ เพียร์ซมา (Allen & Piersma
 อ้างถึงใน หรรษา นิลวิเชียร, 2544: 10-12) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการเรียน
 โดยรวมมากกว่าการฝึกทักษะย่อย การเรียนการสอนควรเน้นความหมายและกระบวนการสื่อสาร
 เด็ก ๆ ควรได้ฝึกและขยายความรู้ในสถานการณ์ที่บูรณาการทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน สอดคล้อง
 กับสุจริต เพียรชอบ (2538 : 123) ที่กล่าวถึงการสอนพูดว่า ครูควรจะตระหนักไว้ด้วยว่า ไม่ว่าจะ
 เป็นการพูดในรูปแบบใดควรสอน ให้สัมพันธ์กับทักษะอื่นๆด้วย และสอดคล้องกับ สมถวิล
 วิเศษสมบัติ (2528: 66) และสนิท ตั้งทวี (2531: 17) ที่ว่าการสอนการพูดนั้นควรสอนให้สัมพันธ์
 กับทักษะอื่นๆ ด้วย

3. การสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีลักษณะ
 การเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นกระบวนการกลุ่ม ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับที่ ศุภวรรณ เล็กวิไล
 (2539: 78) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม
 เล็กๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือซึ่ง

กันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้นักเรียนได้รับความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งการสอนลักษณะนี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเนื้อหาต่างๆ ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาญณรงค์ อินทรประเสริฐ (2536: 58) อนุสรณ์ สุชาติานนท์ (2537: 89) ที่แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยทำให้การเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้น ทั้งนี้การสอนพูด โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ปรากฏลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือเช่นนี้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้นและทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดพัฒนาขึ้นด้วย

ในขณะที่เกี่ยวกับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ซึ่งมีลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่เน้นกระบวนการกลุ่มยังแสดงให้เห็นถึงการ มีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนระหว่างการทำกิจกรรมกลุ่ม ทั้งระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนในกิจกรรมต่างๆ ของชั้นสอนของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ 7E ซึ่งเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว และสามารถพัฒนาความสามารถในการพูด สอดคล้องกับ สุวรรณ ใสภณ (อ้างถึงใน วรรณอุบล อภิไชย, 2544: 78) ที่อธิบายไว้ว่า ระหว่างการเรียนการสอนผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสนทนากับเพื่อน การอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ การถามและตอบคำถามระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การฟังเพื่อนนำเสนอผลงาน รวมถึงการฟังคำอธิบายหรือคำชี้แจงจากครูผู้สอน ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทักษะการพูดอย่างไม่รู้ตัว ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้โดยปราศจากความกังวล

4. การสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผ่านการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่มและภายในห้องเรียน การอภิปรายช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้การพูดเป็นประจำซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดทักษะและช่วยให้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของผู้เรียนเกิดการพัฒนา ดังที่ สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528: 66) ได้กล่าวว่า “การฝึกอภิปรายช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นทำให้พูดคล่องแคล่ว รอบคอบ ต้องคิดก่อนที่จะพูดได้แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ” และสุจริต เพียรชอบ (2538 : 128) ได้เน้นย้ำถึงกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดไว้ว่า “ผู้เรียนควรฝึกการพูด

อย่างมีเหตุผล การพูดที่มีเหตุผลนั้นย่อมมีน้ำหนัก น่าฟัง น่าเชื่อถือ ครูอาจทำได้ด้วยการให้เด็ก อภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนที่กำลังเรียนอยู่ การซักและตอบคำถามระหว่างครูกับ ผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกันเองก็ควรใช้เหตุผลประกอบ ” สอดคล้องกับ สมพร มั่นตะสูตร (2526: 128-129) ที่เสนอแนะกิจกรรมเกี่ยวกับการเพิ่มทักษะการพูดไว้ว่า “ควรจัด กิจกรรมการพูดในสถานการณ์จริงในห้องเรียนเสมอ เช่น การอภิปราย การประชุม ให้สังเกต การพูดของผู้อื่นทั้งในด้านการใช้คำ การเรียงลำดับคำ การแสดงบุคลิกที่ าททางประกอบการพูด การฝึกทักษะควรทำเป็นกลุ่มก่อนรายบุคคล เพราะในการฝึกพูดนั้นผู้เรียนที่ไม่ชำนาญการพูดจะ เป็นผู้ฟังที่ดีในระยะเริ่มแรก และหลังจากนั้นจะเริ่มเห็นว่ามิใช่เป็นเรื่องใหญ่ยากนักที่จะพูดด้วย ตนเอง”

5. การสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการจัดกิจกรรมที่ ยึดผู้เรียนเป็น ศูนย์กลาง ดังนั้นครูจึงต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ในการจัดการ เรียนการสอนพูด นั้นโดยปกติผู้สอนจะเป็นผู้บอกความหมาย ลักษณะ และหลักเกณฑ์การพูด ต่างๆให้แก่ผู้เรียน แต่ในการ จัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ การเรียนการสอน 7E นี้ ผู้สอนจะ เปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกทำหน้าที่เตรียมสื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้และ อำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียนระหว่างทำกิจกรรม และคอยให้คำแนะนำผู้เรียนเมื่อผู้เรียนเจอ ปัญหาเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปจนครบ 7 ขั้นตอน ซึ่งการเปลี่ยนบทบาทของ ผู้สอนนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างเต็มที่ ซึ่งส่งผล ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดขึ้นได้ ดังที่ พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2548 : 27) ได้อธิบายว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้น ครูต้องเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้ อำนวยความสะดวก (Facilitator) คือเป็นผู้จัดประสบการณ์รวมทั้งสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้ ผู้เรียนใช้เป็นแนวทางสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนมีบทบาทคือ 1) เป็นผู้นำเสนอ 2) เป็น ผู้สังเกต 3) เป็นผู้ถาม 4) เป็นผู้ให้การเสริมแรง 5) เป็นผู้แนะนำ 6) เป็นผู้สะท้อนความคิด 7) เป็นผู้จัดบรรยากาศ 8) เป็นผู้จัดระเบียบ 9) เป็นผู้แนะแนว 10) เป็นผู้ประเมิน 11) เป็นผู้ให้คำ ชื่นชม 12) เป็นผู้กำกับ สอดคล้องกับที่กมลพร บัณฑิตยานนท์ (2546 : 288 - 289) ที่ได้อธิบายว่า บทบาทใหม่ของคุณครู คือ เป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองให้ถึงศักยภาพสูงสุดของ แต่ละบุคคล ครูจึงเป็นผู้วางแผนและจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างหลากหลายให้แก่ผู้เรียนทั้ง เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม โดยคำนึงถึงความแตกต่าง าระหว่างบุคคล สร้างบรรยากาศและ

สิ่งแวดล้อมที่สามารถปลูกเร้าและเสริมแรงให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้เกิดความเข้าใจ และสามารถค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง จากการปฏิบัติจริงโดยผ่านกระบวนการต่างๆเป็นต้นว่า กระบวนการสืบค้นหาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ฯลฯ โดยมีครูเป็นที่ปรึกษาให้คำชี้แนะ สอดคล้องกับ บันลือ พฤกษ์วัน (2535 : 7-8) ที่กล่าวว่าให้อิสระในการทำงานแก่เด็กที่จะทำ จะคิด และรู้จักใช้ความยืดหยุ่นทั้งการใช้เวลาและระเบียบหรือรูปแบบที่มักเคยกำหนดงานให้น้อยลง ควรให้อิสระแก่ผู้เรียน กระตุ้น ชี้แนะให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นสร้างความปลอดภัยใหม่และส่งเสริมการแสดงออกอย่างกว้างขวาง สอดคล้องกับ พรณี ช. เจนจิต (2545: 89) และ อารี พันธุ์มณี (2546: 56) ที่ได้กล่าวว่าการสอนของครูที่มีประสิทธิภาพนั้น คือ การสอนที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้นอกชั้นเรียนได้ และ กุลวดี ไชยศิริธัญญา (2441: 89) กล่าวว่าพฤติกรรมการสอนของครูมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน สอดคล้องกับกาญจนา ปราบพาล (2530: 95) ที่กล่าวว่าบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ไม่เคร่งครัดจนเกินไป อันส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนโดยปราศจากความวิตกกังวล ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างสนุกสนานและเป็นกันเองกับเพื่อน ๆ และผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก มั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งผู้สอนมีหน้าที่คอยกระตุ้นและให้กำลังใจแก่ ผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนเคารพและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน และ สอดคล้องกับวิจัยของ กนกวรรณ คงอภิรักษ์ (2548: 143-145) ที่กล่าวว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ การเรียนการสอน 7E ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณได้รับการประโยชน์จากการเรียน ช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ รู้จักตั้งคำถาม พยายามหาคำตอบของปัญหา ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจบทเรียนและเกิดความร่วมมือในการทำงานมากยิ่งขึ้น เนื่องจากครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตั้งข้อสังเกต คิดและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครู เป็นผู้ให้คำปรึกษา และทำให้ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการเรียน เนื่องจากครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการจัดการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนและมีความเข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สังเกตเห็นพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียนนี้ ระหว่างการทดลองสอนพบว่า การให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือค้นคว้าหาและสรุปความรู้ด้วยตนเองช่วยทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น และในการวิเคราะห์ อภิปรายคำตอบที่ได้มาเพื่อหาข้อสรุปนั้น ผู้เรียนได้มีโอกาสพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันอย่างสม่ำเสมอ ช่วยทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและกล้าที่จะพูดต่อหน้าผู้อื่นมากยิ่งขึ้น

6. กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นที่ 1 คือ ขั้นทบทวนความรู้ (Elicit) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมออกมาโดยการใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน แล้วให้ผู้เรียนเขียนตอบลงในกระดาษโดยที่ผู้สอนจะไม่เฉลยว่าคำตอบนั้นถูกหรือผิด จากกิจกรรมนี้ผู้เรียนจะสามารถตรวจสอบความรู้ของตนเองที่มีอยู่และดึงความรู้ขึ้นมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่กำลังจะได้เรียนรู้ ส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฮัสเสิร์ด (Hassard cited in Hemmerich et al., 1994: 16) ที่ว่า การทบทวนความรู้เดิม ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนหรือขยายโครงสร้างความรู้ ซึ่งเกิดจากผู้เรียนได้เชื่อมโยงมโนทัศน์ใหม่ เข้ากับความรู้อันเดิมที่มีอยู่ และสอดคล้องกับ สมพร มั่นตะสูตร (2526: 50) ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาไทยที่ได้กล่าวถึง การทบทวนความรู้ก่อนการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ว่า ก่อนที่จะเริ่มการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องสำรวจความสามารถทางภาษาของผู้เรียนก่อน เพราะการสอนการเขียนย่อมเป็นไปเพื่อเพิ่มทักษะทางภาษา การเรียนการสอนจึงควรเริ่มจากพื้นฐานที่ผู้เรียนมีอยู่จริง สอดคล้องกับ แฮนเดอร์สัน (Henderson, 1993: 4-5) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนความรู้ เดิมสรุปได้ว่า การทบทวนความรู้เดิมโดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นจะทำให้ผู้เรียนลงข้อสรุปกลายเป็นความรู้เดิมเดียวกันได้ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีประสบการณ์และความรู้เดิมที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ผู้เรียนจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับเรื่องที่จะเรียน แล้วเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ โดยใช้ความรู้เดิมเป็นแนวทาง ดังนั้นการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนจึงน่าจะเป็นส่วนสำคัญ อย่างหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ผู้สอนสังเกตเห็นได้ในระหว่างการทดลองว่า ผู้เรียนจะให้ความสนใจต่อคำถามของผู้สอนและพยายามรวบรวมความรู้เดิมเพื่อเขียนตอบแล้วนำคำตอบไปแลกเปลี่ยนกับเพื่อนที่นั่งข้างๆ โดยที่ผู้สอนไม่เฉลยคำตอบ ซึ่งพฤติกรรมของผู้เรียนจากการทำกิจกรรมนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้ดึงความรู้เดิมออกมาใช้ในการเรียนรู้ และกำลังเกิดความไม่สมดุลทางความคิดว่าสิ่งที่ตัวเองคิดนั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากรู้ อยากเรียนในเรื่องที่กำลังเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การที่ผู้เรียนแต่ละคนนำความรู้ เดิมไปพูดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ก็ยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดอีกด้วย ดังนั้น การทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนจึงน่าจะเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้

2. ด้านความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

ผู้เรียนในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองและระหว่างทดลอง และสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอน ด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E ทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนดีขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งอาจเป็นไปด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอน 7E เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้การเขียนในชั้นการสอนต่างๆ ของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ ในขั้นดึงความรู้เดิม (Elicit) หลังจากที่ครูใช้คำถามเพื่อดึงความรู้เดิมของผู้เรียนออกมาแล้ว ครูก็เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเขียนตอบลงในกระดาษแล้วแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนในกลุ่ม และในขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) หลังจากที่ผู้เรียนวิเคราะห์และอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้เพื่อหาข้อสรุปของกลุ่มแล้ว ผู้เรียนก็จะต้องนำข้อสรุปของกลุ่มเขียนบันทึกลงในใบงาน "ข้อสรุปของกลุ่ม" การที่ผู้เรียนจะเขียนข้อสรุปของกลุ่มออกมาได้นั้น ผู้เรียนต้องใช้ ทักษะหลายอย่างทั้งการคิด การพูด การฟัง และการเขียน เพราะผู้เรียนต้องนำข้อสรุปของกลุ่มบันทึกลงในใบงาน "ข้อสรุปของกลุ่ม" ทุกครั้งของการจัดการเรียนการสอน และจากการที่ผู้เรียนต้องเขียนข้อสรุปของกลุ่มทุกครั้งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถ ในการใช้ภาษาไทยด้านเขียนได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552: 17-19) ได้กล่าวถึง หลักการพัฒนาทักษะการเขียนว่า ทักษะการเขียนเกิดจากการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและจะต้องทำอย่างมีระบบ ดังนั้นถ้าได้เขียนบ่อยๆ ก็จะทำให้เกิดพัฒนาการที่ดีในการเขียน และสอดคล้องกับประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2518: 41) ที่กล่าวถึงการฝึกเขียนไว้ว่า การที่จะทำให้เขียนได้ดีต้องฝึกเขียนบ่อยๆ เพราะการเขียนเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอๆ ดังนั้นถ้าเขียนบ่อยๆ ก็จะทำให้เกิดพัฒนาการที่ดีในการเขียน และสอดคล้องกับผลวิจัยของวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528: 57) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องและให้ผู้เรียนฝึกฝนสม่ำเสมอ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการที่ผู้เรียนได้มีโอกาสเขียนอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาเรียนช่วยให้ผู้เรียนฝึก ทักษะการเขียนสื่อ

ความและเรียบเรียงประโยคได้ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับที่ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นว่า การเรียนการสอนด้วยรูปแบบ 7E ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนในแต่ละขั้นการสอน เช่น เขียนตอบคำถามสั้นๆ ในชั้น ทบทวนความรู้เดิม เขียนคาดคะเนคำตอบในขั้นสร้างความสนใจ เขียนข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าหาคำตอบในขั้นค้นคว้าหาคำตอบ เขียนสรุปความรู้จากการวิเคราะห์ อภิปรายในขั้นลงข้อสรุป และอธิบาย ตลอดจนนำความรู้หลักการเขียนมาใช้เขียนในขั้นขยายความและขั้นต่อยอดความรู้

2. การสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการใช้ทักษะทางภาษาครบทุกทักษะ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ข้างต้น ซึ่งการเรียนภาษาโดยผู้เรียนได้เรียนรู้ทุกทักษะไปพร้อมๆ กันจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี จึงส่งผลให้สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนให้ดีขึ้นได้เช่นเดียวกับความสามารถในการใช้ภาษาไทย ด้านการพูดที่ได้กล่าวมาแล้ว สอดคล้องกับ ฮักกีและคนอื่นๆ (Hughey et al.)1983: 38-42) ที่กล่าวว่าควรสอนทักษะการพูดและทักษะการเขียนในเวลาเดียวกัน ทั้งนี้เพราะ ทักษะการพูดและทักษะการเขียนเสริมแรงซึ่งกันและกัน และดวงใจไทยอุบุญ (2552: 17-18) ยังได้กล่าวอีกว่า การเขียนเป็นการใช้ภาษาซึ่งต้องอาศัยการสั่งสมความรู้ความคิดจากการอ่านและการฟัง ถ้าฟังมากอ่านมากจะทำให้ผู้เขียนมีความรู้ เกิดความคิดกว้างไกล สามารถนำไปใช้ในการเขียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1993: 87) กล่าวว่าทักษะทั้ง 4 และมีความสัมพันธ์กันสอดคล้องกับ โซซา (Souza, 2001: 46) ที่อธิบายว่าในการใช้ภาษา ผู้เรียนต้องใช้ความรู้ทางภาษาที่เกิดจากการฟังที่เข้าใจความหมาย การอ่านที่เข้าใจความหมาย และพูดสื่อถ่ายทอดความเข้าใจนั้น หรือเขียนให้ผู้อื่นอ่านเข้าใจได้

3. การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการจัดกิจกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นครูจึงต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนมาเป็นผู้อำนวยความสะดวก ดังที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งจากการเปลี่ยนบทบาทของผู้สอนนี้ จะส่งผลให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการเขียน มากขึ้น สอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ (2538:96) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางว่า สร้างบรรยากาศในการเรียนให้เกิดความเป็นกันเอง และทำให้ผู้เรียนมองเห็นโอกาสในความสำเร็จของการเรียน พยายามส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเสรี สอดคล้องกับวรรณิ โสมประยูร (2539 : 171) ที่กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศในการสอนเขียนเด็กจะเขียนได้ดีจะต้องอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้รู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ เป็นตัวของ

ตัวเอง มีอิสระ และมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อนและครู ดังนั้นการสอนเขียนครูจะต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาทักษะการเขียนไปด้วยพร้อม ๆ กัน และสอดคล้องกับวิจัยของ กนกวรรณ คงอภิรักษ์ (2548: 143-145) ที่กล่าวว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าคุณได้ประโยชน์จากการเรียน ช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ รู้จักตั้งคำถาม พยายามหาคำตอบของปัญหา ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ บทเรียนและเกิดความร่วมมือในการทำงานมากยิ่งขึ้น เนื่องจากครูเปิดโอกาสให้ผู้เรียนตั้งข้อสังเกต คิดและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา และทำให้ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการเรียน เนื่องจากครูเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการจัดการสอน ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนและมีความเข้าใจบทเรียนมากยิ่งขึ้น

4. กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นที่ 3 ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) และ ขั้นที่ 4 คือ ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) นั้น ผู้เรียนได้เป็นผู้ปฏิบัติและสร้างความรู้ด้วยตนเอง ตั้งแต่การกำหนดเรื่องที่ต้องการศึกษา การตั้งสมมติฐาน การศึกษาค้นคว้า การวิเคราะห์ อภิปราย และการลงข้อสรุป กิจกรรมดังที่กล่าว มาเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มาร์ติน (Martin, 1994: 43) ที่สรุปว่า การสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเองช่วยทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น การจัดการเรียนการสอนในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนด้วยตนเอง แล้วนำมาหาข้อสรุปร่วมกัน ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและเข้าใจรูปแบบและหลักเกณฑ์การเขียนต่างๆ แล้วจึงนำหลักเกณฑ์เหล่านั้นไปใช้ปฏิบัติจริง ขั้นขยายความรู้และขั้น ต่อยอดความรู้ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างลุ่มลึกมากขึ้น เนื่องจากได้มีโอกาสนำหลักเกณฑ์ต่างๆที่เรียนมาไปปฏิบัติจริง สอดคล้องกับ สนิท ตั้งทวี (2531: 39) ที่ว่าการสอนเขียนนั้น ครูไม่ควรมุ่งเน้นแต่จะให้กฎเกณฑ์หรือทฤษฎีควรจะให้มีการปฏิบัติจริงทำ จริง ให้ได้รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น ดังนั้นการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนจึงช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้

5. กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นที่ 3 คือ ขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ผู้เรียนแต่ละกลุ่มได้เรียนรู้และสร้างความรู้ด้วยตนเองผ่านการอ่าน โดยมีกิจกรรมดังนี้คือ หลังจากที่ผู้เรียนได้ร่วมกันวางแผนเพื่อค้นคว้าหาคำตอบประเด็นที่กำหนดไว้ในตอนต้น ผู้เรียนก็จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย ทั้งจากการศึกษาจากแฟ้มข้อมูลที่ครูได้จัดเตรียมไว้ให้ ค้นคว้า

หาข้อมูลจาก กห้องสมุด และค้นคว้าหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ในการศึกษาค้นคว้าในทุกๆ วิธีการนั้นผู้เรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทักษะการอ่านในการค้นคว้าหาคำตอบ และความสามารถในการอ่านก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของสนิท สัตโยภาส (2545: 46) ที่กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านที่มีต่อการเขียนว่า การเขียนได้ดีนั้นเป็นผลมาจากการอ่านมาก จึงมีประสบการณ์กว้างขวางทำให้เขียนดีขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลัดดา เจริญศิลป์พานิช (2536: 104) ดารณี สมบูรณ์อนุกุล (2539: 117) สิริชัย เขียมสะอาด (2541: 73) และเพ็ญยุพา สุขเอม (2550: 76) ที่กล่าวว่าความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของผู้เรียน ดังนั้นการเรียนรู้ในชั้นสำรวจค้นหาจึงช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นได้

6. กิจกรรมการเรียนการสอนในขั้นที่ 1 คือ ขั้นทบทวนความรู้ (Elicit) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนดึงความรู้เดิมออกมาโดยการใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน แล้วให้ผู้เรียนเขียนตอบลงในกระดาษโดยที่ผู้สอนจะไม่เฉลยว่าคำตอบนั้นถูกหรือผิด ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งจะส่งผลการพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เรียนมากขึ้น ดังที่ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 32) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการทบทวนความรู้ไว้ว่า การทบทวนความรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความรู้ของตนเองที่มีอยู่และดึงความรู้นั้นมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่กำลังจะได้เรียนรู้ส่งผล ให้ผู้เรียนเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฮาสเสิร์ด (Hassard cited in Hemmerich et al., 1994: 16) ที่สรุปได้ว่าการทบทวนความรู้เดิม ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนหรือขยายโครงสร้างความรู้ ซึ่งเกิดจากผู้เรียนได้เชื่อมโยงมโนทัศน์ใหม่เข้ากับความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ และในการจัดการสอนเขียนซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนภาษานั้น สมพร มั่นตะสูตร (2526: 50) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาไทยได้กล่าวถึง การทบทวนความรู้ก่อน การเรียนการสอนภาษาไว้ว่า ก่อนที่จะเริ่มการเรียนการสอนผู้สอนจำเป็นที่จะต้องสำรวจความสามารถทางภาษาของผู้เรียนก่อน เพราะการเรียนการสอนย่อมเป็นไปเพื่อเพิ่มทักษะทางภาษา การเรียนการสอนจึงควรเริ่มจากพื้นฐานที่ผู้เรียนมี

อยู่จริง ดังนั้น การทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียนจึงน่าจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของผู้เรียนได้

7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้นำความรู้จากการค้นคว้า ด้วยตนเองและขยายความรู้โดยการฝึกปฏิบัติแล้วมาต่อยอดโดยการนำหลักการเขียนมาใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปจากขั้นขยายความรู้ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้เรียนรู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ที่มีบริบทต่างไปจากสถานการณ์เดิมที่ได้เรียนรู้ครั้งแรก สอดคล้องกับ ไอเซนคราฟท์ (Eisenkraft, 2003: 35) ที่ได้กล่าวถึงการสอนด้วย รูปแบบการเรียนการสอน 7E ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) โดยการนำความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงและแก้ปัญหาสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนมีความคงทนและยาวนาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นให้ครูให้ความสำคัญกับผู้เรียนในการฝึกการถ่ายโยงความรู้ และสอดคล้องกับวิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า (2548: 41) ได้กล่าวว่า แนวคิดการต่อยอดความรู้เป็นการนำนัยทั่วไปที่ได้เรียนรู้แล้วไปใช้ในสถานการณ์ที่มีบริบทต่างไป จากสถานการณ์เดิมที่ได้เรียนรู้ครั้งแรก การถ่ายโยงจะมีประโยชน์ต่อผู้เรียนในการเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่บริบทใหม่ได้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีการต่อยอดความรู้ซึ่งอาจทำได้ด้วยวิธีการต่างๆ เพราะการถ่ายโยงเป็นหัวใจและเป็นส่วนสำคัญของการแก้ไขปัญหา การคิดสร้างสรรค์ และกระบวนการทางความคิดในขั้นสูงอื่นๆ ทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุนความสำคัญของกิจกรรมในขั้นการต่อยอดความรู้ว่า เป็นกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนต้องนำความรู้ที่เรียนมาปฏิบัติในบริบทที่แตกต่างออกไปซึ่งมีความยาก แต่ก็ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาและสามารถนำไปใช้ในบริบทที่แตกต่างได้ดียิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลทั้งหมดข้างต้น จึงกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสูงกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติ

5.3 ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

3.1.1 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E เป็นการจัดกิจกรรมกลุ่ม ดังนั้นในขณะที่ทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้สอนควรเดินกำกับดูแลผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้นักเรียนได้ซักถามข้อสงสัยและเป็นการตรวจสอบพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

3.1.2 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ควรจัดติดต่อกัน 2 คาบเรียน เพื่อให้การดำเนินการมีความต่อเนื่อง

3.1.3 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E กับ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ยังคงมีความเป็นเด็กสูง ผู้สอนจึงควรควบคุมเวลา การจัดกิจกรรมในแต่ละชั้นให้เหมาะสม และควรส่งสัญญาณเตือนนักเรียนทุกครั้งก่อนหมดเวลา ในแต่ละชั้นการสอน เพื่อให้ นักเรียนสามารถทำกิจกรรมแต่ละชั้นได้ทันตามกำหนดเวลา

3.1.4 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ในขั้นสำรวจค้นหา (Explore) ครูสามารถให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมโดยการเตรียมเนื้อหา มาเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการค้นคว้าหาข้อมูล

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

5.4.1 ควรนำการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระอื่นๆ เช่น กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เป็นต้น

5.4.2 ควรศึกษาการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยในระดับชั้นอื่นๆ

5.4.3 ควรศึกษาการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคงทนในการเรียนรู้ เจตคติต่อการเรียน เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมล โพธิเย็น. 2547. **รูปแบบการพัฒนาความคิดอย่างเป็นระบบเพื่อสร้างเสริมความสามารถด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีโดยใช้แนวคิดทฤษฎีไตรอาร์ชิกและวิธีการแบบสแกฟโฟลด์**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาจิตวิทยาการ ศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลพร บัณฑิตยานนท์. 2546. จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 สู่บทบาทของครูในมิติใหม่. **แนวคิดและแนวปฏิบัติสำหรับครูเพื่อรองรับเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครู**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กำชัย ทองหล่อ. 2545. **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- กฤษณา รักรัษมี. 2533. **หนังสือภาษาไทย : ทักษะสื่อสาร 2:รายวิชา ท503-ท504 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ม.5)**.กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน , สำนักงาน . 2552. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- จันทิมา พรหมโชติกุล . 2530. **วาทกรรม**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือและงานส่งเสริมวิจัยและตำรา กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จิตต์นิภา ศรีไสย . 2545. **แนวทางใหม่สำหรับครูวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา** 1. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินดา งามสุทธิ. 2549. **ศิลปะการพูด**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- เฉลียว เพชรแก้ว. 2543. การใช้ภาพสร้างสถานการณ์ในการสอนการเขียน . **วารสารวิชาการ** 3 (เมษายน 2543): 28 - 31.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ . 2541. การสอนหลักภาษาไทยอย่างไรไม่น่าเบื่อ . **วารสารวิชาการ** 1 (พฤศจิกายน 2541): 14-19.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ . 2552. **ทักษะการเขียนภาษาไทย** . กรุงเทพ มหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ดารณี สมบูรณ์อนุกุล. 2539. **ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะไวยากรณ์และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เด่นดาว ชลวิทย์ 2543. **ผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการสามวิธีที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยและเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. 2532. **การพัฒนาสมรรถภาพการเขียนในมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เอกสารการสอนชุดวิชาการใช้ภาษาไทย หน่วยที่ 9-15. พิมพ์ครั้งที่ 9. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.**
- ทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), สถาบัน. 2552. **ค่าสถิติพื้นฐานผลการทดสอบ O-NET ม.3 วิชาภาษาไทย ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2551**. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.niets.or.th/> [2552, พฤศจิกายน 20]
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. 2535. **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. 2542. **การสอนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทิตนา เขมมณี และคณะ. 2544. **วิทยาการด้านการคิด**. กรุงเทพมหานคร: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์ จำกัด.
- ทิตนา เขมมณี. 2550. **ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธรรมโชติ เอียววัฒน์. 2551. **ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมที่มีต่อการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ. วิชาการศึกษาศาสตร์ 9 (มกราคม-มิถุนายน 2551): 91.**
- นิตยา กาญจนะวรรณ, เสาวลักษณ์ อนันตศาสน์ และทิพย์สุนทร อนันบุตร. 2546. **ลักษณะและการใช้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บัญญัติ ยงยวน. 2551. **การส่งเสริมพัฒนาการเด็กในบริบทความหลากหลายทางวัฒนธรรม**. สถาบันแห่งชาติเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2544. **ภาษาไทย-วิชาที่ถูกลืม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สยาม.

- ประภาศรี สีหอำไพ. 2524. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ประสงค์ ราชณสุข. 2530. **การพูดเพื่อประสิทธิผล**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือ มศว.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2521. **หลักภาษาและการใช้หลักภาษา**. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปรัชญา อากาศกุลและการอุจน์ รัตนแสนวงษ์. 2541. **ศิลปการใช้ภาษา การพูด การเขียน**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ปรีชา หิรัญประดิษฐ์. 2532. **การใช้ภาษาไทยในวงราชการ**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- พฤษภ ไปร่งสำโรง. 2549. **ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ในวิชาฟิสิกส์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงเล็ก อุตตระ. 2539. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. 2544. **การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคของเคแกน**. พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์และคณะ. **การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน 2**. กรุงเทพมหานคร : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. 2548. **ทักษะ 5C เพื่อพัฒนาหน่วยการเรียนรู้**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสมัย อัมไพพันธุ์ . 2537. **เอกสารประกอบการสอนวิชาวาทกรรม**. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- พิสิทธิ์ ภาชี. 2551. **การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความ มติวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากการใช้กิจกรรมการเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น (7E) [ออนไลน์]**. แหล่งที่มา: <http://kroo.ipst.ac.th/teacher/result/result.php?mem=read&nid=1798> [2553, มกราคม 15]
- ไพบุลย์ ดวงจันทร์ . 2542. **การใช้ภาษา**. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- รสริน วรธนะภัก . 2531. **ระดับความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น** . วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต , ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชนี้ ศรีไพรวรรณ. 2520. การสอนเรียงความ. **ประชาศึกษา**. 28 (มกราคม 2520): 20
- รุจภา ประถมวงษ์. 2551. **การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ชั้นพื้นฐาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้น (5E) กับจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น(7E)**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาการศึกษาและการสอน (ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ลักษณะ สตะเวทิน. 2537. **หลักการพูด**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- วรรณิ โสมประยูร. 2539. **การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา** . กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- วัฒน์ บุญจับ . 2541. **ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา** . กรุงเทพมหานคร : กองวรรณกรรมและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.
- วัฒนา บั๊นงา. 2540. **ผลของการสอนโดยใช้วิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลลภา เทพหัสติน ฌ อยุธยา. 2526. **รายงานการวิจัยการวัดความสามารถทางการเขียนระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา โกวิทยา . 2525. **การประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ** . กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร อาวะกุล. 2527. **เพื่อการพูด การฟัง และการประชุมที่ดี** . กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า. 2548. **การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีขยายความคิดของเรเกลลูทเพื่อส่งเสริมความแม่นยำด้านเนื้อหาความรู้ ความชำนาญในการปฏิบัติงานและความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา** . วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต , สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วิรัช ลภีรัตนกุล. 2543. **วาทนิเทศและวาทศิลป์ หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคสหวรรษใหม่**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีระพล ภาวะเวช. 2550. **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยา 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรื่องการแบ่งเซลล์ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะความรู้ (7E)**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต , ภาควิชาการศึกษาและการสอน มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. 2529. **ภาษาและการสอน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สุกัญญา.
- ศิริวรรณ ฉากแก้ว. 2536. **ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริวรรณ ฉายะเกษตริน. 2547. **คุยกับหมอลำภาษา**. กรุงเทพมหานคร: ชมรมเด็ก.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. 2525. **วิธีสอนภาษาไทยมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: อักษรบัณฑิต.
- สมบัติ การจนารักพงศ์. 2545. **เทคนิคการสอนให้นักเรียนเกิดทักษะการคิด**. กรุงเทพมหานคร: อักษรอักษร.
- สมบัติ การจนารักพงศ์ และคนอื่นๆ. 2549. **เทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5E ที่เน้นพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: อักษรอักษร.
- สมปราชญ์ อัมมะพันธุ์ . 2529. **หลักการพูด**. ปัตตานี: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สมพร มั่นตะสูตร. 2536. **การสอนภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร: พีระพัฒนา.
- สวางค์ ดำเนินสวัสดิ์. 2536. **จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐาน . 2551. **ตัวชี้วัดหลักสูตรแกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุจิต บัวผัน . 2540. **การเปรียบเทียบความสามารถการเขียนสรุปความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการฟังและกิจกรรมการอ่าน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต , สาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุจิตต์ เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์ . 2538. **วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา** . กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร พลพุทธา. 2552. **ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกระบวนการสืบเสาะหาความรู้ตามวงจรการเรียนรู้แบบ 7E ในรายวิชาฟิสิกส์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532. **การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม** . กรุงเทพมหานคร : ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนน อมรวิวัฒน์. 2540. **ทำไมต้องปฏิรูปการเรียนรู้**. **วารสารครุศาสตร์** 26 (กรกฎาคม-ตุลาคม 2540): 1-6.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล . 2540. **การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้** . วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต , สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิตรา เศรษฐสมบัติกุล . 2543. **การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการเสริมและไม่ได้รับการเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้** . วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต , ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิภา ไชติช่วง . 2538. **ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการสอนภาษาไทย ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตน์วิชัย. 2536. **การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 3**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.
- หรรษา นิลวิเชียร. 2544. **กระบวนการเรียนรู้ภาษา** . **วารสารวิชาการ** 4 (พฤษภาคม 2544): 10-12.
- อนงค์ คำแสงทอง. 2550. **เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เรื่อง ไฟฟ้ากลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เจตคติต่อการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่าง การสอนวิทยาศาสตร์ตามรูปแบบสมองครบส่วน (สคส.) การสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (7E) กับการสอนปกติ**. วิทยานิพนธ์

ปริญญาามหาบัณฑิต , สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

- อรอุมา บวรศักดิ์. 2550. การเปรียบเทียบผลการเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ชั้น โดยใช้
เทคนิคการรู้คิดและการเรียนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ชั้นที่มีต่อแนวความคิด
เลือกเกี่ยวกับมโนคติพิสัย : งาน พลังงาน และโมเมนตัม และการคิดเชิง
วิพากษ์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ,
ภาควิชาการศึกษาและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัฉร วังศ์โสธร. 2538. แนวการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อำไพ บุญสร้าง . 2539. ผลของการฝึกการถอดความที่มีต่อความสามารถในการพูดและ
การเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ามหาบัณฑิต, ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดม บัวเพียร . 2533. วาทวิทยา กลยุทธ์การพูดอย่างมีประสิทธิภาพในทุกโอกาส .
กรุงเทพมหานคร: ซุปเปอร์เบรอน.
- อุปกิตศิลป์สาร, พระยา. 2544. หลักภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ภาษาอังกฤษ

- Bigge, M . L . 1982 Learning Theories for Teachers . New York: Harper and Row.
- Brown, D. 2001. Teaching by principles: An interactive approach to language pedagogy.
New York: Addison Wesley Longman.
- Byrne, Donne. 1988. Teaching Writing Skills. London: Longman Group U.K. Limited.
- Cohen, Andrew D. 1994. Assessing language ability in the classroom. 2nd ed. Boston:
Heinle & Heinle.
- Cross, D. 1991. A practical handbook of language teaching. London: Cassell.
- D' Angelo, F.J. 1980. Process and Thought in Composition. Cambridge: Mass Winthrop.
- Eisenkraft, A. 2003. Expanding the 5E model. The Science Teacher. 1 (September
2003): 32-35.
- Gagne, R.M. 1970 .The Conditions of Learning . New York: Holt , Rinehart and Winston.
- Heaton, J. B..1990. Classroom Testing. London: Longman.

- Hemmerich, H., Lim, W., and Neel, K. 1994. **Primetime!: Strategies for lifelong learning in mathematics and science in the middle and high school grades**. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Henderson, J.G. 1992. **reflective teaching: becoming and inquiring education**. New York: McGraw-Hill.
- Hughes, A. 2003. **Testing for language teachers**. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hunter, M. 1995. **Teach for transfer**. CA: Corwin.
- Ike, N. J. 1990. From brainstorming to creative essay: Teaching composition writing to large classes. **English Teaching Forum** 28 (April 1990): 41-43.
- Jacobs, H. L. 1981. **Testing ESL Composition**. Rowley: Newbury House.
- Johnson, P. 1986. Acquisition of Schema for Comprehension Communication :A Study of Reading – Writing Relationship in ESL. **RELC Journal**. 17 (July 1986): 1-3.
- Lawson, Anton E. 1995. **Science teaching and development of thinking**. Belmont California: Wadsworth.
- Llewellyn, Douglas. 2002. **Inquire within: Implementing inquiry-based science**. California: Corwin Press.
- McMahan, E., and Day, S. 1980. **The writer's Rhetoric Handbook**. NY: McGraw- Hill.
- Ronald, V. 1980. **Teaching Written English**. London: George Allen and Unwin.
- Somers, R.L. 2005. **Putting down roots in environmental literacy: A study of middle school student' participation in Louisiana sea grant's coastal roots project**. [Online] Available from: [http:// etd.lsu.edu/docs/available/etd-04142005-104733/unrestricted/ Somers_thesis.pdf](http://etd.lsu.edu/docs/available/etd-04142005-104733/unrestricted/Somers_thesis.pdf). [2006, December 12]
- Widdowson, H.G. 1987. **Teaching Language as Communication**. Oxford: Oxford University Press.

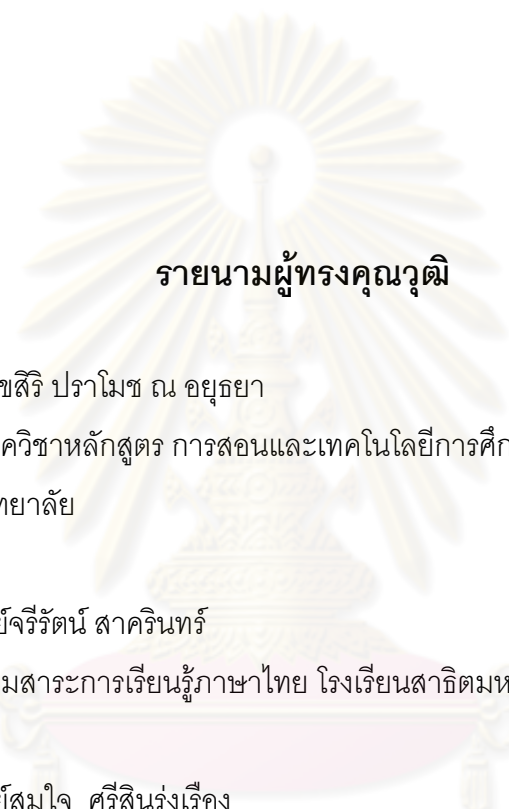
ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

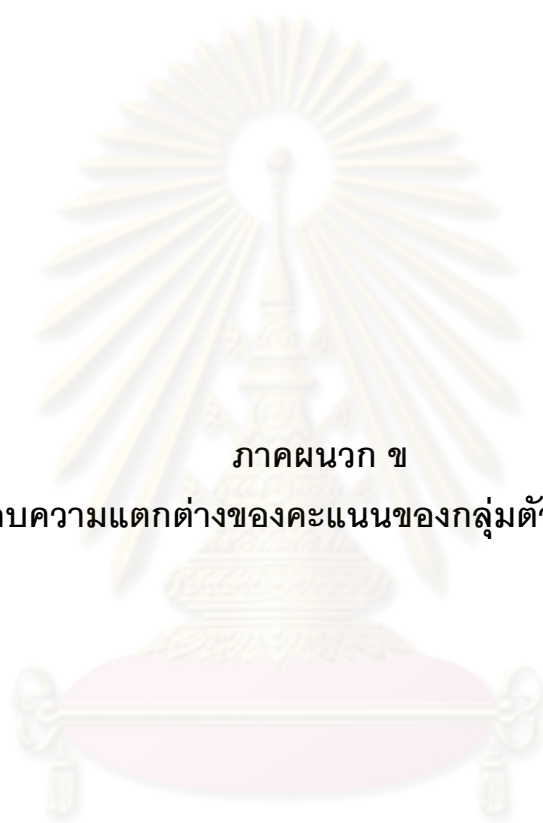

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ไชสิทธิ์ ปราโมช ณ อยุธยา
อาจารย์ประจำ ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จวีรัตน์ สาครินทร์
อาจารย์ประจำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง
อาจารย์ประจำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ผลทดสอบความแตกต่างของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ประจำ
กลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการ
พูด และคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน ของ กลุ่มตัวอย่าง
ประชากร ทั้ง 2 ห้อง

แสดงค่าความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ประจำกลางภาค
เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	F-test	Sig
ห้องเรียนที่ 1	43	18.98	.681	.41
ห้องเรียนที่ 2	43	18.60		

*p < .05

จากข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ค่าความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา
ภาษาไทย ประจำกลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้อง ไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นำค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.) ของทั้งสองห้องไป
ทดสอบค่าที (t-test) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ดังแสดงในตารางที่ 2

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ประจำ
กลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	t-test	Sig
ห้องเรียนที่ 1	43	18.98	1.115	.41
ห้องเรียนที่ 2	43	18.60		

*p < .05

จากข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ประจำ
กลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้อง ไม่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการพูดฉบับก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	t-test	Sig
ห้องเรียนที่ 1	43	16.28	.278	.781
ห้องเรียนที่ 2	43	15.99		

*p< .05

จากข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้อง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเขียนฉบับก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{x}$	t-test	Sig
ห้องเรียนที่ 1	43	17.3	.68	.416
ห้องเรียนที่ 2	43	17.79		

*p< .05

จากข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองห้อง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดและแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน

- ฉบับก่อนการเรียน
- ฉบับระหว่างการเรียน
- ฉบับหลังการเรียน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูดก่อนเรียน

วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 13-15 นาที คะแนนเต็ม 50 คะแนน

คำชี้แจง

1. ผู้ทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบดูข่าวเรื่อง“การนำช้างเข้ามาหากินในเมืองหลวง” (3 นาที)
2. ผู้ทดสอบให้เวลาแก่ผู้เข้ารับการทดสอบในการเตรียมตัวในการพูด 5 นาที
3. ผู้เข้ารับการทดสอบพูดแสดงความคิดเห็นที่มีต่อข่าว ประมาณ 3-5 นาที
4. ผู้ทดสอบให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบ จากการดูวิดีโอที่ผู้ทดสอบบันทึกไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด ระหว่างเรียน
 วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 13-15 นาที คะแนนเต็ม 50 คะแนน

คำชี้แจง

1. ผู้ทดสอบให้ผู้เข้ารับการทดสอบดูข่าว เรื่อง “การแข่งขันมอเตอร์ไซค์บนถนนใหญ่ของเด็กแว้น” (3 นาที)
2. ผู้ทดสอบให้เวลาแก่ผู้เข้ารับการทดสอบในการเตรียมตัวในการพูด 5 นาที
3. ผู้เข้ารับการทดสอบพูดแสดงความคิดเห็นที่มีต่อข่าว ประมาณ 3-5 นาที
4. ผู้ทดสอบให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบ จากการดูวีดิทัศน์ที่ผู้ทดสอบบันทึกไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด หลังเรียน

วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 11-15 นาที คะแนนเต็ม 50 คะแนน

คำชี้แจง

1. ผู้ทดสอบแจ้งหัวข้อในการพูดแสดงความคิดเห็นให้ผู้เข้ารับการทดสอบทราบ (1 นาที)
2. ผู้ทดสอบให้เวลาแก่ผู้เข้ารับการทดสอบในการเตรียมตัวในการพูด (5 นาที)
3. ผู้เข้ารับการทดสอบพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ “เด็กสมัยใหม่ทำภาษาไทยวิบัติ” (3-5 นาที)
4. ผู้ทดสอบให้คะแนนความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบ จากการดูวีดิทัศน์ที่ผู้ทดสอบบันทึกไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

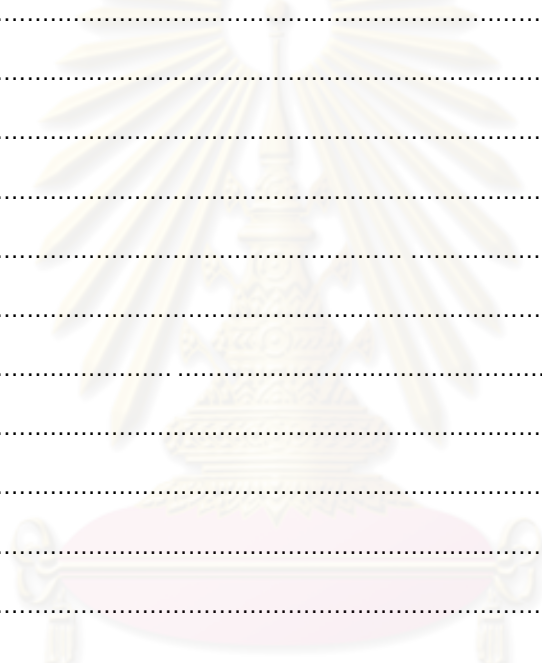

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน หลังเรียน

วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เวลา 50 นาที คะแนนเต็ม 50 คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงพรรณนาเรื่อง “เพื่อน” ความยาวไม่ต่ำกว่า 15 บรรทัด

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

คุนยวิฑยทรรพ์ยากล
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แผนการจัดการเรียนรู้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E

หน่วยการเรียนรู้ เรื่องประสบการณ์แสนสุขสนุกกับการใช้คำ

เรื่อง การเขียนบรรยายประสบการณ์

วิชา ภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1)

จำนวน 2 คาบ (100 นาที)

สอนวันที่

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายประสบการณ์ หมายถึง การเขียนบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวัน เหตุการณ์เหล่านั้นอาจเป็นได้ทั้งเหตุ การณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน แต่ข้อสำคัญก็คือ จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและประทับใจผู้เขียนมากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านฟังได้ด้วยวิธีการเขียนบรรยายประสบการณ์

มาตรฐานการเรียนรู้

ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 2.1 ม.1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์โดยระบุสาระสำคัญและรายละเอียดสนับสนุน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
2. อธิบายลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
3. อธิบายหลักการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้

4. บอกประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
5. เขียนบรรยายประสบการณ์ได้

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์
2. ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์
3. หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์
4. ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์

กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicit) (5 นาที)

- 1.1 ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มจำนวน 5 กลุ่ม แล้วนั่งตามกลุ่มที่แบ่งไว้
- 1.2 ครูนำเสนอว่าในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา นักเรียนได้มีโอกาสไปไหน หรือทำกิจกรรมอะไรบ้าง ครูสุ่มเรียกนักเรียน 2-3 คน ออกมาเล่าเหตุการณ์หรือเรื่องราวในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ให้เพื่อนฟัง แล้วถามนักเรียนที่ออกมาเล่าว่า เพราะเหตุใดจึงเลือกเรื่องนี้มาเล่าให้เพื่อนฟัง (เพราะเป็นเรื่องที่รู้สึกประทับใจ) ครูเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์โดยกล่าวว่า การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ตนเองรู้สึกประทับใจมาถ่ายทอดให้เพื่อนรับรู้ผ่านการเขียนนั้น เรียกว่า การเขียนบรรยายประสบการณ์
- 1.3 ครูถามนักเรียนว่า “งานเขียนบรรยายประสบการณ์ น่าจะมีลักษณะอย่างไร” ให้นักเรียนเขียนตอบลงในกระดาษแล้วแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนในกลุ่ม
- 1.4 ครูสุ่มเรียกนักเรียน 3-5 คน นำเสนอคำตอบให้เพื่อนฟัง

2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engage) (10 นาที)

- 2.1 ครูถามนักเรียนว่าเคยอ่านงานเขียนบรรยายประสบการณ์หรือไม่
- 2.2 ครูแจกงานเขียนบรรยาย ประสบการณ์ เรื่อง “ตื่นตาสุขใจในสวนสัตว์” ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่าน แล้วครูนำเสนอว่าตัวอย่างงานเขียนนี้มี การบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์

อะไร มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างไรบ้าง และถ้านักเรียนจะเขียนบรรยายประสบการณ์นักเรียนต้องรู้เรื่องอะไรบ้าง

4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มร่วมกันกำหนดประเด็นที่จะศึกษาเรื่อง “การเขียนบรรยายประสบการณ์” โดยมีครูให้คำปรึกษา และให้ครอบคลุมประเด็นดังต่อไปนี้

- 1) ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 2) ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 3) หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 4) ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์

ขั้นสอน

3. ขั้นสำรวจและค้นหา (Explore) (20 นาที)

3.1 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคาดคะเนคำตอบประเด็นที่ตั้งไว้โดยใช้ความรู้เดิมของนักเรียนในกลุ่ม และบันทึกลงในใบงาน “เสาะหาข้อมูล” ในหัวข้อ “คำตอบที่ได้จากการคาดคะเน”

3.2 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาค้นคว้าหาคำตอบประเด็นที่ตั้งไว้ โดยวางแผนกำหนดวิธีการของกลุ่มในการศึกษาหาข้อมูลจากหนังสือต่างๆในห้องสมุด ซึ่งครูได้ขอความร่วมมือจากบรรณารักษ์ในการเตรียมแหล่งข้อมูลให้แล้ว

3.3 ให้นักเรียนลงมือค้นคว้าข้อมูลตามป ระเด็นที่ได้กำหนดไว้ และบันทึกข้อความรู้ที่ค้นพบลงในใบงาน “ค้นคว้าหาคำตอบ” ในหัวข้อ “คำตอบที่ได้จากการเสาะหาข้อมูล”

4. ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป (Explain) (20 นาที)

4.1 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำคำตอบที่ได้จากการคาดคะเนกับคำตอบที่ได้จากการค้นคว้ามาวิเคราะห์ อภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อหาข้อสรุปของกลุ่มแล้วบันทึกลงในใบงาน “ข้อสรุปของกลุ่ม” จากนั้นครูมอบหมายประเด็นให้แต่ละกลุ่มนำเสนอหน้าชั้น

4.2 แต่ละกลุ่มนำเสนอข้อสรุป ของกลุ่มตามหัวข้อที่ได้รับมอบหมายและร่วมกันอภิปรายตามประเด็นที่กำหนดไว้ ดังนี้

- 1) ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์

- 2) ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 3) หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 4) ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์

4.3 ครูแจกใบความรู้เรื่อง “การเขียนบรรยายประสบการณ์” ให้นักเรียนอ่าน พร้อมทั้งซักถาม อธิบาย ยกตัวอย่างเพิ่มเติมพร้อมทั้งสรุป

4.4 ครูแจกตัวอย่างงานเขียนบรรยายประสบการณ์เรื่อง “เข้าค่ายพักแรม” ให้แต่ละกลุ่มพิจารณาว่าเป็นงานเขียนบรรยายประสบการณ์ที่ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด มีการบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์อะไร มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างไรบ้าง จากนั้นสุ่มบางกลุ่มออกมานำเสนอหน้าชั้น โดยมีครูและนักเรียนในห้องช่วยกัน ตรวจสอบความถูกต้อง

5. ขยายความรู้ (Elaborate) (20 นาที)

5.1 ครูคิดแถบประโยค 5-6 ประโยคบนกระดาน แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม เรียงลำดับใหม่ให้ถูกต้อง

5.2 ครูสุ่มบางกลุ่มออกมานำเสนอผลงานที่หน้าชั้นเรียน โดยครูและสมาชิกทุกกลุ่มร่วมกัน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียงลำดับประโยคและความสำคัญของการเรียงประโยคให้ถูกต้องตามลำดับเวลาที่มีต่อการเขียนบรรยายประสบการณ์

5.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ความประทับใจในสวนสนุก” ลงในใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์” ความยาว 10-15 บรรทัด

5.4 ครูสุ่มบางกลุ่มออกมานำเสนอการเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ความประทับใจในสวนสนุก” โดยครูและสมาชิกทุกกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะในการเขียนบรรยายประสบการณ์ของกลุ่มที่ออกมานำเสนอผลงาน

6. ประเมินผล (Evaluate) (แทรกอยู่ทุกขั้นตอน)

ครูตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้ในระหว่างการทำกิจกรรม จาก การตอบคำถาม การค้นคว้าข้อมูล การบันทึกความรู้ และผลงาน

7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extend) (15 นาที)

7.1 ให้นักเรียนเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “เปิดเทอมวันแรกในโรงเรียนแห่งใหม่ ของฉัน” (ความยาว 10-15 บรรทัด) โดยใช้คำให้ถูกต้องตามชนิดและหน้าที่ของคำ และมีคำครบ ทั้ง 7 ชนิด แล้วบันทึกลงในใบงาน “บรรยายประสบการณ์ผ่านคำ” จากนั้นให้นักเรียนเลือกขีดเส้นใต้คำในงานเขียนบรรยายประสบการณ์ ชนิดละ 2 คำ (คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำบุพบท คำสันธาน คำวิเศษณ์ และคำอุทาน) พร้อมทั้งบอกหน้าที่ของคำนั้นๆ ด้วย

7.2 ครูสุ่มบางกลุ่มออกมานำเสนอผลงานที่หน้าชั้นเรียน โดยครูและสมาชิกทุกกลุ่ม ร่วมกันแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะในการเขียนบรรยายประสบการณ์ของกลุ่มที่ออกมา นำเสนอผลงาน

สื่อหรือแหล่งการเรียนรู้

1. ห้องสมุดโรงเรียน
2. หนังสือ
3. ใบความรู้ เรื่อง “การเขียนบรรยายประสบการณ์”
4. แถบประโยค
5. ตัวอย่างงานเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ตื่นตาสุขใจในสวนสัตว์”
6. ตัวอย่างงานเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “เข้าค่ายพักแรม”
6. ใบงาน “เสาะหาข้อมูล”
7. ใบงาน “ข้อสรุปของกลุ่ม”
7. ใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”
8. ใบงาน “บรรยายประสบการณ์ผ่านคำ”

การวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

- 1.1 สังเกตจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น

- 1.2 สังเกตจากการทำงานกลุ่ม
- 1.3 ตรวจใบงาน “เสาะหาข้อมูล”
- 1.4 ตรวจใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”
- 1.5 ตรวจใบงาน “บรรยายประสบการณ์ผ่านคำ”

เครื่องมือ

- 1.1 แบบสังเกตจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
- 1.2 แบบประเมินการทำงานกลุ่ม
- 1.3 แบบประเมินใบงาน “เสาะหาข้อมูล”
- 1.4 แบบประเมินใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”
- 1.5 แบบประเมินใบงาน “บรรยายประสบการณ์ผ่านคำ”

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีปกติ

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง แบ่งปันประสบการณ์ผ่านภาษา

เรื่อง การเขียนบรรยายประสบการณ์

วิชา ภาษาไทย

ช่วงชั้นที่ 3 (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1)

จำนวน 2 คาบ (100 นาที)

สอนวันที่

สาระสำคัญ

การเขียนบรรยายประสบการณ์ หมายถึง การเขียนบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวัน เหตุการณ์เหล่านั้นอาจเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน แต่ข้อสำคัญก็คือ จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและประทับใจผู้เขียนมากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านฟังได้ด้วยวิธีการเขียนบรรยายประสบการณ์

มาตรฐานการเรียนรู้

ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องจาวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 2.1 ม.1/3 เขียนบรรยายประสบการณ์โดย ระบุสาระสำคัญและรายละเอียด สั้นๆ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อธิบายความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
2. อธิบายลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
3. อธิบายหลักการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
4. บอกประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์ได้
5. เขียนบรรยายประสบการณ์ได้

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์
2. ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์
3. หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์
4. ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ขั้นนำ (10 นาที)

1.1 ครูนำเสนอว่า ในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมานักเรียนได้มีโอกาส ไปไหน หรือทำกิจกรรมอะไรบ้าง หลังจากนั้นสุ่มเรียกนักเรียน 2-3 คน ออกมาเล่าเหตุการณ์หรือเรื่องราวในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมาให้เพื่อนฟัง แล้วถามนักเรียนที่ออกมาเล่าว่า เพราะเหตุใดจึงเลือกเรื่องนี้มาเล่าให้เพื่อนฟัง (เพราะเป็นเรื่องที่รู้สึกประทับใจ) ครูเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์โดยกล่าวว่า การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ตนเองรู้สึกประทับใจมาถ่ายทอดให้เพื่อนรับรู้อผ่านการเขียนนั้น เรียกว่า การเขียนบรรยายประสบการณ์

1.2 ครูถามนักเรียนว่าเคยอ่านงานเขียนบรรยายประสบการณ์หรือไม่

1.3 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านงานเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ตื่นตาสุขใจในสวนสัตว์” แล้วร่วมกันสนทนาว่าตัวอย่างงานเขียนนี้มีการบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์อะไร มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างไรบ้าง และถ้านักเรียนจะเขียนบรรยายประสบการณ์นักเรียนต้องรู้เรื่องอะไรบ้าง

2. ขั้นสอน (80 นาที)

2.1 ร่วมกันสนทนาถึงการเขียนบรรยายประสบการณ์ที่ดีว่าควรมีลักษณะเช่นไร จากนั้นแบ่งกลุ่มนักเรียน 5-6 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์ ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้ (10 นาที)

- 1) ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 2) ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 3) หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์
- 4) ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์

2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอความรู้ที่ได้รับจากการ ศึกษาไปความรู้เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์ จากนั้นครูอธิบายเพิ่มเติม (10 นาที)

2.3 ให้นักเรียนอ่าน งานเขียนบรรยายประสบการณ์เรื่อง “เข้าค่ายพักแรม ” (2 นาที) จากนั้นสุ่มถามนักเรียน 2-3 คน ว่างานเขียนที่นักเรียนอ่านเป็นงานเขียนบรรยายประสบการณ์ที่ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด มีการบรรยายเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์อะไร มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ มีประโยชน์ต่อผู้อ่านอย่างไรบ้าง (10 นาที)

2.4 ครูติดแถบประโยค 6 แถบ (โดยนำเนื้อหาจากงานเขียนบรรยายประสบการณ์มาแบ่งออกเป็น 6 ส่วน) แล้วสุ่มนักเรียน 2-3 คน ออกมาเรียงลำดับประโยคเหล่านั้นใหม่ให้ถูกต้อง และสื่อความหมาย จากนั้น ครูและสมาชิกทุกกลุ่มร่วมกัน แสดงความคิดเห็นต่อการเรียงลำดับประโยคและความสำคัญของการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามลำดับเวลาในการเขียนบรรยายประสบการณ์ (10 นาที)

2.5 ครูติดภาพ “ชายทะเล ” บนกระดาน แล้วให้นัก เรียนร่วมกันตั้งชื่อเรื่อง และแต่งประโยคบรรยายประสบการณ์ที่เกี่ยวกับภาพ กลุ่มละ 2-3 ประโยค ครูเขียนประโยคเหล่านั้นไว้บนกระดาน แล้วให้นักเรียนช่วยกันเรียบเรียงประโยคให้สละสลวย จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันนำหลักการเขียนบรรยายประสบการณ์มาพิจารณาเรื่องที่ช่วยกันเขียนอีกครั้ง (15 นาที)

2.6 ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ความประทับใจในสวนสนุก” ลงในใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์” ความยาว 10-15 บรรทัด (15 นาที)

2.7 สุ่มเรียกนักเรียน บางกลุ่มออกมานำเสนอการเขียนบรรยายประสบการณ์เรื่อง “ความประทับใจ ในสวนสนุก ” โดยครูและสมาชิกทุกกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะในการเขียนบรรยายประสบการณ์ของกลุ่มที่ออกมานำเสนอผลงาน (10 นาที)

ขั้นสรุป (10 นาที)

ทดสอบความเข้าใจด้วยการสุ่มถามนักเรียน พร้อมทั้งร่วมกันสรุปเรื่องการเขียนบรรยาย
ประสบการณ์

สื่อหรือแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้ เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์
2. ตัวอย่างงานเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “ตื่นตาสุขใจในสวนสัตว์”
3. ตัวอย่างงานเขียนบรรยายประสบการณ์ “เข้าค่ายพักแรม”
3. ภาพชายทะเล
4. แถบประโยค
5. ใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”

การวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

- 1.1 สังเกตจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
- 1.2 สังเกตจากการทำงานกลุ่ม
- 1.3 ตรวจใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”

เครื่องมือ

- 1.1 แบบสังเกตจากการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
- 1.2 แบบประเมินการทำงานกลุ่ม
- 1.3 แบบประเมินใบงาน “ฝึกฝนเขียนบรรยายประสบการณ์”

เรื่อง "ตื่นตาสุขใจในสวนสัตว์"

ช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา ฉันมีโอกาสไปเที่ยวสวนสัตว์ดูสัตว์กับครอบครัว ฉันตื่นเต้นมาก ๆ ที่จะได้มีโอกาสเห็นสัตว์ป่าเพื่อนร่วมโลกผู้แสนน่ารัก ของฉัน และฉันก็ไม่ผิดหวังเพราะฉันได้พบเห็นสัตว์ป่าที่ทั้งน่ารักน่าทูลุณอม บ้างก็น่าเกรงขาม รวมทั้งพวกที่มีรูปร่างแปลกๆ อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะมีสัตว์เช่นนี้อยู่ในโลกนี้ด้วย

สวนสัตว์ดูสัตว์เดิมเป็นสวนหนึ่งของพระราชอุทยานสวนดุสิต ซึ่งประชาชนทั่วไปเรียกว่า "เขาดินวนา" ในสมัย รัชกาลที่ 8 คณะรัฐบาล จอมพล ป . พิบูลสงคราม ได้กราบบังคมทูลขอพระราชทานให้เทศบาลนครกรุงเทพดำเนินการจัดสร้างเป็นสวนสัตว์ และเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน และได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ ตั้งชื่อสวนสัตว์นี้ว่า "สวนสัตว์ดุสิต"

ฉันเสียค่าเข้าชมในอัตรา 5 บาท ซึ่งเป็นราคาของ เด็กเล็ก นักเรียนประถม มัธยม และปวช. หากเป็นครู ข้าราชการ นักเรียนมหาวิทยาลัย ปวส . เด็กโต (สูงเกิน 135 ซม.) เสียค่าเข้าชม 10 บาท ส่วนคุณพ่อคุณแม่ของฉันเสียค่าเข้าชมในอัตรา 30 บาท

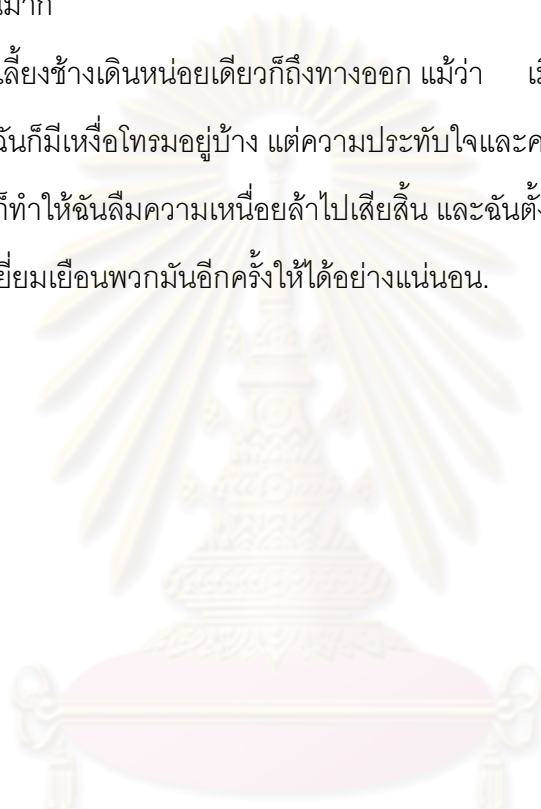
สัตว์ประเภทแรกที่ฉันพบคือไก่ฟ้าและนกยูง ฉันตื่นตาตื่นใจมาก เพราะสีสันทึบสวยงาม และท่วงท่าอันงามสง่าของมัน นกยูงดูเหมือนจะเป็นราชินีแห่งสัตว์ป่าสวยงาม เพราะยากที่จะหาสัตว์อื่นมาเทียบได้ ทั้งสีสันทึบและท่วงท่าที่งามสง่าทุกอย่างก้าว ฉันประทับใจสัตว์ทั้งสองชนิดนี้เป็นอย่างมาก

จากนั้นฉันเดินมาทางขวามือตา มคำแนะนำของสวนสัตว์ ถัดจากไก่ฟ้าและนกยูงเป็นฝูงกวางน่ารักน่าชัง พวกมันกำลังเล็มหญ้าและถั่วฝักยาวที่เจ้าหน้าที่เอามาให้ พวกมันดูจะน่ารักในทุกอิริยาบถ ฉันนึกไปถึงคำที่คุณครูบอกว่ากวางหลายชนิดกำลังจะสูญพันธุ์สงสารพวกมันและนึกไม่ถึงว่ามนุษย์ล่าสัตว์โลกที่แสนน่ารักอย่างกวางพวกนี้ได้อย่างไร

ฉันเดินเรื่อยมาก็พบกับเจ้ายีราฟตัวโต ขาและคอยาวๆ ของมันทำให้มันดูเก้งก้าง พวกมันดูไปแล้วก็เหมือนจะไม่ค่อยผสมส่วนเท่าไร แต่ความไม่ผสมส่วนนั้นกลับเป็นเสน่ห์ที่ใครๆ ต่างก็หลงรักมัน ฉันมั่นใจว่ายีราฟจะต้องเป็นสัตว์ที่ผู้คนนิยมถ้ายู ูปมากเป็นลำดับต้นๆ แน่ๆ เพราะนอกจากความน่ารักแล้วพวกมันยังใจดี ไม่ดุร้ายอีกด้วย

ระหว่างการเที่ยวชมอันเพลิดเพลินฉันได้ชมสัตว์ป่าต่างๆ มากมายหลายชนิด จนมาถึงเจ้าสัตว์ตัวใหญ่ที่สุดในสวนสัตว์แห่งนี้ และเป็นสัตว์บกที่ใหญ่ที่สุดด้วยนั่นคือ ช้าง สัตว์คู่บ้านคู่เมืองของไทยนั่นเอง ตอนนั้นฉันกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าช้างตัวใหญ่ยักษ์ มันตัวใหญ่น่ากลัว แต่ถึงอย่างนั้นใครๆ รวมถึงฉันด้วยก็เห็นถึงความน่ารักของมัน ฉันไม่เห็นใครแสดงท่าทีกลัวมันเลย และมันก็ดูเป็นมิตรกับคนมาก

จากสถานที่เลี้ยงช้างเดินหน้อยเดียวก็ถึงทางออก แม้ว่า เมื่อรวมระยะทางแล้วอาจจะหลายกิโลเมตร และฉันก็มีเหงื่อไหลอยู่บ้าง แต่ความประทับใจและความตื่นตาตื่นใจที่ได้พบเห็นสัตว์โลกที่แสนน่ารักก็ทำให้ฉันลืมความเหนื่อยล้าไปเสียสิ้น และฉันตั้งใจไว้ว่าในเร็ววันนี้ ฉันจะต้องหาโอกาสมาเยี่ยมเยือนพวกมันอีกครั้งให้ได้อย่างแน่นอน.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง “เข้าค่ายพักแรม”

สัปดาห์สุดท้ายของเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.2552 ฉันได้มีโอกาสใช้ชีวิตในรูปแบบลูกผู้ชายอีกครั้งหนึ่งกับเพื่อนร่วมชั้น เพราะสัปดาห์นี้โรงเรียนกำหนดให้เป็นสัปดาห์เข้าค่ายลูกเสือ เนตรนารี ซึ่งโรงเรียนของฉันได้พาฉันไปเข้าค่ายและเดินทางไกลที่ฐานทัพเรือทับละมุ จังหวัดพังงา เป็นเวลา 2 วัน 1 คืน

คืนก่อนวันเดินทาง ฉันตื่นแต่ตีใจจนนอนไม่หลับเลยเสียวละ อยากให้ถึงวันเดินทางเร็วๆ แต่ก็ผลอยหลับไปในเวลาเที่ยงคืน และรีบตื่นทำธุระส่วนตัวแล้วก็นำสัมภาระส่วนตัวและของอื่นๆ ที่ทางกลุ่มมอบหมายให้นำมาขึ้นรถคุณพ่อแล้วตรงดิ่งไปยังจุดนัดหมาย

เพื่อนๆ ทุกคนมีท่าทีกระปรีกระเปร่าและบรรยากาศในเช้าวันนั้นดูคึกคักมาก แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีเพื่อนผู้หญิงบางคนทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะไปเข้าค่าย สงสัยจะเคยชินกับความสบายกับการอยู่บ้าน แต่ก็ต้องไปเพราะการเข้าค่ายพักแรมเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ทางโรงเรียนต้องให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรม

ลักรถหมุนตอน 7 โมงตรง เวลาผ่านไป 2 ชั่วโมง เราก็เดินทางถึงจุดหมายแต่ยังไม่ถึงที่พัก เพราะเราต้องทำกิจกรรมเดินทางไกลเป็นระยะทาง 10 กิโลเมตร ทุกๆ คนในหมู่ต่างยิ้มแยมแจ่มใส หยอกล้อกันสนุกสนานระหว่างการเดินทาง แต่พวกเราก็ไม่ได้เล่นอะไรออกนอกกลุ่มออกทางมากนัก เพราะกลัวโดนทำโทษ ฉันได้เห็นการแสดงน้ำใจต่อกันระหว่างกิจกรรมการเดินทางไกลนี้แหละ เพราะคนที่ยังมีน้ำเหลือก็จะแบ่งให้เพื่อนๆ ในหมู่ได้ดื่มกันโดยทั่วหน้า ฉันยังรู้สึกประทับใจกับน้ำใจของเพื่อนในหมู่ของฉันมาจนทุกวันนี้

เมื่อเดินทางถึงที่หมายก็ได้เวลากางเต็นท์ และเก็บข้าวของ จากนั้นก็เปลี่ยนชุดเพื่อไปทำกิจกรรมฐานทดสอบสมรรถภาพทางร่างกาย ฉันชอบกิจกรรมนี้มากเพราะได้เล่นเครื่องเล่นที่สนุก และท้าทายความสามารถของตัวเอง ฉันสามารถผ่านได้ทุกฐาน แต่ก็มีเพื่อนบางคนในหมู่ของฉันร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงจึงผ่านแต่ละฐานไปอย่างทุลักทุเล แต่ก็มีเพื่อนๆ ในหมู่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจอยู่ตลอดเวลา

เมื่อถึงเวลาค่ำ ทุกหมู่ก็เตรียมตัวทำกิจกรรมรอบกองไฟ ซึ่งประกอบไปด้วยการแสดงของแต่ละหมู่ กิจกรรมสันทนาการสนุกๆ และการร้องเพลงค่าย

ทุกๆกิจกรรมในการเข้าค่ายครั้งนี้ล้วนทำให้ฉันเข้าใจตัวเอง เข้าใจเพื่อน และเข้าใจชีวิตมากยิ่งขึ้น เพราะการเข้าค่ายพักแรม เป็นเสมือนการฝึกการใช้ชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนด้วยตัวเองโดยปราศจากความช่วยเหลือจากคุณพ่อคุณแม่และความสุขสบายทั้งปวง และทำดีที่สุด นึกว่าการเข้าค่ายพักแรมในครั้งนี้ทำให้ฉันมีความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นและเห็นคุณค่าของการใช้ชีวิตมากขึ้นอีกด้วย.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบความรู้

เรื่องการเขียนบรรยายประสบการณ์

1. ความหมายของการเขียนบรรยายประสบการณ์

การเขียนบรรยายประสบการณ์ หมายถึง การเขียนบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียนเอง หรือเหตุการณ์ที่ผู้เขียนได้มีโอกาสทราบหรือพบเห็นจากชีวิตประจำวัน เหตุการณ์เหล่านั้นอาจเป็นได้ทั้งเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น น่ายินดี น่าขบขัน แต่ข้อสำคัญก็คือ จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและประทับใจผู้เขียนมากพอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้ด้วยวิธีการเขียนบรรยายประสบการณ์

2. ลักษณะของการเขียนบรรยายประสบการณ์

เนื้อหา เป็นเรื่องที่น่ามาจากประสบการณ์ตรงของผู้เขียนเองหรือประสบการณ์ทางอ้อมที่ผู้เขียนได้มีโอกาสได้สัมผัสกับเหตุการณ์นั้น และเป็นเรื่องที่น่าสนใจหรือมีสิ่งที่น่าสนใจให้ติดตาม มาแสดงข้อเท็จจริงอย่างถูกต้อง และควรมีการสรุปทิ้งท้าย เพื่อฝากความประทับใจเสมอ

การใช้ภาษา ใช้ภาษาที่เร้าความสนใจแต่ง่ายต่อการสื่อสาร

3. หลักการเขียนบรรยายประสบการณ์

1. กำหนดหัวข้อและขอบข่ายของเรื่องที่จะเขียน
2. ควรเลือกเขียนเรื่องที่น่าสนใจหรือมีสิ่งที่น่าสนใจชวนติดตาม
3. เขียนบรรยายเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ที่ได้ประสบพบมาและต้องไม่วกวน
4. แสดงข้อเท็จจริงอย่างถูกต้องชัดเจน
5. วางโครงเรื่องเช่นเดียวกับการเขียนเรียงความ
6. ควรใช้ภาษาให้เร้าความสนใจแต่ง่ายต่อการสื่อสาร
7. แทรกความคิดเห็นของผู้เขียนลงไปบ้าง เพื่อให้เรื่องมีรสชาติยิ่งขึ้น
8. ในตอนจบเรื่องควรมีการสรุปทิ้งท้าย เพื่อฝากความประทับใจเสมอ

4. ประโยชน์ของการเขียนบรรยายประสบการณ์ มีดังนี้

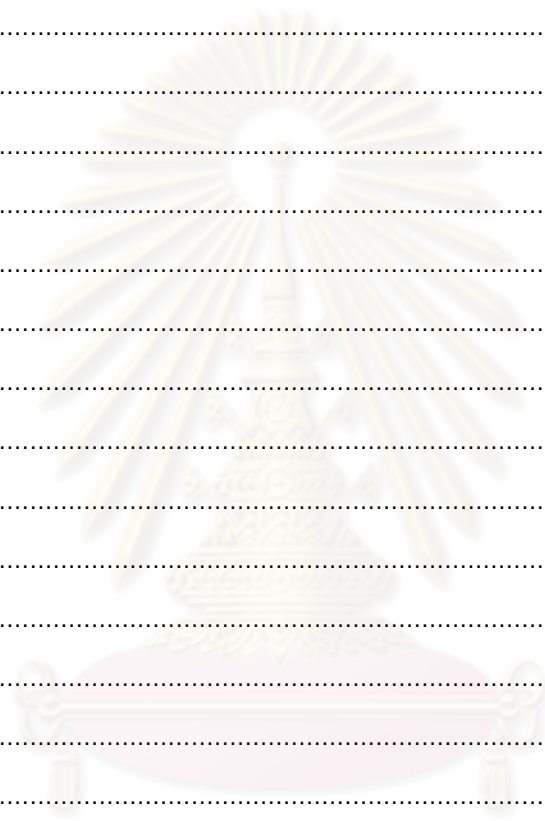
1. สร้างความบันเทิง ผ่อนคลายความเครียดแก่ผู้อ่าน
2. สร้างจินตนาการให้แก่ผู้อ่าน
3. สร้างแนวความคิดใหม่ ช่วยให้ผู้อ่านเรื่องที่บรรยายสามารถนำความคิดต่าง ๆ มาผสมผสานกันเกิดเป็นการสร้างพฤติกรรมที่ดี
4. ช่วยให้ผู้อ่านมีความรู้ มีประสบการณ์ที่ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่น่ารู้ เป็นการเปิดทางไปสู่ความก้าวหน้าในอนาคต
5. ช่วยสร้างสรรค์ตัวบุคคลและสังคม สะท้อนให้เห็นความสำคัญ และความรุ่งเรืองและความเสื่อมโทรมของสังคมมนุษย์
6. การบรรยายเรื่องช่วยพัฒนาตัวผู้เขียนให้มีความมั่นใจตนเอง รู้จักการใช้ภาษาได้ดีและถูกต้อง รักการค้นคว้า ช่วยให้เป็นผู้ที่สามารถลำดับความคิดต่าง ๆ ของตนเองได้ดีอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

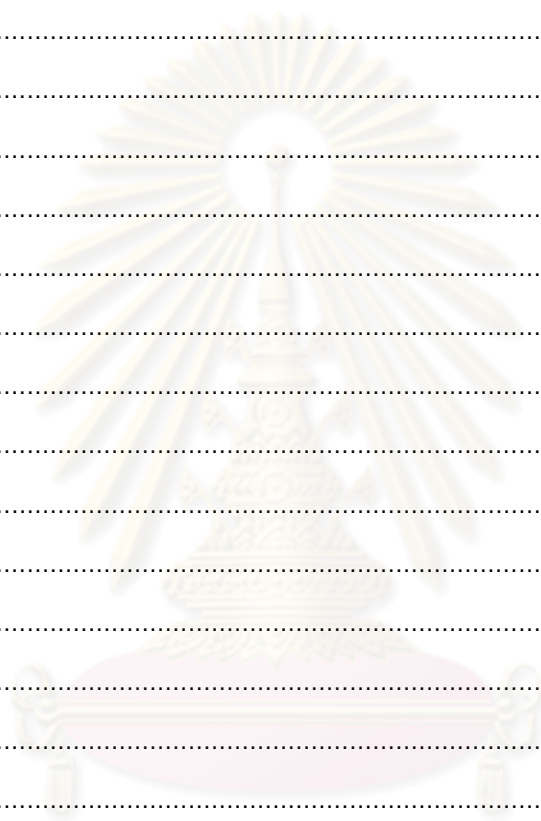

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบงาน ข้อเสนอของกลุ่ม

เรื่อง .....

สมาชิกในกลุ่ม

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ชื่อ.....เลขที่.....ห้อง.....

ข้อเสนอของกลุ่ม

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

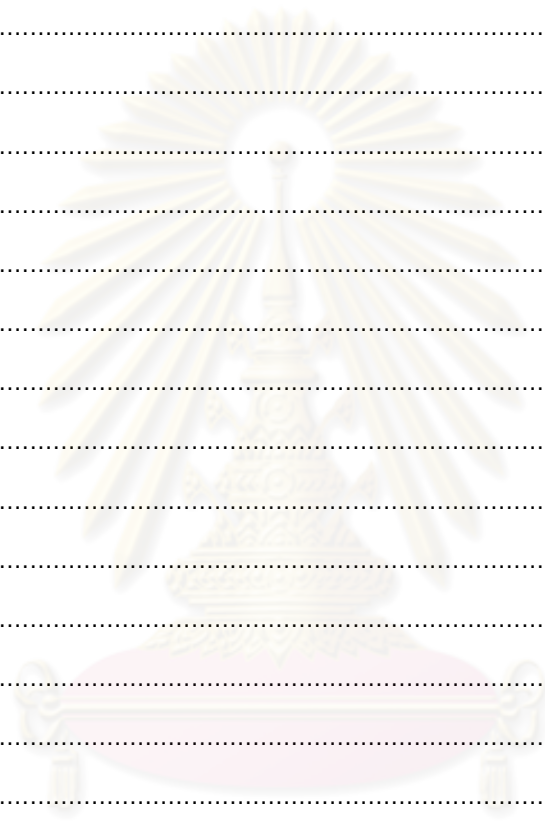
.....

.....

.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อกลุ่ม.....

ใบงาน

“บรรยายประสบการณ์ผ่านคำ”

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนบรรยายประสบการณ์ เรื่อง “เปิดเทอมวันแรกในโรงเรียน แห่งใหม่ของฉัน” (ความยาว 10-15 บรรทัด) โดยใช้คำให้ถูกต้องตามชนิดและหน้าที่ของคำ และมีคำครบทั้ง 7 ชนิด จากนั้นให้นักเรียนเลือกขีดเส้นใต้คำในงานเขียนบรรยายประสบการณ์ ชนิดละ 2 คำ (คำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน คำวิเศษณ์ และคำอุทาน) พร้อมทั้งบอกหน้าที่ของคำนั้นๆ ด้วย

เรื่อง .....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปริศนา ประชุมพันธุ์ เกิดเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2525 ที่จังหวัดภูเก็ต ได้รับปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศึกษาศาสตร์) (เกียรตินิยมอันดับ 1) วิชาเอกภาษาไทย จาก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2546 บรรจุเป็นพนักงาน มหาวิทยาลัย ตำแหน่งอาจารย์ สังกัดภาควิชาโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เมื่อปี 2548 และได้ลาศึกษาต่อที่ภาควิชาเทคโนโลยี การศึกษา หลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2551

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย